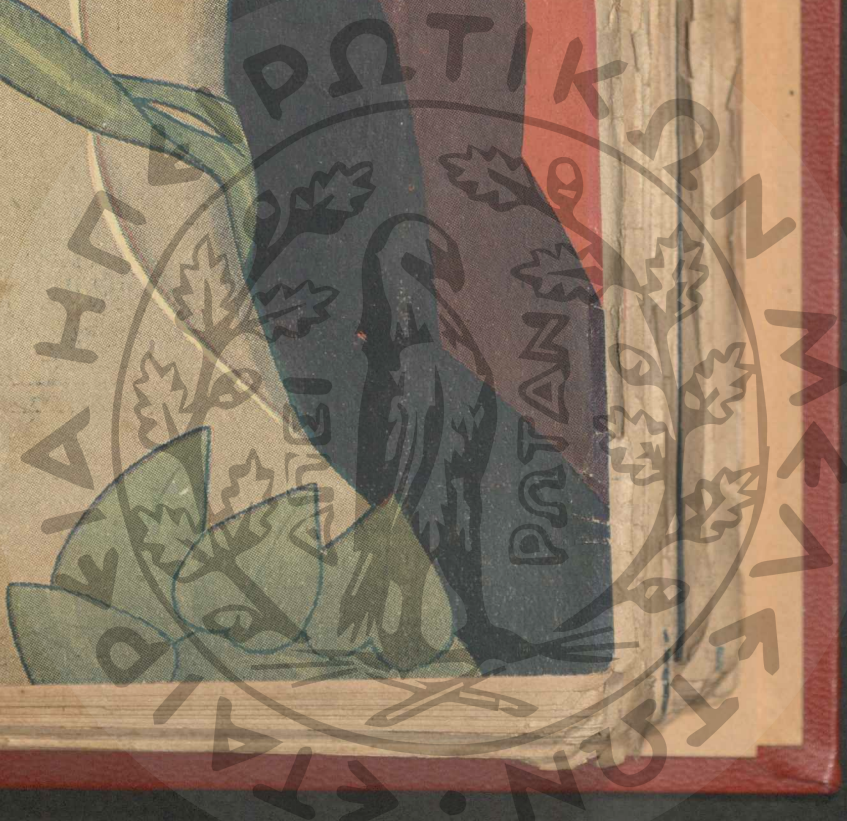

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ. 11^{ον} Αρ. 515

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

ψη νέα, που δεν είχε
πάνω στο σώμα της.

παρά μονάχα τα χαλκίνα βραχιόλια της.

Δέν ήταν πεντάμορφη: ήταν απλώς όμορφη. Μά πού πολύ από την ωμορφιά της με συγκίνησε ή δυστυχία της. Τι άξια είχαν τα λεφτά μου μπροστά σ' εκείνο τον ανθρώπινο πόνο!

Καί την αγόρασα. Την αγόρασα, Φλόρα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί, από ένα πλανόδιο πωλητή, για να τ' αφήσουμε να πετάξει ελεύθερο στον άερα...

Μόλις βγήκαμε λοιπόν από το σπίτι του εμπόρου, της είπα ότι ήταν ελεύθερη, ότι δεν ήταν πια σκλάβος κανένας κι' ότι μπορούσε να φύγει και να πάει όπου ήθελε. Έκείνη με κύτταξε με δυο μάτια θαμπα από τα δάκρυα και μου έδωσε να καταλάβω με μισόλογα και με νοήματα ότι ήθελε να με ακολουθήσει...

Καί μ' ακολούθησε ως το καράβι, σαν μιά σκιά. Όταν την είδε τώρα ο φίλος μου Γουώλτερ άρχισε να γελάει σαν τρελλός και μου είπε ότι θα έκανα καλύτερα αν αγόραζα μ' εκείνα τα λεφτά, μιά κάσση με μπουτίλλες κοινάκι!...

"Ίσως να είχε δική ο φίλος μου. Όταν πιή κανείς μιά μπουτίλλια κοινάκι, μπορεί έπειτα να την πετάξει στη θάλασσα από τη γέφυρα... Μά μιά γυναίκα δεν μπορεί να τη ρίξει στα σκυλόφαρα.

Την κράτησα λοιπόν μαζί μου και δεν ξέρω πώς την αγάπησα μ' έναν παράφορο έρωτα. Καθόταν μέρες ολόκληρες κοντά μου, καταγής, δίχως να μιλάει, ακίνητη σαν άγαλμα. Της είχα αγοράσει όμορφα μεταξωτά και πολλά άλλα άσημένα βραχιόλια που έκαναν έναν παράξενο θόρυβο όταν περπατούσε.

Η Άισα, όπως την έλεγαν, με πρόσεχε σαν μητέρα, σαν αδελφή και σαν τρυφερή φίλη. Μου έτοιμάζε το τσάι, μου ξεκόνιζε τα ρούχα, μου έκανε άερα στο πρόσωπό μου με μιά βεντάγια όταν κοιμόμουν και με φιλούσε δειλά, στα χείλη, για να μη με ξυπνήσει...

Ο φίλος μου Γουώλτερ της φερνόταν με σκληρότητα και πολλές φορές είχε, άναγκαστή να του κάνω παράπονα. Μά ο Γουώλτερ ήταν αδιόρθωτος...

Καταλαβαίνεις τώρα, αγαπητή μου Φλόρα; Εκεί κάτω στους δρόμους των καραβανιών του Νότου, ένα βράδυ κάπου από το φως του φεγγαριού, την πήρα στην άγκαλιά μου και τη φίλησα τρυφερά πολλές φορές στα φιλόδοξα χείλη της.

Η Άισα ήταν γιά μένα ή πιο γλυκιά γυναίκα που γνώριχα στη ζωή μου. Μόνο εκείνοι που έζησαν εκεί κάτω, στις έρημες του Νότου, μπορούν να καταλάβουν σ' αλήθεια τί είναι ο έρωτας...

Μά, όπως όλα τα πράγματα του κόσμου είναι άσπεηλά και ψεύτικα, έτσι κι' αυτός ο φλογερός και παράφορος έρωτας της έρημου μοιάζει μ' έναν άφαστο αντικατοπτρισμό.

Μιά νύχτα, οι άνθρωποι που καραβανιού μας, προδότες όπως όλοι οι ιδιογενείς, μας παράτησαν μόνους, παύονοντας μαζί τους τα τρόφιμα και τα λεφτά μας.

Ο Γουώλτερ, ή Άισα κι' εγώ βρεθήκαμε άξαφνα ολομόνχοι μέσα στην έρημο, με δυο καμήλες και με λίγο νερό σ' ένα άσκι.

Ο έρωτας, ο όμορφος έρωτας μας, χάθηκε τότε όπως εκείνος ο γαλάζιος καπνός που θγαίνει, όπως λένε τα παραμύθια της Άνατολής, μόλις άνοιχτή ένας μαγικός άμφορέας.

Εγώ, εκείνες τις μέρες, είχα άρρωστήσει κι' έλυωνα από τον πυρετό. Η στερήσεις με είχαν καταντήσει ζωντανό πτώμα. Δεν μπορούσα πια να ταξιδεύω πάνω στην καμήλα και κειτόμουν διχρκώς κάτω από την τέντα, μαρτυρώντας από τη δίψα και τον πυρετό.

Η Άισα, τώρα με είχε ξεχάσει. Βρισκόταν πάντα με τον σκανδαλίζαν. Ένα βράδυ τέλος, τους είδα ν' άγκαλιάζονται πιά πέρα από την τέντα και να φιλιούνται...

Δεν ξέρω τότε τί έκανα από τον σκληρό πόνο που μου έσκιζε την καρδιά. Άρχισα να φωνάζω σαν

τρελλός, μ' αλλοίμονο ο πυρετός με κάρφωνε στο κρεβάτι μου. Μιά παράξενη φωνή καμήλας μ' έκανε ύστερα, τη νύχτα να συρθεί ως το άνοιγμα της τέντας. Κύτταξα τριγύρω μου σαστισμένος και είδα τότε ότι ήμουν ολομόνχος: Ο Γουώλτερ κι' ή Άισα μ' είχαν εγκαταλείψει.

Την άλλη μέρα, ένα καραβάνι εμπόρων με βρήκε μισο-θαμένο πάνω στην άμμο και μ' έσωσε...

Κι' ή Άισα, ρώτησε με μισόθυστη φωνή ή λαίδη Μίσελ. Δεν την ξαπείδα πια... Ούτε και τον Γουώλτερ... της άπάντησε με πίκρα στα χείλη ο σέρ Χάρρυ Ράσελ.

Η λαίδη Μίσελ τότε, ίσως από την συγκίνησή της, ίσως πάλι από μια άσυνείδητη κίνηση, μ' άδωσε νευρικά τό άσπρο τριαντάφυλλο που κρατούσε στα χέρια της και δεν ξαναείλησε από τότε για έρωτα στον άπνο και τονέμο φίλο της.

ΠΕΤΕΡ Μ. ΜΑΙΤΡΑΥ

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

ΕΝ' ΑΓΓΛΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΘΕΟΥ

Μιά μέρα ο Έπίσκοπος του Καντόμπερυ είχε θγή περίπατο στα περίχωρα της πόλεως. Στο δρόμο του είδε καθισμένο στον ίσκιον ενός δένδρου έναν Ιππότη, ο οποίος είχε άπλωμένο μπροστά του ένα σκάκι κι' έπαίξε. Ο Έπίσκοπος τον πλησίασε και τον ρώτησε με άπορία:

Τέκνον μου, μόνος σου παίζεις σκάκι; —Όχι, Σεβασμιώτατε, δεν παίζω μόνος. Πώς μπορεί κανείς να παίζει μόνος σκάκι;

Μά δεν βλέπω άλλον κανένα... Μά ποιόν λοιπόν παίζεις; —Σεβασμιώτατε, παίζω σκάκι με τον καλό Θεό.

Με το Θεό; —Μάλιστα, Σεβασμιώτατε... Μά με συγχωρείτε. Είνε ή σειρά μου να κινήσω τά πόνια μου... Νά, έπαιξα... Τώρα είναι σειρά του Πανάγαθου Θεού να παίξει. Σταθήτε... Όρίστε, ο καλός Θεός παίζει έτσι... Μοβκάμε μάτ... Έχασα και πρέπει να πληρώσω...

—Σε ποιόν; —Στον καλό Θεό, ο οποίος στέλνει πάντα κάποιον δικό του για να πάρη τα κερδισμένα και να τ' αμοιράσει στους φτωχούς. Νά, τώρα έστειλε ο Θεός εσάς. Πάρτε λοιπόν τις πέντε λίρες που παίζαμε γιά λογαριασμό του καλού Θεού και δώστε τις έλεημοσύνη στους φτωχούς.

Και ο Ιππότης, βγάδοντας από την τσέπη του πέντε λίρες, τις έδωσε στον Έπίσκοπο.

Ύστερ' από μερικές ημέρες, ο Έπίσκοπος ξαναπέρασε από το ίδιο μέρος.

Βρήκε πάλι τον Ιππότη με το σκάκι μπροστά του.

Λοιπόν, τέκνον μου, τον ρώτησε, πώς πάει το σκάκι; Σ' κερδίζει πάντα ο καλός Θεός;

—Σεβασμιώτατε, μ' έχει παράξει αυτές τις ημέρες. Είχα φερή γκίνια. Κι' έτσι γιά να σε φάρω, έδυναίμωσα το παγνίδι. Ξέρετε, σ' αυτήν έδω την πατίδα παίζουμε έκατό λίρες. Και μου φαίνεται πως θα κερδίσω. Σταθήτε, είναι ή σειρά μου να παίζω... Νά! Ο καλός Θεός έχασε! Κερδίζω τις έκατό λίρες.

—Μά... —Σεβασμιώτατε, είπε τότε ο Ιππότης, τραβώντας άπαιλητά κα το σπαθί του, πληρώστε με τό καλό, γιάτί τό δική μου έγώ, τό παίρνω με τό σπαθί μου...

Ο Έπίσκοπος, βλέποντας τη σπάθα του Ιππότη, έπληρωσε τις έκατό λίρες και όρκίσθηκε να μην άνακατευθί πια στα ντερεσά του καλού Θεού...

Τρελλός, μ' αλλοίμονο ο πυρετός με κάρφωνε στο κρεβάτι μου. Μιά παράξενη φωνή καμήλας μ' έκανε ύστερα, τη νύχτα να συρθεί ως το άνοιγμα της τέντας. Κύτταξα τριγύρω μου σαστισμένος και είδα τότε ότι ήμουν ολομόνχος: Ο Γουώλτερ κι' ή Άισα μ' είχαν εγκαταλείψει.

Την άλλη μέρα, ένα καραβάνι εμπόρων με βρήκε μισο-θαμένο πάνω στην άμμο και μ' έσωσε...

Κι' ή Άισα, ρώτησε με μισόθυστη φωνή ή λαίδη Μίσελ. Δεν την ξαπείδα πια... Ούτε και τον Γουώλτερ... της άπάντησε με πίκρα στα χείλη ο σέρ Χάρρυ Ράσελ.

Η λαίδη Μίσελ τότε, ίσως από την συγκίνησή της, ίσως πάλι από μια άσυνείδητη κίνηση, μ' άδωσε νευρικά τό άσπρο τριαντάφυλλο που κρατούσε στα χέρια της και δεν ξαναείλησε από τότε για έρωτα στον άπνο και τονέμο φίλο της.

ΠΕΤΕΡ Μ. ΜΑΙΤΡΑΥ

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Την αγόρασα, όπως αγοράζουμε ένα όμορφο πουλί!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. A.

Τύπος κρεολής από τις πλέον όμορφες, Φυσιογνωμία έλκυστική, μάτια άστραφτερά. Την διακρίνει μιά άφέλεια, γοητεία και εχθιδιόρροια, ώστε να εινε περιζήτητη ή παρουσία της παντού, από την Άλεξάνδρεια ως την γραφική πατρίδα της, την Μόντο. Τελεινάως εγκατεστήθη στας Άθήνας και άποτελεί στόχον θαυμαστικών βλέμμάτων ή παρουσία της.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Κατά την παραμονήν του Νέου Έτους, έσπερς παρά τω κ. και τω κ. Άλ. Άλεξάνδρη.

—Η δεξίωσις ήτο από τας πλέον ευχάριστες της εποχής, τούτο δε όφειλεται όχι μόνον εις τό έθιμον της βραδείας, αλλά και εις την έξαιρετικήν περιποιητικότητα των οικοδεσποτών.

—Αι συνερχόμενοι αίδουσαι, διασκευασμένοι με πολύ γούστο, με γυμνάσεις από κισσό, προσέδιδον έναν τόνον χαρωπόν εις την έσπερδα.

—Την δωδεκάτην άκριβώς έβουσαν όλα τα φώτα και έφάλλη ώραίατα τό χαρισμόνον γεγονός της άλλαγής του Έτους.

—Η κ. Έλένη Άλεξάνδρη έφερε θαυμασίαν τουαλέτταν «μορνοτόρε», με παραδείσια πτερά του αυτού χρώματος.

—Μεταξύ των κεκλημένων παρίσταντο ο κ. και ή κ. Μιχαλακοπούλου με πρόσηνη ζώνη ώραίατης τουαλέττα, ο κ. και ή κ. Γ. Καραντάση, ο κ. Παπαναστασίου, ο κ. και ή κ. Σοφούλη, ο κ. και ή κ. Λοσιόπουλος, ο κ. Μελανός, ο κ. και ή κ. Μπαγδάνη, ή κόμισσα Καποδιστρια, ο κ. και ή κ. Σ. Παπασπύργου, ο κ. και ή κ. Αθ. Ρετσίνα, ο κ. και ή κ. Μελιά, ή κ. Άνδρο. Χατζηκωνσταντίνου, ο στρατηγός Β. Μελιάς, ο κ. και ή κ. Δ. Βικέλα, ο κ. και ή κ. Π. Μπέστη, ο κ. και ή κ. Δ. Κυριακίδη, ο κ. και ή κ. Μ. Μωκκά, ο κ. και ή κ. Κ. Άλεξάνδρη, ο κ. και ή κ. Άλ. Παπαπάτη, ο κ. και ή κ. Β. Μένση, ο κ. και ή κ. Σπ. Λιλιανόπουλος, ο κ. και ή κ. Ν. Κισσίαν, ο κ. και ή κ. Κοντοσταύλου, ο κ. και ή κ. Βουρλούνη, ο κ. και ή κ. Γ. Μωκκά, ο κ. και ή κ. Εύγ. Μένση, ο κ. και ή κ. Κ. Δημαρά, ο κ. και ή κ. Π. Σκένδερος, ο κ. και ή κ. Στ. Κοντοσταύλου, ο κ. και ή κ. Γ. Σκούτα, ο κ. και ή κ. Άντ. Σκένδερος, ο κ. και ή κ. Ν. Πετροπούλου, ο κ. και ή κ. Κ. Ροδοπούλου, ο κ. και ή κ. Άλ. Γρίβα.

—Τουαλέττες άπειρογάρτου όμορφιάς, θαυμασίον χρωμάτων και γεωμειής έξαισίας.

—Διακρίνοντες επίσης τον κ. και την κ. Π. Άργυροπούλου, τον στρατηγόν Βλαχόπουλον, τον κ. και την κ. Καντά, τον κ. και την κ. Άλ. Μένση, τον κ. Γ. Τσιουρή, τον κ. και την κ. Κυριακίδου, την κ. Αλκ. Ματαίνη, την κ. Δεδούρη, τον κ. Φραντζή, την δίδα Καμάρα, τον κ. και την κ. Άντ. Φωτιάδη, τον κ. και την κ. Λιάμπη, τον κ. και την κ. Ουράνη, τον κ. Άν. Μπενάκη, τον κ. Νταράν, την δίδα Ριζακή, την κ. Άρενταύλη, τον κ. και την κ. Π. Χέλη, την κ. Κίτη Βαλαωρίτου, τον κ. Α. Βασιλέτσου, τον κ. Άλ. Διομήδη, τον κ. Στέφ. Δημητριάδη, τον κ. Σόλωνα Λούγον, τον κ. Ζέγγη, τον κ. και την κ. Μελετοπούλου, τον κ. και την κ. Α. Μιχαλοπούλου, τον κ. Α. Μωκκάν, τον κ. και την κ. Άλ. Ματαπά, τον κ. και την κ. Π. Πετροκοκκίνου, τον κ. και την κ. Καπεργιάτη, τον κ. Ι. Μπαλάνη, τον κ. και την κ. Μαυροκορδάτου, τον κ. και την κ. Πηλείδη, την κ. Άντα Μπαλάνη, τον κ. Σουλτάνη, την κ. Πάντιν, τον κ. και την κ. Κόλλα, τον κ. Καλοδοξοτή, τον κ. και την κ. Άλ. Ρετζιάν, τον κ. και την κ. Έμ. Τσιουρή, τον κ. και την κ. Θ. Μητρούλη, τον κ. Γεωργιάδη, τον κ. και την κ. Κακουλίδη, τον κ. και την κ. Μ. Θεοτόκη, τον κ. και την κ. Στ. Φωτιάδη, τον κ. και την κ. Καυτάνη, κλπ.

—Έξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

—Εξαιρετικής κοίτα τουαλέτταν έφερεν ή κ. Αθ. Ρετσίνα, χρώματος μιλέ άφάν λαμέ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μπλαζομάτα ν. Χανιά. —Όπως μού περιγράφετε την πάθειν σας, δεν πρόκειται περί λειχήνων, αλλά περί άσθματικού εκζέματος, τό όποιον θα σας θεραπευθή μόνον εάν κάνετε μίαν γενικήν διαίταν εναντίον του άσθματος. Αποφεύγετε λοιπόν τά παστά, τά άλμυρά, τά γαλακτώδη και τά χοντρά κρέατα. Τό καλοκαίρι πρέπει να κάνετε λιαστικά λουτρά ή τουλάχιστον θερμά λουτρά θαλάσσια. Πάντως φροντίσατε να εξετασθήτε από ένα λατόμον.

Πριμερόζα ν. Ένταθα. —Η περμανάντ ασφαλώς δεν θα σας βλάψει, φθάσει να την κάνετε σε πολύ καλό κατάστημα. Γιά τό πρόσωπό σας και γιά τις ρυτίδες σας συνιστώ την κρέμα με τον κροκό του αγγού και τό ελαιόλαδο, την όποιαν έχω αναφέρει και σε προηγούμενα φύλλα. Την κοιλιά πού άποκρίσχετε θα μπορούσατε πολύ εύκολα να την προλάβετε, αν εύθης μετά τον τοκετόν έβάζατε μιά πολύ σφιχτή πάννη ζώνη. Τώρα μπορεί εν μέρει να θεραπευθή, αν κάνετε γυμναστική και κρατάτε πάντοτε κορσέ, και έξω και στο σπίτι.

Odette Felix. —Βεβαίως, δεν σας συνιστώ να μένετε νησιώκη, γιά ν' άδυνατίσετε. Να τρώτε τονωτική τροφή, κρέας ψητό, ψάρι, χόρτα και πολλά φρούτα. Αποφεύγετε τά άμυλώδη, τις σάλτσες και τά γλυκά. Έπειδή δε αντιλαμβάνομαι ότι θα κάνετε καθιστικήν εργασία, σας συνιστώ να κάνετε δσον τό δυνατόν περισσότερους περιπάτους και κάθε πρωί, μόλις σηκώσεσθε, γυμναστική έπ. δέκα λεπτά της ώρας. Γιά να περνώσουν τά τσινουρά σας να τά άσκεψτε με ρετινόλαδο. Ζητήσατέ μου ελεύθερα ότι συμβουλές θέλετε. Να με θεωρείτε σαν μιά μεγαλύτερη αδελφή και πρό παντός να μην άπελπίσεσθε, γιάτι είσθε πολύ νέα και έχετε όλη τη ζωή μπροστά σας.

Τζίλι ν. ν. Ναιάπλον. —Δεν υπάρχει κανένας λόγος να βγείτε από την άνονημίαν σας. Γράψατέ μου ελεύθερα ότι θέλετε, υπό πύσαν έχεμύθειας. Φτάνει στο φάκελλό πού θα απευθύνετε προς την «Φίλην», να σημειώσετε από κάτω «έντελως προσωπική». Αν εινε άπόλυτος άνάγκη, μπορεί να σας άπαντήσω ιδιαιτέρως, φτάνει να μου σημειώσετε την διεθνημίαν σας και να έσωφίσετε τό άνάλογον γράμματόσμου. Έχετε κάθε έμπιστοσύνη σε μένα.

Σε, έλ η ν. Θεσσαλονίκη. —Τό άλκυρι του άμυγδαλον μπορεί να τό κρατάτε έτοιμο από τό φραμκασίον.

Libellule, Στρον. —Η περιποίησης σας εινε πραγματικώς πολύ σκεπία, αλλά εφόσον έχετε καλό δέρμα, δεν πειράζει. Σας συνιστώ, πριν από την πούδρα, να βάσετε άπλή λαυολίνη, ή όποια δεν έχει κανένα άρωμα. Αν ή πούδρα πού εκάνατε μόνη σας σας ταιριάζη, τότε μπορείτε να την κάνετε λίγο ροζ, προσθέτοντας και λίγο καμνίον σε σκόνη.

Α. Ι., Θεσσαλονίκη. —Τό γράμμα σας έξαιρετικά δυσαράγιστον. Γιά τό πρόσωπό σας σας συνιστώ τό ποθενικό γάλα, πού θα σας φιλίση πολύ. Αποφεύγετε τό λάδι με σαπούνι ή τριαντάφυλλον χρησιμοποιείτε σαπούνι γλυκερόλης. Τα παρικότια δεν πλέρεται να τα διαβάσω και λυπομαι πολύ, γιάτι δεν μού εινε δυνατόν να σας άπαντήσω. Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

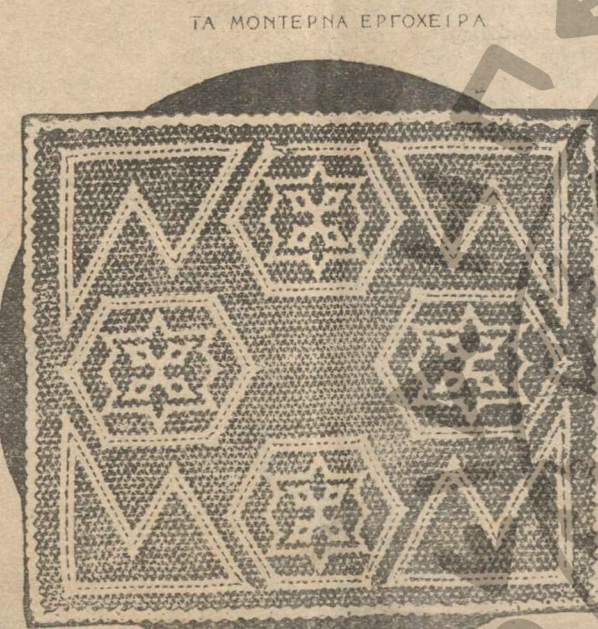
Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Χανούμ, Κωνσταντινούπολη. —Γιά τους άνοιχτούς πόρους σας συνιστώ τό έξής έγρόν:

Τραπεζομάνδηλακι από τούλι, με έντημα Ρισελί.

Mun pulverise	10 gr.
Ammoniaque	10 »
Acide salicylique	10 »
Eau de roses	100 »
Glycerine	50 »
Eau de laurier-cerise	10 »
Essence de Perse	20 »

Αλείψτε με αυτό τό πρόσωπό σας κάθε βράδυ, τό δε πρωί κάνετε έναλλαγή κομμάστως με έξωτό και ζεστό νερό. Τό ατιολόγητο πού κάνετε ειναι πολύ όφελιμο. Ώς κρέμα γιά κάτω από την πούδρα σας συνιστώ την έξής, μη λιπαρή:

Lanoline anhydre	125 gr.
Pommade de concombre	250 »
Axonge benjoinée	125 »
Eau de roses	50 »

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Η ΚΛΑΠΕΙΣΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΑΚΤΙΚΑ, κάθε πρωί, ο διάσημος "Άγγλος αστυνομικός Σέρλοκ Χόλμς, συνήθιζε να διαβάζη στα πεταχτά τα νέα των εφημερίδων. Και το πρωί αυτό λοιπόν, καίσιμος μπροστά στο γραφείο του, φυλλομετρούσε τις εφημερίδες, ενώ ο βοηθός του, ο Χάρου Ταξόν, διάβαζε κι αυτός την εφημερίδα του, καθισμένος σε μια πολυθρόνα, που ήταν τοποθετημένη κοντά, και σχεδόν απέναντι στο γραφείο του Σέρλοκ Χόλμς.

Απόλυτη ησυχία άπλωνόταν μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του διάσημου αστυνομικού. "Αξαφνα όμως ο Σέρλοκ Χόλμς παράτησε. Καρφώσε τα βλέμματά του μ' εξαίρετικό ενδιαφέρον, σε μία μικρή ειδήσι της εφημερίδας, που κρατούσε κι' αφού την διάβασε δυο-τρεις φορές, έπεσε σε βαθιά συλλογή.

Ο Χάρου Ταξόν, ο οποίος άντελήφθη αυτό, άφησε το διάβασμα της εφημερίδας του κι' άρχισε να παρατηρή το δάσκαλό του, προσπαθώντας να μαντέψει τις σκέψεις του.

Πέρασαν έτσι αρκετή ώρα. Τέλος ο Χάρου Ταξόν διπλώσε την εφημερίδα του, σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του κι' είπε στον Σέρλοκ Χόλμς:

— Διδάσκαλε, φαίνεται πως ή ειδήσι που διαβάσατε και σας βύθισε σε τόσο βαθιά συλλογή, αφορά καμιά σπάνια εγκληματική υπόθεσι... "Ετσι δεν είναι;

Ο Σέρλοκ Χόλμς άφησε την εφημερίδα του απάνω στο τραπέζι και μ' ένα σοβαρό τόνο στη φωνή, απάντησε στο βοηθό του:

— Γελήσαι, Χάρου! Αυτό που διάβασα δεν είναι, παρά μία απλή αγγελία θανάτου, ή οποία μ' έκανε να ξαναθυμηθώ μερικά πράγματα περασμένα.

— Μήπως πέθανε κανείς από τους συγγενείς σας; ρώτησε ανήσυχος ο Χάρου.

— Α, μπά!... Ο άνθρωπος που πέθανε, ήταν απλώς ένας γνωστός μου. Γνωρίστηκα μαζί του έντελως τυχαία!...

— Τότε, γιατί σας απασχολεί τόσο πολύ ο θάνατός του;

— Γιατί γνώρισα καλά τη ζωή του ανθρώπου αυτού, μία ζωή περιπετειώδη, εγκληματική, με ψυχικές μεταπτώσεις, μεταμέλειες και εξιλεύσεις!... "Α, μ' απασχόλησε πολύ κάποτε αυτός ο άνθρωπος!

Κι' ενώ ο Χάρου περίμενε ν' ακούση περισσότερα, ο Σέρλοκ Χόλμς έκοψε απότομα την κουβέντα και βυθίστηκε ξανά στη συλλογή του.

Ο Χάρου Ταξόν, τακτοποιώντας τις εφημερίδες απάνω στο τραπέζι, κύτταε συγχρόνως έπιμονα κι' έρευνητικά το σκυθρωπό πρόσωπο του δασκάλου του. Τον είχε καταλάβει μία τρομερή περιέργεια να μάθη περισσότερα για την ζωή του ανθρώπου, ο οποίος τόσο πολύ είχε κινήσει άλλοτε το ενδιαφέρον του Σέρλοκ Χόλμς. Δεν τολμούσε όμως να ξαναρωτήσει. "Απ' την δύσκολη αυτή θέσι του τον έβγαλε πολύ γρήγορα ο Σέρλοκ Χόλμς, ο οποίος του είπε άξαφνα:

— Ο άνθρωπος αυτός, Χάρου, ήταν δουλέμπορος!

— Δουλέμπορος! Επανάλαβε ο νέος έμβρόντιος. Κι' εγώ ενόμιζα ότι είχε καταρνηθί πειά το άπαισιο αυτό έμπόριο.

— Κι' όμως, Χάρου, εξακολουθεί να διενεργείται και σήμερα ακόμα. Στο Τοιπωτικό μάλιστα προστατεύεται κι' απ' το νόμο. "Αλλά και σ' άλλες γδρες εξασκεΐται από πολλούς άχρηστους, τελείως άνευέλγητα. Ο άνθρωπος όμως για τον οποίο σου μίλησα, είχε πάψει να εξασκή το έμπόριο αυτό, εδω και δέκα χρόνια.

— Κι' πώς τον γνωρίσατε, δάσκαλε;

— Έπινε κάποτε να τον βοηθήσω, πάλι και... κι' έτσι μου δάδαγε ή εδωκασία να μάθω ένα σημαντικό μέρος της ζωής του.

Κι' άναστενάζοντας, πρόσθεσε:

— Είπα ν' τον συγχωρήσω ο Θεός!...

Τη στιγμή αυτή άκουσαν από το κουδούνι της πόρτας

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

κι' ο Χάρου έτρεξε ν' ανοίξη.

"Ένας άνθρωπος ύψηλός, με μεγαλοπρεπή εμφάνισι, παρουσιάστηκε στην πόρτα. Φαινόταν πολύ άτυπομένος. Στο πλάι του ήταν ζωγραφισμένη ή ταραχή και ή φρίκη.

— Είμαι ο κ. "Ομπριέν, ο συμβολαιογράφος "Ομπριέν έβηλε σε άμέσως, με φωνή βραχνή που έτρεμε. "Αναγνώστε με, παρακαλώ, στόν κ. Χόλμς. Πρόκειται για μία υπόθεσι εξαιρετικής σημασίας.

— "Υστερα από δυο λεπτά, ο κ. "Ομπριέν βρισκότανε μπροστά στο διάσημο αστυνομικό.

— Κύριε Χόλμς, του είπε άμέσως, έρχομαι για μία υπόθεσι, την οποία εξαρτάται ή θέσις κι' ή τιμή μου. Σας εξορκίζω, δτι έχετε ιερών, να με βοηθήσετε μ' όλες σας τις δυνάμεις.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, που τόν άκουγε σκεπτικώς, του απάντησε με ήρεμο τόνο:

— Ησυχάστε, κ. "Ομπριέν. Σας γνωρίζω καλά. Μου μιλάτε για σας άλλοτε ο γέρο-Φιρμόν, ο δουλέμπορος.

— Ο Φιρμόν, είπατε! φώναξε κατάπληκτος ο κ. "Ομπριέν. Μ' λδτε για τόν κ. Φιρμόν;.. "Αλλ' άκριβώς... άκριβώς...

— Άκριβώς για κείνον ήρθατε εδω; συμπλήρωσε τη φράση του έπισκέπτου του ο Σέρλοκ Χόλμς, χαμογελώντας παράξενα. Δεν είν' έτσι;

Ο συμβολαιογράφος έμεινε άναυδος. Κι' αφού πέρασαν λίγες στιγμές, είπε:

— Κύριε Χόλμς, μου είπαν πολλοί δτι έχετε την Ικανότητα να διαισθάνεσθε τα πάντα. Με βεβαίωσανε δτι είστε προικισμένος με μία μαντική δύναμι καταπληκτική. Μου δίδετε το δικαίωμα να τ' εξασκώσω και μόνος μου αυτό;

— Δεν υπάρχει λόγος να σας τ' άρννηθώ, κ. "Ομπριέν! τού απάντησε με ευγένεια ο αστυνομικός. Φοβόμαι όμως μήπως απ' πορυσίασαν τα πράγματα κάπως υπερβολικά.

Ο συμβολαιογράφος ρώτησε τότε τόν Χόλμς:

— Είπατε δτι τόν γνωρίζετε τόν Φιρμόν, κ. Χόλμς;

— Μάλιστα!... "Αν και τόν είδα μόνάκι μία φορά, εδω κάμποσα χρόνια, τόν έγνωρίσα πολύ καλά!...

— Λοιπόν, μπορείτε τότε να μου πείτε, γιατί ήρθε εδω;

Ο Σέρλοκ Χόλμς, χωρίς κανένα δισταγμό, απάντησε άμεσα, μ' ένα διαπεραστικό τόνο στην φωνή του:

— Ηρθατε για να με συμβουλευθήτε σχετικά με τη διαθήκη του μακαρίτη Φιρμόν!...

Ο "Ομπριέν, που έντωμαξού είχε καθήσει απάνω σε μία πολυθρόνα, τινάχτηκε απότομα και φώναξε με θαυμασμό:

— Τό βρήκατε, κ. Χόλμς!

— Τό θάνατο του Φιρμόν, συνέχισε ο "Ομπριέν, τόν πήρατε φορηθήκα από τις εφημερίδες. "Η ταραχή σας πάλι κι' ο πόθος σας μουδωσαν να καταλάβω πως ή διαθήκη του έλασσε στης. Έινε φυσικό, βλέπετε, ένας συμβολαιογράφος να έδω φέρεται μάλλον για τις διαθήκες, παρά για την ζωή των πελατών του. "Απ' την κληΐδα πάλι του αίματος που βλέπω απάνω στο μανίκι σας, βγάζω το σύγυρο συμπέρασμα δτι ή διαθήκη της διαθήκης δεν έγινε χωρίς βία. Κι' έπειδή, τέλος, σας έβλεπω ύγιέστατον, είμαι βέβαιος δτι οι δόξασι της κλοπής χρητήσανε τόν φυλάκα της διαθήκης, τόν πρώτο γραφέα σας, σας...

— Γκόνταμ! φώναξε ο συμβολαιογράφος κατάπληκτος. "Όλα όσα είπατε, κ. Χόλμς, εινε άκριβέστατα. "Ούτε μάντης να είστε, δεν θα τ' έζαρετε τόσο λεπτομερώς.

— Δεν πρόκειται περί μαντείας, κ. "Ομπριέν! τόν δέκατο ο αστυνομικός. Μελετώ τα πράγματα ήπλως και βγάζω συμπεράσματα.

— Λοιπόν, κ. Χόλμς, είπε ο συμβολαιογράφος, τόν γέρο-Φιρμόν δεν τόν είδα, παρά μόνάκι μία φορά, όταν εδω και πολλά χρόνια μ' έπεσκέφθη στο γραφείο μου και μου έμπιστευε την διαθήκη του. Χτες τού πρωί ήρθε στο σπίτι μου ένας συγγενής του Φιρμόν, ο οποίος μου ανήγγειλε τόν θάνατο του γέροντός και με είδοποίησε δτι τόν άνοιγμα της διαθήκης θα γινόταν σήμερα. Μου άπεκάλει

ψε ακόμα δτι ο μακαρίτης είχε άφαιρεσει τόν άμυητο θρασυό από σκόνη χρυσού και κοσμήματα μεγάλης αξίας και πολλά πετράδια, τόν όποιο είχε κρύψει σ' ένα μυστικό.

(Ακολουθεί)

(Η σκηνή στο γραφείο του διευθυντού του ξενοδοχείου).

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (στην καμαριέρα, που έρχεται απ' έξω τρέχοντας).— "Ε, λοιπόν; Είπατε τού φούρναρη νάρθη γρήγορα; Του είπατε τί συμβαίνει;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (λαχανιασμένη από τόν τρέξιμο).— Ναι, κύριε...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Τούλες να πάω κι' ατ' ντουφέκι του;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Μάλιστα, κύριε. Τούτα νάρθη με τόν ντουφέκι του...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Είδοποίησε και τόν φαρμακοποιό;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Μάλιστα, είδοποίησα και τόν φαρμακοποιό... "Εφτιαχνε ένα μαλαχτικό εκείνη την ώρα, μιά μολύβη πώς μόλις τόν τελειώσε!

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (σηκώνοντας ψηλά τα χέρια).— Νά τελειώση τόν μαλαχτικό!... "Ακούς εκεί, τόν μαλαχτικό!... "Εδω άπάχοι ένας φοβερός λήσταρχος κι' αυτός κυττάει τόν μαλαχτικό του!... Αυτό εινε από τ' άγραφα! "Α! νά που έρχεται ο φούρναρης... "Επιτέλους!...

Ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ (μπαίνοντας με τόν ντουφέκι στο χέρι).— Νάμια! "Ετρεξα άμέσως!...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (πατώντας τόν από τόν χέρι και φέρνοντας τόν μπόξ σ' ένα παρόντο, που βλέπει προς μία μεγάλη αψή, στο βάθος της οποίας φαίνεται τόν παράρηχο τόν ξενοδοχείου).— Νά, εκεί εινε! Μέσα στο παράρηχο!...

Ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Είπατε βέβαιος πως εινε αυτός;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Βέβαιος, λέει! "Όπως με βλέπετε και σ' εσάς! Μά πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας και τις προφυλάξεις μας, ώσπου νάρθουν οι χωροφύλακες που είδοποίησα. Νά, από δω, βάλ'τε τόν ντουφέκι σας, ώστε να σημάδεψι στην πόρτα τού παραρήχματος, μήπως αποπειραθί να βγί έξω, και φυλάτε καρτέρι!...

(Ο φούρναρης βάσει δύο φυσέκια στο κυνηγετικό του όπλο, σπρώχνει την κάννη στη ράχη μιάς πολυθρόνας και κρυμμένος πίσω από τή χρηματοκιβώτιο τόν ξενοδοχείου, σημάδεψι προς την πόρτα που τόν έδειξε).

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ (φτάνοντας κι' αυτός τρέχοντας).— Νάμια κι' εγώ! "Εφερα και την κασετίνα με τόν χειρουργικά εργαλεία και τόν φαρμακα πρώτον βοηθών, για καλό και για κακό! Δεν ξέρω ποτέ κανείς τί γίνεται! ("Ακουμπώντας τόν συνέργα του σε μία γωνιά). Είπατε βέβαιος τούλάχιστον πως εινε;...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Απολύτως βέβαιος. "Αλλωστε τόν άνεγνωρίσαν άμέσως και ή γυναίκα μου...

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.— Εν-οιαύτη περιπτώσει... σάς πιστεύω... Εσέρετε, ή γυναίκες καταλαβαίνουν πάντα πού καλά από φρονογυμίες, παρά οι άνδρες, ιδίως όταν πρόκειται να εξασκωθή ή ταυτότης ενός ληστή... Ζήτημα διασθήσεως... Και που εινε αυτή τη στιγμή ή κυρία σύγγός σας;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Σάν γυναίκα έβγαλα και ψήχραμ που εινε, σκέφτηκε άμέσως πως τόν παρόρηχο τόν ξενοδοχείου έχει κι' άλλη πόρτα προς τόν δρόμο και πως μπορούσε ο ληστής να φύγη απ' εκεί, άν καταλάβαινε πως τόν ήραμε χαμπαί και φυλάμε να τόν πιάσουμε. "Επήγε λοιπόν να κλειδώσει εκείνη την πόρτα απ' έξω... "Α! σού εινε μία γυναίκα αυτή, κύριε! "Εγώ, στην ταραχή μου, δεν σκέφτηκα να λάβω αυτό τόν προφυλαχτικό μέτρο. "Ενω αυτή!... Μά για σταθήτε! Μου φαίνεται σάν ν' άκουσα κρότο... "Οχι; "Εσείς δεν ακούσατε; (Στόν φούρναρη): "Εσείς, τόν νοί σας στην πόρτα της αψής και τόν ντουφέκι έτοιμο!...

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.— Μά πως σας ήρθε ή ιδέα, όταν είδατε αυτόν τόν ταξιδιώτη, πως ήταν ο ληστής;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Γιατί είχα μπροστά μου τή φωτογραφία του.

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.— Τή φωτογραφία του;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Ναι, τή φωτογραφία του, στην εφημερίδα, ή οποία δημοσίευσε και λεπτομερή περιγραφή της ληστείας... "Ηταν άκριβώς την ώρα που ήμουν βυθισμένος στο διάβασμα της εφημερίδας, όταν πέρασε από δω ο ένομοτάρχος...

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.— Λοιπόν;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Λοιπόν, πού λέτε, ο ένομοτάρχος μου είπατε γι' αυτόν τόν ληστή και μου έδωσε τή χαρακτηριστική του... "Ετσι γίνεται πάντα. "Όταν καταδιώκεται κανένας ληστής, ή άστυνομία δίνει τή χαρακτηριστική του σ' όλα τή ξενοδοχεία και είδοποιεί νάχουν τόν νοί τους κι' δτι ύποπτο ίδουν σε κανέναν ταξιδιώτη, να την είδοποιούν άμέσως.

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ κι' ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.— Μπά!...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Ναι, λοιπόν, πού λέτε, γδς βράδν πέρασε απ' εδω ο ένομοτάρχος και μās είπατε τόν και τόν... "Ότι δηλαδή σ' αυτά εδω τή μέρη φάνηκε ένας φοβερός ληστής και νάχουμε τόν νοί μας. Μās έκαμε τή έντύπωση αυτό, και σ' εμένα και στη γυναίκα μου, που δεν μπορούσαμε να κλειδύσουμε μάτι δλη τη νύχτα... Λοιπόν, σήμερα, μετά τόν

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΜΟΝΝΟΥΡΥ

Κι' εκείνη, πλησιάζοντάς με, μούπε κρυφά: «Αυτός εινε! Δός του ένα δωμάτιο στο παράρηχο! Τόν πήρε κατόπιν ή γυναίκα μου να τόν οδηγήση στο δωμάτιο του και βγαίνοντας μούγεννε κρυφά να μην κουνηθώ από τη θέσι μου, παρά να μείνω εδω, να είδοποιήσω και να ήρτησω βοήθεια. Κι' αυτή, σάν τίποτα να μην είχαμε καταλάβει, έπήγε με τόν ξένο να τόν εγκαταστήση στο δωμάτιο του... "Εδω, λοιπόν, αυτή τη φορά έπεσε σε λυκοπαγίδα. Δεν γλιτώνει! Θά τόν πιάσουμε! Τόν κρατούμε κίβλας, κύριε! (Στόν φούρναρη): "Εσείς, πού πάντων, έχετε τόν νοί σας! "Η κάννη τού ντουφεκιού στην πόρτα νάμια γυρισμένη και τόν χέρι στη σκανδάλη!... Μά οι χωροφύλακες πως δεν φάνηκαν; Τί κάνουν τήσιν ώρα; Εινε ένα τέταρτο της ώρας και πλέον που τούς είδοποίησα νάρθουν, φέρνοντας μαζί τους και χειροπέδες, κι' όμως... ("Εκείνη τη στιγμή άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει, περπατώντας ήσυχα και άσώφορα, σάν να μη συνέβαινε τίποτα, ο ένομοτάρχος).

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ.— Καλημέρα της συντροφιάς! (Βλέποντας τόν φούρναρη να σημάδεψι με τόν ντουφέκι του προς την αψή). "Εχετε καρτέρι για κανένα λαγό δώ πέρα;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (άγανακτισμένος).— Κύριε ένομοτάρχα! Κύριε ένομοτάρχα! Εινε ώρα γι' άσεται τώρα; (Δείχνοντάς τόν τόν φαρμακοποιό και τόν φούρναρη). Οι κύριοι ήρθαν εδω να με βοηθήσουν και παρ' όλο γι' άνοίξουμε μάχη, ώσπου νάρθουν σεις...

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ (μην καταλαβαίνοντας).— Ν' άνοίξετε μάχη; Γιατί, βοέ παιδιά; Με πούν; Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.— Με πούν; Με τόν λήσταρχο. Με πούν άλλο;

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ (μην μπορώντας να καταλάβει).— Με τόν λήσταρχο; Πού λήσταρχο;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (ένευρισμένος).— Με τόν λήσταρχο, πού ζητάει ή άστυνομία και τόν όποιον τή χαρακτηριστικά έσείς ο ίδιος ήρθατε και μου τ' άδισατε χδς βράδυ...

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ (γελώντας).— Τί μου ήλγυνε εδω; Τί λήσταρχο όνειρεύεστε; Πάει αυτός! Νάταν κι' άλλος! Μās τηλεφώνησαν τού πρωί από τή Παρίσι πως τόν έπιασαν εκεί κι' εινε τώρα στο φρέσκο...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (κατάπληκτος).— Πώς εινε δυνατόν; "Αφού ο ληστής, σάς λέω, είν' εδω!... Νά, εκεί μέσα, στο παράρηχο τού ξενοδοχείου! Τόν έχει κλειδώσει απ' έξω ή γυναίκα μου...

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ (μ' ένα μειδίαμα ούκτου).— "Η γυναίκα σας; "Α! τώρα καταλαβαίνω!... Μά τη γυναίκα σας, άγαπητέ μου κύριε, τώρα δά πού όλγισι την είδα. "Εβγαίνε από την πόρτα τού παραρήχματος, πού εινε στο δρόμο, κι' έκρατούσε από τόν χέρι της έναν παιδάκι, έναν νέο με τραγιάσκα και ταξιδιωτικά ρούχα. "Εβγαΐαν από την πόρτα τρέχοντας, μπήκαν σ' ένα αυτοκίνητο τρέχοντας και δώδεκα πού οι άλλοι!... Σάν σ' γλύντι να πήγαιναν, μου φάνηκε... Πελοούσαν σάν παιδά, πού τούς λέει ο δάσκαλος πως δεν έχει σχολείο!

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (έμβρόντιος).— "Η γυναίκα μου; Λέτε πως έβγατε τη γυναίκα μου; Είπατε βέβαιος πως ήταν ή γυναίκα μου;

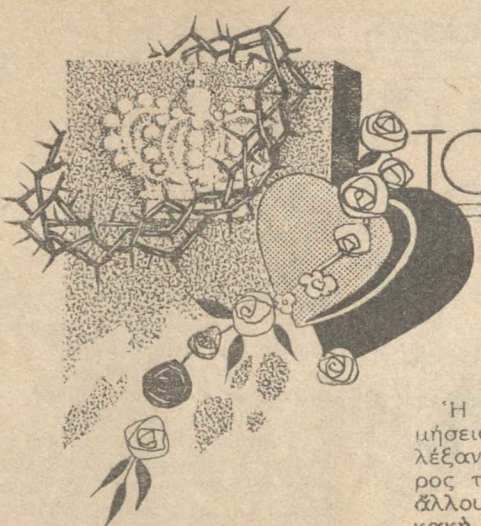
Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ.— Διάβολε! "Εχει γούστο τώρα! Τήν γυναίκα σας δεν ξέρω; "Αφού μάλιστα μ' έμαρτέρε κίβλας με τόν χέρι, περνώνας...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (πεφτοντας σε μία πολυθρόνα).— Μά τότε, "Η γυναίκα μου, ο ξένος... τόν άποκίνησα... τί σημαίνουν όλα αυτά;

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ (με τήν επισημηματική του... άδιαφορία).— Σημαίνουν δτι ή γυναίκα σας τώσκασε με τόν ξένο... Καλά σάς είπε πως τόν γνώρισε άμέσως. Τόν γνώρισε, τόν έπιασε και τόν έβαλε φυλάκι στην άγκυλιά της... Σημειωμένη ιστορία!...

ΡΟΜΠΕΡ ΜΟΝΝΟΥΡΥ.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

[Αυθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του αλησμόνητου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η αναδημοσίευση]

Δ'.

Η πατρικές αυτές επιτιμύσεις, δεν έκαμαν τόν 'Α-λέξανδρο να χάσει το θάρρος του. Η πράξις του εξ άλλου, κάθε άλλο παρά κακή και αξιόμιμη ήταν.

Ακουσε λοιπόν τα λόγια του Κωνσταντίνου ψυχραμένα, με το κεφάλι ψηλά, βέβαιος ότι δεν έκαμε παρά το καθήκον του. Κι' αφού άφησε τόν πατέρα του να τελειώσει, του είπε κατόπιν με σεβασμό:

—Σας ζητώ συγγνώμη, πατέρα, που διέκοψα τις σπουδές μου και ήρθα εδώ, χωρίς να σας έρωτήσω προηγουμένως. Το απέφυγα αυτό, όχι από έπιπολαιότητα. Ήταν τόσος ο ένθουσιασμός μου, όταν έμαθα πως εκηρύχθη ο πόλεμος, ώστε δεν σκέφθηκα τίποτε άλλο, παρά πως να τρέξω το γρηγορότερο στην πατρίδα μου. Δεν είμαι μικρός, άλλωστε. Έχω την ίδια ηλικία που έχουν και οι στρατιώται μας, που πολεμούν αυτή τη στιγμή κατά του έχθρου. Είμαι κι' εγώ ένας στρατιώτης, κι' ως Έλλην στρατιώτης έχω ώρισμένες υποχρεώσεις στην πατρίδα μου. Γιατί λοιπόν δεν θέλετε να με κρατήσετε κοντά σας;

Ενώ μιλούσεν έτσι ο 'Αλέξανδρος, η φωνή του επάλλετο από συγκίνηση. Τα λόγια του ήσαν ύπεροχα και ένθουσιώδη, λόγια γνησίου Έλληνα.

Είχε σταθή μιλώντας στον πατέρα του σε προσοχή, σαν τέλειος στρατιώτης, που αναφέρεται στον άξιωματικό του.

Ο Κωνσταντίνος συγκινήθηκε θαύτατα απ' τα λόγια του 'Αλεξάνδρου. Θέλησε να πη κάτι άκόμη, μά δεν μπόρεσε.

Και μη μπορώντας πια να συγκρατήσει την συγκίνησή του, έσφιξε τόν 'Αλέξανδρο στην άγκαλιά του.

Έτσι ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος έμεινε στο μέτωπο, κοντά στον πατέρα του, κοντά στη φωτιά της μάχης, κοντά στους αγωνιζομένους ήρωϊκούς Έλληνες πολεμιστάς.

Αν και νέος δέ άκόμη, προσέφερε σημαντικές υπηρεσίες κατά τους ένδοξους Βαλκανικούς πολέμους. Ήταν μαζί με τούς άλλους πρίγκηπας, το δεξί χέρι του Κωνσταντίνου.

Έδειξεν επίσης ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, κατά τόν πόλεμον το 1912, όλη του την γενναϊότητα, όλη του την τόλμη και την άφοβία. Έξετίθετο στους κινδύνους, άδιαφορώντας για τη ζωή του.

Πολλές φορές, ο ίδιος ο πατέρας του και οι άξιωματικοί του Στρατηγείου του σουντοούσαν να προσέχρη και να μην έκτιθεται στον κίνδυνο. Ο πρίγκηψ υπάκουγε, για να μη τούς δυσα-

ρεστήσει, μ' ένα συγκρατητικό χαμόγελο στο έφηβικό πρόσωπο, μά την έπομένη λησμονούσε τις πατρικές συστάσεις κι' έτρεχε όπου υπήρχε μεγαλειότερος κίνδυνος.

Οι Έλληνες στρατιώται είχαν έκτιμήσει την γενναϊότητα του αυτή και τόν έλάτρευαν. Οι άξιωματικοί τόν έφεραν ως παράδειγμα στους όπλίτας...

Έτσι, μέσα στη φωτιά τών μαχών, ώνομάσθη ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος άνθυπολογαγός του πυροβολικού...

Καιρός τώρα να ξαναγυρίσουμε στο άρχοντικό του Λεβιδίου, όπου έδίδετο, όπως έγραψαμε παραπάνω, μεγάλος χορός, από όποιον ήσαν καλεσμένοι, έκτός τών άλλων, οι πρίγκηπες και οι οικογένεια Πέτρου Μάνου.

Όπως προαναφέραμε, μόλις η Ασπασία Μάνου έμπήκε στην αίθουσα του χορού, έπροκάλεσε τόν θαυμασμό όλων τών καλεσμένων. Έλαμπε, γεμάτη γοητεία, γεμάτη ώμορφιά και χάρι. Έδιδε την εντύπωση μιας σύγχρονης 'Αρτέμιδος, μέσα στην κατάφωτη αίθουσα του χορού, μιας 'Αρτέμιδος που γύρισε στον κόσμο από τα θάθη τών αίωνων, για να τόν καταπλήξει με την ύπεροχη γοητεία της.

Όλων τα μάτια είχαν καρφωθεί επάνω της...

Όσοι δεν την έγνώριζαν, ρωτούσαν τούς πλαγινούς των:

—Ποιά είναι η πανώμορφη αυτή δεσποινίς; Είναι ξένη;

—Ξένη!... Κάθε άλλο, άπαντούσαν οι γνωστοί της αληθινά νεας Μάνου. Είναι η κόρη του Πέτρου Μάνου. Ή δεσποινίς 'Ασπασία...

Η 'Ασπασία Μάνου άντελήφθη άμέσως τόν θαυμασμό που έπροκάλεσε και σεμνή και συνεσταλμένη όπως ήταν, άπεφύγη στο θάθος, σε μία γωνία της αίθουσας του χορού. Μά ούτ' εκεί θρήκε την ήσυχία της. Τα φασμαίν τών κυριών και τών ανδρών τών κυρίων έστρέφοντο επάνω της έπιμόνως.

Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, ο όποιος θριασκόταν επίσης, καθώς είπαμε, στο χορό της κ. Λεβίδη, άντελήφθη άμέσως ότι κάτι έκτακτο συνέβαινε γύρω του και έξηγέρθη ή περιέργειά του.

Τι κυττούσαν λοιπόν έτσι έπίμονα οι καλεσμένοι; Γύρισε και ζήτησε στην άρχή πληροφορίες από την άδελφή του, την πριγκίπισσα 'Ελένη.

Η 'Ελένη χαμογέλασε με καλωσύνη και γύρισε και κύτταξε προς τó μέρος της 'Ασπασίας.

Ο πρίγκηψ παρακολούθησε τó θέλημα της και τα μάτια του έπεσαν άξαφνα πάνω στην δεσποινίδα Μάνου.

Τι αίσθάνθηκε αυτή τη στιγμή;

Τι έννοιωσε, θαθεία στην καρδιά του;

Συγκινήθηκε πάντως έξαιρετικά.

Είμαι γυναικεία σου ερωταίρια
των γυναικείων μου έρωτα
νότερα από όλην την εποχή σου
όταν ήδονα μας 'Ασπασία
Αθήναι 22.11.33
Μίρε Βασιλείου 'Αρτέμιδος.

Αποχαιρετιστήριο αυτόγραφο της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, παραχωρηθέν στο «Μπουκέτο» όλίγας ήμέρας πρό της άναχωρήσεώς της εξ 'Αθηνών διά Βενετίαν.

Την γοητευτική εκείνη 'Ατθίδα, που είχε προκαλέσει τόν θαυμασμό τών καλεσμένων, δεν την έβλεπε για πρώτη φορά. Κάπου είχε ξαναδθί το γλυκό κι' έκφραστικό εκείνο πρόσωπο, με τα ζωηρά μαύρα μάτια.

Πού όμως;

Βασάνιζε τó μυαλό του για να θυμηθί, μά δεν τó κατάρθωνε. Και μία άλλόκοτη άνυπομονησία τόν κατέλαβε. Άνυπομονούσε να θυμηθί, να μάθι έστω, τó όνομα της ώραιάς κόρης, που τόσο τόν είχε συγκινήσει ή παρουσία της.

Βασάνιζε, λέμε, τó μυαλό του, μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της.

Ποιά ήταν λοιπόν ή γλυκειά εκείνη 'Ατθίς, που τόν έγοήτευε, τόν έμαγνιήτιζε έτσι δυνατά, έτσι ίσχυρά;

Γιατί δεν τόν βοηθούσε ή μνήμη του να την θυμηθί;

Πού την είχε ξανασυναντήσει;

Πού και πότε;

Η πριγκίπισσα 'Ελένη άντελήφθη την άγωνία του 'Αλεξάνδρου. Τόν παρακολουθούσε από άρκετην ώρα κι' έμάντευε τί συνέβαινε στη σκέψη του και στην καρδιά του.

Και σε μία στιγμή, θέλοντας να τόν λυτρώσει απ' την άγω-

νία, την όποια αίσθάνοταν, θέλοντας να τόν λυτρώσει, θέλοντας να τόν λυτρώσει, θέλοντας να τόν λυτρώσει...

—Τι σου συμβαίνει, 'Αλέξανδρε;

—Ο 'Αλέξανδρος τινάχτηκε σαν να έυπνιόσε από κάποιο όνειρο. Κύτταξε την άδελφή του και της είπε:

—Δεν μπορώ να θυμηθώ κάτι.

—Τι;

—Βλέπεις την δεσποινίδα αυτή, εκεί, αντίκρουμας;

—Την βλέπω.

—Αυτή με τó ψηλό, λυγρό άνάστημα.

—Ναί, ναί, την βλέπω.

—Έρεεις ποιά είναι;

—Φυσικά ξέρω...

—Ποιά είναι λοιπόν;

—Μά δεν την θυμάσαι;

—Ο 'Αλέξανδρος στενοχωρήθηκε.

—Λοιπόν; τού μιθύρισε ή 'Ελένη.

—Όμολογώ, πως δεν μπορώ να θυμηθώ. Κι' όμως είμαι βέβαιος, πως δεν την βλέπω για πρώτη φορά.

Μου θυμίζει κάτι...κάτι τó γλυκό και εύγλωστο...

—Αλλά ποιά είναι τέλος πάντων;

—Η πριγκίπισσα 'Ελένη χαμογέλασε με καλωσύνη και άπάντησε:

—Πολύ εύκολα ξεχνάς τις παλιές σου

γνωριμίες, 'Αλέξανδρε. Με την νέα αυτή έπαίξαμε πολλές φορές μαζί στον Κήπο μας. Και...ήσουν τόσο καλός μαζί της... θυμάσαι;...

—Φτάνει!... φτάνει!... άποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος και τó πρόσωπό του έλαμπε από ζωηρό φως χαράς. Φτάνει, μη μου πής λέξι πια...

—Θυμάσαι λοιπόν;

—Βεβαίως θυμούμαι. Είναι ή δεσποινίς 'Ασπασία Μάνου, ή κόρη του σταυλάρχου κ. Πέτρου Μάνου!

—Ακριβώς.

—Πόσο μεγάλωσε!...

—Και πως ώμόρφηνε!... συνέπληρωσε ή 'Ελένη. Δεν είν' έτσι;

—Ναί, αυτό είν' αλήθεια. Έγινε μία απ' τις ώραιότερες 'Ατθίδες.

—Νά λοιπόν που τη θυμήθηκες.

—Δεν μπορούσε να γίνη άλλωστε, 'Ελένη. Περάσαμε τόσες ευχάριστες ήμέρες άλλοτε μαζί της, όταν είμαστε μικροί!...

—Αποσιάζε άρκετά χρόνια στην Εύρωπη, όπου έσπουδαζε, είπε σε λίγο ή 'Ελένη.

—Ναί, θυμούμαι, άπάντησεν ο 'Αλέξανδρος. Θυμούμαι τόσο

συγκιν ήθη και γιατί θά την έχαναμε από τη συντροφιά μας, όταν μάς είπε πως θά έφευγε για την Εύρωπη!... Πώς περνούσεν, αλήθεια, τα χρόνια!...

—Έγινε σωπή για μερικά λεπτά.

—Η 'Ελένη δεν μιλούσε.

Κύτταζε πότε τόν 'Αλέξανδρο και πότε την 'Ασπασία.

Ο 'Αλέξανδρος είχε θυβίσει σε όνειρο-πολήσεις.

Τό θέλημα του ήταν καρφωμένο επάνω στην βίδα Μάνου, ρεμβάζες κι' όνειροπόλο...

—Ήξερε, ότι από στιγμή σε στιγμή, ο Πέτρος Μάνος ή ή κ. Λεβίδη θά του παρουσίασαν τις δυο ώραιότες 'Ατθίδες. Και ή συγκίνησις, την όποιαν έννοιασε στην προσοκία αυτή, ήταν μεγάλη, άπέραντη.

Δεν θάθελε να χορεύει μαζί με την δεσποινίδα Μάνου; τόν ρώτησε, σε λίγο, ή πριγκίπισσα 'Ελένη.

—Και βέβαια θά ήθελα, άπάντησε πρόθυμα ο πρίγκηψ.

—Έτσι θά δοήτε τόν καιρό να θυμηθίτε τα περασμένα.

—Ναί, τα όλησμονητα περασμένα.

—Και θά εξαγαγίνατε δυο καλούς φίλοι, ο

Η πριγκίπισσα 'Ασπασία (Σύγχρονη φωτογραφία εκ τού 'Αρχείου της Α. Υψηλότητος)

πως και άλλοτε.

—Γιατί όχι;
—Εκείνο που επρόβλεπε κι' επέρριμε ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος δεν άργησε να πραγματοποιηθή.

Λίγα λεπτά κατόπιν, τού παρουσίασαν τις δίδες Μάνου.

Τί συγκινητική στιγμή!...

Πώς χτυπούσαν ή καρδιές των, γεμάτες αγαλλίασι, γεμάτες ελπίδες!...

—Η πριγκίπισσα 'Ελένη έδειξε στις αδελφές Μάνου εξαίρετική καλωσύνη, μεγάλο ενδιαφέρον, εγκάρδια καταδεκτικότητα.

—Ο 'Αλέξανδρος ήταν ευτυχισμένος.

—Όσο ν' άρχισή ο χορός, άρχισαν να μιλούν, να μιλούν για τα περασμένα.

—Θυμάστε τα παιχνίδια μας, δεσποινίς; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος την 'Ασπασία. Τί χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι καιροί!...

—Και τί γρήγορα που πέρασαν, 'Υψηλότατε!...

—Μας έχωρισαν ώριμες υποχρεώσεις, μα όχι για πάντα, ευτυχώς. Νά που ξανασυναντηθήκαμε, χωρίς να υπάρχει φόβος να χωριστούμε πιά. Δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα, 'Υψηλότατε. 'Η καλωσύνη σας είνε μεγάλη...

—Έξαρνα ή μικρή όρχήστρα άρχισε να παίζει ένα γλυκύτατο και τεταγτό θύλας.

Οι καλεσμένοι της κ. Λεβίδης ηλεκτρίσθηκαν.

Τα χορευτικά ζεύγη σχηματίσθηκαν άμέσως.

—Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος στήριζε το βλέμμα του στο γλυκό παρθενικό πρόσωπο της κόρης του Πέτρου Μάνου.

Μά και ή δεσποινίς 'Ασπασία έκαμε το ίδιο.

Με το βλέμμα

τους αυτό εξέ-

φράζαν την επι-

θυμία που τους

κατείχαν αυτό τη

στιγμή.

Δεν χρειάζον-

τουσαν λόγια.

Είνε στιγμές,

που τα μάτια άν-

τικαθιστούν θαυ-

μάσια τη γλώσ-

σα και τά χεί-

λη...

Μιλάνε καί λε-

νε περισσότερα

από αυτή...

—Έτσι λοιπόν,

αυθόρμητα, μπο-

ρεί να πη κα-

νείς, ενώ ή με-

λωδίες της μου-

σικής παρέσυ-

ραν τους πάντας

στη δίνη του χο-

ρού, ο πρίγκηψ

'Αλέξανδρος έ-

δωσε στη δίδα

Μάνου το χέρι

του και ρίχτη-

καν έξαλλοι, με-

θυσμένοι, ευτυ-

χείς, στο χορευ-

τικό βίγνυο.

—Ήσαν κ' οι

δυο άπείρους ευ-

τυχισμένοι τη

στιγμή αυτή.

—Ο πρίγκηψ

'Αλέξανδρος έ-

σφυγγε πάνω στο

στήθος του την

άδραν, την ώ-

ραία κ' ευγενική

'Αττίδα, ή οποία

υπήρξεν άλλοτε

ο καλύτερος σύν-

τροφος των παι-

δικών του παι-

χνιδιών, στο χλο-

ερό παράδεισο

του Βασιλικού

Κήπου.

—Η δεσποινίς

Μάνου ενόμιζε

πώς όνειρεύεται.

—Η τιμή πάντα της

έκαμνε ο πρίγκ-

ηψ, το ενδιαφέ-

ρον πουδίδει για

αυτή, απ' την

πρώτη στιγμή, τά εγκάρδια λόγια που της είπε, της είχαν κά-
μει την τρυφερή της καρδιά να ξεχειλίση από χαρά κι' αγαλ-
λίας.

—Αισθανόταν την ευτυχία της σαν μέθη δυνατό το ποτό, που ζα-
λίζει και μεταφέρει στους ούρανους...

—Είχε μισοκλείσει, ενώ έχόρευαν τά μάτια της και δεν έβλεπε
παρά μόνον μιά θαμπή, χρυσή φεγγοβολή, από τά φάτα της
αιθούσας.

—Άκουγε τη μουσική, ή οποία επέτεινε την θεική της εδω-
μονία...

—Της φαινόταν, ότι δεν άγγιζε το δάπεδο, ότι πετούσε φηλά
μακριά απ' τους άλλους ανθρώπους, στηριγμένη στον άμωτο
καθωαλλιέρου της!...

—Άξαφνα, απ' το γλυκό της αυτό όνειρο, την έβγαλε ή ψυ-
ριστή φωνή του πρίγκηπου. Βλέποντάς την έτσι χαμένη, έτα-
ραξιδευμένη σ' έναν κόσμο όνειρων ο 'Αλέξανδρος, την ρώτη-
σε σιγά, ψιθυριστά, μ' ενδιαφέρον, με στοργή, μπορεί να ή
καλεί:

—Κουρασθήκατε, δεσποινίς;

—Ό, όχι, 'Υψηλότατε, κάθε άλλο μάλιστα, απάντησεν ή 'Α-

σπασία. Πώς το έφαντασθήκατε αυτό;

—Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά... πώς να σας το πώ; Μου

φάνηκε πώς είχατε ξεαντηθή, πώς ο χορός σας έξάλισε ίσως.

—Σας ευχαριστώ, 'Υψηλότατε, για το ενδιαφέρον σας. 'Αλλά

δεν έκουράσθηκα καθόλου. Δεν είμαι ευτυχώς τόσο ευπαθής.

—Τό ξέρω, δεσποινίς.

—Τό ξέρετε;

—Φυσικά.

—Πώς;

—Από τον

καιρό που πα-

ζαμε μαζί σι

Βασιλικό Κή-

πο. Είσαστε

πρώτη στο πα-

χνίδι, ή υψώ-

και μετάξυ των

άγοριών άκό-

μα, που μπο-

ρούσατε να με

παρακολούθη-

τε σε κάθε παι-

δική τρέλλα

θυμάστε;

—Φυσικά. Δεν

έξεχασα, ούτε

και θά ξεχάσω

ποτέ τις ώρες

έκείνες ή μέρες

—Κι' όμως

πέρασαν τόσα

χρόνια από τό-

τε!...

—Σάν μιλά-

ρα!... Σάν μι-

μέρα!...

—Σάν μι-

μέρα, αλήθεια

Και μέσα σε

μι-

μια μέρα, όλα

άλλασαν. Σεις

γινήκατε δε-

σποινίς πιά.

—Η πιο κομψή

κ' ή πιο όμορ-

μέσα σ' όλες

τις δεσποινίδες

της πρωτεύου-

σης!...

—Σας ευχα-

ριστώ, 'Υψηλό-

τατε, για το κο-

πιμόνι, μά δεν

νομίζετε πως

είνε λιγάκι υ-

περβολικό;

—Υπερβολι-

κό; Δεν ξέρω

τί θα πη ή λέ-

εις αυτή, δε-

σποινίς Μάνου.

—Συνήθισα να

λέω πάντα της

αλήθεια 'Υπερ-

βολική είνε ή

σας ή χάρις

σας.

(Άκολουθεί)

Ο βασιλεύς 'Αλέξανδρος
(Φωτογραφία έκ του 'Αρχείου της πριγκιπισσας 'Ασπασίας)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΕΣΑ στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας ένας άνθρωπος, τυλιγμένος σ' ένα φαρδύ μαύρο μανδύα, βγήκε από το παλάτι της δόνας Μιλάνκας Πορτάλες, κίτταξε γύρω του κάτω-φωτισμένη και χάθηκε γρήγορα στα βάθη του έρημου δρόμου.

Την ίδια στιγμή δυο άλλοι άνθρωποι, κρυμμένοι εκεί κοντά, πλησίασαν ο ένας τον άλλον, έβλεπαν κάτι σιγανά μεταξύ τους κι' έπειτα χάθηκαν κι' αυτοί μέσα στο σκοτάδι, τραβώντας για το μέγαρο του προέδρου της Δημοκρατίας.

Το Μεξικό, ή πρωτεύουσα της χώρας των έπαναστάσεων, κοιμόταν τώρα ήσυχα, ύστερα από τις άματηρές ταραχές, που είχαν φέρει στην έξουσία τη νέα Κυβέρνηση. Μά ο εθνομικός και βαθύς αυτός ύπνος του ήταν φαινομενικός. Μέσα στην απόλυτη σιωπή και στο μυστηριώδες σκοτάδι, οι κρυμμένοι συνωμοτιστές κι' έτοιμάζανε την άντεπανόστασι.

Οι δυο άγνωστοι, που είχαν τραβήξει μέσα στη ζοφερή νύχτα για το προεδρικό μέγαρο, όταν έφτασαν κοντά σ' αυτό στάθηκαν, σαν να περιμένα χάσιμο πρόσωπο. —Επείτα έτοιμ ή μιά δολοφονική σφυρήλα-
κα τότε άντηχησαν άξαφνα μέσα στη βαθιά σιωπή. —Η κλειστή κα-
ρότσα στάθηκε άμέσως. —Ο ένας από τους δυο άγνωστους έτρεξε γρή-
γορα κοντά της, έσκυψε από την πορτίερα της και ψήθυρισε με δραχνή
κι' αλαίσια φωνή:

—Σεναόρα, ο δόν Ραμόν Χουντάγχο, έδω και μιά ώρα, βγήκε κρυφά
απ' το παλάτι της δόνας Μιλάνκας Πορτάλες. Τό ύψος του ήταν τί-
ποιο, που έδειχνε καθαρά ότι είχε πάει σ'
ένα έρωτικό ραντεβού ή σε καμιά συγκεν-
τρωσι συνωμοτών!... Σκεφθήτε κι' άποφα-
σίστε, δόνα Χουάνα...

—Ένας πνιγμένος στεναγμός πόνου και
λύσσας του άποκρίθηκε μέσα από την ά-
μαξα. —Επείτα μιά γυναίκα φωνή που
έτρεμε, τού είπε σιγανά:

—Είχασις... —Ο δόν Ραμόν Χουντά-
γχο θά είχε πάει σε καμιά συνωμοσία κα-
τά του προέδρου... Μή σας νοιάζει... Θά
κανόνισω εγώ την ύπόθεσι... Άντίς!

—Η άρχοντική καρότσα τράβηξε και
χάθηκε στο βάθος της μαύρης λεωφόρου.
Την άλλη μέρα τό πρωί ο δόν Ραμόν
Χουντάγχο συνελήφθη άξαφνα από τους
πολιτικούς του αντίπαλους ως άρχηγός
συνωμοσίας κατά της νέας κυβερνήσεως
κι' ύστερα από μιά γρήγορη δίχη στο έπα-
ναστατικό δικαστήριο, καταδικάστηκε μα-
ζύ με τους συντρόφους του σε θάνατο!...

—Ο δόν Ραμόν Χουντάγχο είχε διαμαρ-
τυρηθή μ' όλες τις δυνάμεις γι' αυτή την
κατηγορία, μά δεν μπορούσε να δώσει
καμιά εξήγησι στους δημίους του. Άρνή-
θηκε κατηγορηματικά ν' άποκαλύψη που
είχε περάσει τη νύχτα εκείνη, κατά την
όποια οι δυο σιγούντοι της κυβερνήσεως
τόν είχαν δη ν' βγαίνει απ' το παλάτι των
Πορτάλες.

—Ο δόν Ραμόν Χουντάγχο ήταν ένας ά-
πό τους μεγαλύτερους γόντες του Μεξικού. —Όλες ή γυναίκες τόν ά-
γαπούσαν τρελλά κι' έκλιπαρούσαν με τη ματιά τους τόν έρωτά του.
—Η δόνα Χουάνα Γκονζάλες, ή εξαδέλφη του προέδρου της Δημοκρα-
τίας, δεν μπόρεσε ν' άντισταθή στη γοητεία του και τόν αγάπησε κι'
αυτή μ' έναν παράφορο και μαρτυρικό έρωτα. Με μιά άπερίγραπτη ζή-
λεια τόν ήθελε δική της, άποκλειστικά δική της, έτοιμη να τόν εκδι-
κηθή μ' ένα σκληρό κι' άγριο τρόπο, όπως ξέροναν να εκδικούνται τους
άπιστους φίλους τους ή φλογερές Μεξικάνες. —Ο δόν Ραμόν Χουντά-
γχο, όπότσο, είχε συνήθειε σ' αυτές τις εύκολες έρωτικές περιπέτειες
και δεν πρόσεχε πιά στις φοβέρες των γυναικών. Προσαυθόνσε μο-
νάχα, κάθε φορά που ριχνόταν σε μιά καινούρια περιπέτεια, να κρυβέ-
ται όσο μπορούσε από τά θύματά του, για να μην τά κάνη να ύπαφε-
ρον. Μεταχειριζόταν μάλιστα κι' ένα έξυπνο τεχνάσμα. Κατάφερον
να τους δίνη την εντύπωσι ότι εκείνα πρώτα άποτραβούντουσαν από
κοντά του. Αυτό τό παιχνίδι όμως, όσο κι' επιδέξιο άν ήταν, δεν είχε
ξυγελάσει την άγέρωχη κι' εκδικητική δόνα Χουάνα Γκονζάλες.

—Η δόνα Χουάνα από καιρό τώρα είχε ύποψιαστεί ότι ο αγαπημένος
της την παρατούσε για μιά άλλη τρυφερή αγαλιά. —Η πρώτη της δου-
λειά λοιπόν ήταν να βάλη δυο κατασκόπους να παραμονεύουν κάθε κί-
νησι, κάθε βήμα, κάθε έπισκεψι του δόν Ραμόν, γιατί είχε καταλάβει
ότι ήταν έρωτευμένος με την δόνα Μιλάνκα Πορτάλες.

Μιά νύχτα τέλος έμαθε εκείνο που ήθελε κι' έτοιμασε τη σκληρή, την
άδυσώπητη εκδίκησι της. —Υστερα από την καταδίχη σε θάνατο του
δόν Ραμόν, πήγε να κάνη μιά έπισκεψι στον εξαδέλφου της κι' έπειτα,
λαμποκοπώντας από τη χαρά, ξαναγύρισε στο μέγαρό της. —Εκείνη τη
στιγμή της άγγειλαν ότι είχε πάει για να την δη ή φίλη της δόνα

Μιλάνκα Πορτάλες.

—Η δόνα Χουάνα προσποιήθηκε την αδιαφορή κι' έτρεξε άμέσως να
υποδεχθή με τό χαμόγελο στα χείλη την αντίζηλό της. Μόλις όμως
την αντίκρυσε, στάθηκε τάχα κατάπληκτη και της είπε:

—Μιλάνκα, αγαπητή μου, γιατί είσαι τόσο χλωμή; Τί έχεις;...

—Ό! —Αν ήξερες, Χουάνα, την τραγωδία μου! της απάντησε ή
φίλη της. Είμαι ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου!...

—Μά τί συμβαίνει λοιπόν;

—Πώς, Χουάνα; Δεν έχεις καταλάβει ακόμη τίποτα; Άκουσε τό-
τε το μυστικό μου: Άγαπάω τρελλά, παράφορα, τόν δόν Ραμόν Χουν-
τάγχο!...

Μά κι' ο δόν Ραμόν είνε τρελλά έρωτευμένος μαζί μου!...

—Ο αγαπημένος μου είνε για μένα ή ζωή μου. —Ο θάνατός του είνε και

δικός μου θάνατος... Μαντεύεις τώρα, Χουάνα, τόν πόνο μου... —Ο δόν

Ραμόν καταδικάστηκε σε θάνατο ως συνωμότης. Μ' αυτό είνε ψέμμα!

Είπε μια συκοφαντία των έχθρών του! Τη νύχτα που τόν κατηγορούν

ότι συνωμοτούσε, ήταν μαζί μου!... Ναι, δεν τό κρύβω... —Ο δόν Ραμόν

ήταν μαζί μου, στην αγαλιά μου, στο παλάτι μου!... Χουάνα! Βοή-

θησέ με να τόν σώσω... Έσύ μπορείς, τό ξέρω, να με βοηθήσεις!... Εί-

σαι ή καλύτερη φίλη μου... Πήγανέ με στον εξαδέλφου σου για να τού

διηλογήσας την αλήθεια. —Ο πρόεδρος είνε δικαίος, θά με καταλάβη

και θά τού δώση χάρι. —Επείτα θά τού ύποσχεθώ ότι ο δόν Ραμόν θά

μην έξορίστος μαζί μου!... Ναι, θά φύγουμε μαζί από τό Μεξικό, για

να μη τόν φροδύνται πιά οι πολιτικοί αντίπαλοί του!... Χουάνα, σε ξε-

τείνω! Έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη στη φίλη σου. Είσαι πανίσχυρη,

Χουάνα!... —Ο πρόεδρος είνε εξαδέλφός σου!... Σώσε με, λοιπόν!...

—Ο δόν Ραμόν κι' εγώ θά σού χρωστάμε τη ζωή μας!... Θά σού έχουμε

αίώνια εθνομισσύνη!...

—Η δόνα Χουάνα Γκονζάλες έσφιξε στην
αγαλιά της τη δόνα Μιλάνκα και σκούπι-
σε με τό μωρημένο μαντήλι της τά δάκρυά
της.

—Μιλάνκα, αγαπή μου, μην απελίζε-
σαι, της είπε. Θά κάνω ό,τι μπορώ... Ξέ-
ρεις πόσο σ' αγαπάω. Μά δεν είνε καμ-

ιά ανάγκη να μιλήσης στον πρόεδρο ή ή-

δια. Γιατί να εκτεθείς; Άπόφυγε, άφού

μπορείς, αυτή την ταπεινώσι. Άρρησε να

τού μιλήσω εγώ... Ξέρω τί πρέπει να τού

πώ!... Μή σε νοιάζει... Θά τού ζητήσω τη

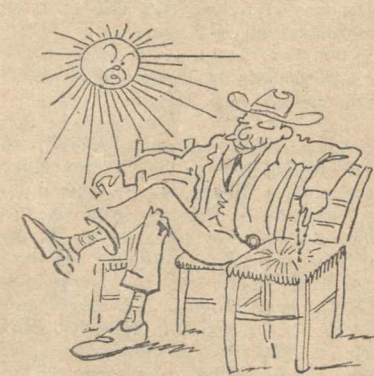
χάρι του δόν Ραμόν Χουντάγχο και νύσαι

βέβαια πως θά την πετύχω.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΜΑΓΙΑ

Εσπλωμένοι εκεί κατά ήλιου, το χλιαρό και ήλιοπερίχυτο εκείνο χειμωνατικό απόγευμα, πίνανε τον βαρύ γλυκό τους και μιλούσαν.

Εσπλωμένοι εκεί κατά ήλιου...

Και τί έλεγαν ;
«Όλο τα ίδια και τα ίδια !...
Χρόνια τώρα, στην επαρχιακή αυτή γωνιά, κυλούσαν τη ζωή τους, βαρειά και κουρασμένη, σάν νυσταγμένος άρματός ! 'Υπάρχει ο ένας, που παντρεύτηκε και έμεινε εκεί, αξιοπρεπώς άποστόρατος ο δεύτερος, που έπαθε το ίδιο, κτηματίας ο τρίτος, που τώρα έξεπεσε κι αυτός και κόβει και πουλάει τα χωράφια του έδω κι' εκεί για να ε-παρκέσει, δάσκαλος ο τέταρτος, που έδίδαξε από έτων πολλών και διδάσκει εκατα-ναγκαστικά» ακόμη, έμπορος ο άλλος, «μειναιματούρι-τζίς», που παρουσιάζεται ότι δεν πάνε ή δουλειές καλά, γιατί άνοιξαν πολλά «μειναιματούρι-τζίδικα» στη χώρα, κι' όλοι οι άλλοι άνθρωποι της δουλειάς, μικρές και ταπεινές υπάρξεις, που ζουν χωρίς αναλαμπή και σβύνουν χωρίς καπνό, στίς μακρινές και στίς λημονημένες ε-παρχίες...

«Ηλιάζοντο και τα λέγανε... Και τί να πούν ;
Τά ίδια και τα ίδια !...
Μά ξαφνικά ο κατεν Κωστής έφερε την κουβέντα στα μάγια.

—Τά πιστεύετε, μαρὲ παιδιά, τά μάγια ;
—Αν τά πιστεύουνε ; Και ναί και όχι ! Τί να πη-κα-νείς ;... Τού Σατανά ένόγειες, ανάθεμα τό γόνα του !
—Κι' όμως, είν' αλήθεια, έπέμεινε ο κατεν Κωστής.

Και επειδή δεν ήταν τό θέμα από τα έξαντλημένα, καταπαστήχανε όλοι με αυτό και όλοι είχαν να πούν από μια ιστορία, όλοι δική τους και όλοι της γειτονί-σας !...

—Μωρέ, τί να σάς πώ, ελπε και ο υπάλληλος, βγαί-νον αληθινά, πολλές φορές, τά αναθεματισμένα τά μά-για !... Αυτό που σάς λέω, είνε από δική μου παρατήρησι !... Σάν στε-φανώθηκα με την μακαρίτισσα την πρώτη τη γυναίκα μου, ήμωνα το-ποθετημένος στο 'Αργος. Έκει με τριγυρζανε πολλές, μά 'γώ προτί-μησα — τί να σάς πώ, πολύ μούχε άρέσει ! — τού Μπουκαλλούρα την 'Ελένη...

«Και την άλλη μέρα τό πρωί, που έγινε ο γάμος, τί νομίζετε πώς βοήκαμε στην πόρτα μας ; Μιά άρμαδιά γατιά, δεμένα τό ένα με τό άλλο, με σχοινί !...

—Γατιά σάς ούζαν ; Γκοίνες και κακοτυχίες θάχετε, μάς ελπε μία γειτονίσα. Νά πάτε, λοιπόν, ν' άνοιξετε και να λειτοργήσετε άπάνω στην Παναγία την Πορτο-καλλούσα.

—Δέν βαρύνσαι, ελπε μέσα μου ! Τί σχέση έχει ή Παναγία με τίς γάτες ;
«Και δέν πήγα !...

—Μά, δέν μου λέτε, είδαμε από τότε καμιά κα-λή μέρα ; 'Η κακομοίρα ή 'Ελένη, ή γυναίκα μου, από τό ένα τό κακό στο άλλο !... Πότε έπεφτε και τσάκιζε τό χέρι της από τη σάλα, τότε την έπα-νε άνευοπύρωνα και τότε κάτι κεφαλαλγίες δυνα-τές, που την φέρανε, στο τέλος, στον τάφο !...

«Και σάν δέν την πήγα στην Πορτοκαλλούσα ζωντανή, την πήγα πεθαμένη !...»

—'Ας είνε καλά ή ε'Αν-δρομάχη μου.

—Κι' εγώ, ελπε Μοφ φτάνουνε τού ξένου κόσμου τά παιδιά !...
—Τότε ο στενοχωρη-μένος κτηματίας, να σάς πώ τί έπαθα. Τη βραδεία της παραμονής τού γάμου μου, εκεί που κοιμόμουν, άκούω, κατά τίς δύο τό πρωί, να χτυπή ή πόρτα τού σπιτιού μας. 'Η μάνα μου, γρηά και κα-κοπαθισμένη, θέλησε να σηκωθεί, να κατεβή να ιδή πούος είνε και τί θέλει. Μά δέν την άφησα εγώ.
—Κάθισε σύ, μητέρα, τίς ελπε, και θά κατεβώ εγώ.
«Σάν άνοιξα την πόρτα, εκεί, μέσα στο δρόμο τό σκοτάδι, είδα ένα κορι-τσάκι ως δώδεκα χρόνων, που καθότανε στο χέρι του κατί, σε μία έφημερίδα τυ-λιγμένη.

«Μου τό δώσαν, ελπε, για να σάς τό δώσω.

«Τό πήρα.

«Σου ελπαν να σου δώσω άπάν-τησι ; ούτσηα.

«Όχι, μόνο να σάς τό δώσω μου ελπανε...

«Χωρίς να φωτίσω ούτε πούος τό έστειλε, ούτε τί ήταν τυλιγμένο —

που καιρός για να σκεφθώ για τέτοια πράγματα ! — άφησα τό δέμα πάνω σ' ένα τραπέζι και έπεσα να κοιμη-θώ. Κάτι χρειαζόμμενο, σκέφθηκα,

τού γάμου, θά ζήτησε ή μητέρα μου και σπεύσανε να τίς τό στείλουν νύ-χτα - νύχτα !...

«Και ξανακοιμήθηκα.

«Τό πρωί ροτάω τη

μητέρα μου :

«Τί ήτανε αυτό

που ζήτησες και μάς

τό στείλαν νύχτα - νύχτα ;

«Εγώ ; Τίποτα δέν ζήτησα από κανένα, μου ελπε.

Ούτε και ζήτησε, όταν κάθονταν γάμο !...

«Νά, εκεί πάνω, τίς ελπε, άφησα ένα δέμα, που με

ρανε. Πήγαν να τό πάρης.

«Τ' άνοίγει ή μητέρα μου, και τί να δη ; Τό δέμα ή-

ταν γεμάτο στάχτη, μαλλιά και θυμιάμα και δέν ξέραν τί

άλλο άκόμα !...

«Μόλις τά είδε αυτά ή μάνα μου, άρχισε να κλαίη και

να χτυπάται !

«'Αχ, γιατί δέν τό πέταξες, μου ελπε, στο ποτάμι ;

Γιατί, παιδί μου, τ' άφησες να ξενυχτίση σπύ ; Μάγα

μάς κάθονταν, γιγί μου ! Μάγια !...

«Και άρχισε πάλι να κλαίη και να δέρνεται.

«Πάρε παιά, μητέρα μου, τίς ελπε. Θά με παντρε-

νης σήμερα ή θά με κηδένης και άρχισες να κλαίς ;...

«Μά που να σταματήση εκείνη ! 'Εκλαίγε, έκλαίγε και

φά, σάν ειρρισε καιρό από τη νύχτη, όσπου μία μέρα

δέν είχαν περάσει σαράντα μέρες άπ' τό γάμο μου —

έκλαίγε παιά έλευθερά και φανερά.

«Κηδέματε τη νύχτη και γυναίκα μου, που πέθανε ένα

βραδιά ξαφνικά !...»

—Και σε μάς, ελπε κι' ο έμπορος, την ήμερα που θά παντρενόταν ή

άδελφή μου, ήσαν και μάς βάλανε στη βρύση τού σπιτιού τρεις μω-

τίλλες με ένα κόκκινο νερό. Μά μία κόκκινα θειά, που ελπε, τετραπό-

ρατη, που έφερε από τέτοια, τίς πήρε και χωρίς να πη σε κανένα τίποτι

τίς έσπασε πάνω σ' ένα μαυρο λιθάρι, πέρα στου ποταμού τό γύρισμα

«Εγώ δέν παντρεύτηκα, ελπε και ο δάσκαλος. Μοφ φτάνουν ταί

ξένου κόσμου τά παιδιά. Δέν παντρεύτηκα για να μου κάθουν μάγια,

μά παρ' όλίγο να χαλάσουνε τό συνοικέσιο της άδελφής μου. Δέν ξέραν

αν γνωρίζετε, πώς έδω στο χωριό μας έπικρατέι ένα συνήθειο. Μία

βδομάδα πρό τού γάμου, ή νύφη κάνει έκθεση και

καλεί τίς φίλες και γνωστές της για να ιδούν την

προίκα της. Δέν άρνηνον όμως κανένα να πληρώ-

ση, για να μην πάρη τίποτε, έτσι και ένα κομμα-

τάκι και μία κλωστή, για να μην τό μαγένη, και

έτσι διαλυθή τό συνοικέσιο ή πεθάνη κανένας από

τούς νεονύμφους.

«Πιάσαμε λοιπόν μία κοπέλλα, που είχε κόνη

άπ' τα προικιά μία μεταξοτή κλωστή κομμά, από

κάποιο κεντητό προσοήν. Την έβγαλαν, που λέτε,

άμέσως έξω από τό σπίτι, άφού προηγουμένως της

καθαρίσανε τά δάχτυλα.

—Κι' έμένα, ελπε ο δα-

σκάσιος, ο Νταής ο Σπύ-

ρος, θέλησαν να μου κά-

θουν μάγια σάν παντρεύ-

τηκα. Μά αυτά δέν μου

τά κάνανε ξένοι, άλλα ή...γυναίκα μου !... Δέν

ξέραν πώς, έβαλα τό πρωί, μόλις ξύπνησα, τό

χέρι μου κάτω από τό προσκέφαλό μου, και τί

πάνω !... Τό χερούλι από ένα νερόσταμνο σπα-

σμένο και δεμένο με μία κόκκινη κλωστή.

«Μωρή, λέω στην ύπνρτέρα, τί είν' αυτά

που κάθεις ; Γιαμπρός είμαι εγώ ή σκουπαδορί,

και μου τά πετάς αυτά έδώ πέρα ;

«Και τίς κατεβάζω ένα χαστούκι.

«Μμ !... κάνει αυτή.

«Άλλο φουσκο εγώ.

«Σγχώρσέ με, άφάντη, δέν τό ξανακάνω,

μου λέει στο τέλος.

«Δέν τό ξανακάνας ; τί πά να πη αυτό ;

«Κι' από δώ την έχω, από 'κει την έχω, και

'Η μάνα μου άρχισε να δέρνεται...

«Εγώ ; Τίποτα δέν ζήτησα από κανένα, μου ελπε.

Ούτε και ζήτησε, όταν κάθονταν γάμο !...

«Νά, εκεί πάνω, τίς ελπε, άφησα ένα δέμα, που με

ρανε. Πήγαν να τό πάρης.

«Τ' άνοίγει ή μητέρα μου, και τί να δη ; Τό δέμα ή-

ταν γεμάτο στάχτη, μαλλιά και θυμιάμα και δέν ξέραν τί

άλλο άκόμα !...

«Μόλις τά είδε αυτά ή μάνα μου, άρχισε να κλαίη και

να χτυπάται !

«'Αχ, γιατί δέν τό πέταξες, μου ελπε, στο ποτάμι ;

Γιατί, παιδί μου, τ' άφησες να ξενυχτίση σπύ ; Μάγα

μάς κάθονταν, γιγί μου ! Μάγια !...

«Και άρχισε πάλι να κλαίη και να δέρνεται.

«Πάρε παιά, μητέρα μου, τίς ελπε. Θά με παντρε-

νης σήμερα ή θά με κηδένης και άρχισες να κλαίς ;...

«Μά που να σταματήση εκείνη ! 'Εκλαίγε, έκλαίγε και

φά, σάν ειρρισε καιρό από τη νύχτη, όσπου μία μέρα

δέν είχαν περάσει σαράντα μέρες άπ' τό γάμο μου —

έκλαίγε παιά έλευθερά και φανερά.

«Κηδέματε τη νύχτη και γυναίκα μου, που πέθανε ένα

βραδιά ξαφνικά !...»

—Και σε μάς, ελπε κι' ο έμπορος, την ήμερα που θά παντρενόταν ή

άδελφή μου, ήσαν και μάς βάλανε στη βρύση τού σπιτιού τρεις μω-

τίλλες με ένα κόκκινο νερό. Μά μία κόκκινα θειά, που ελπε, τετραπό-

ρατη, που έφερε από τέτοια, τίς πήρε και χωρίς να πη σε κανένα τίποτι

τίς έσπασε πάνω σ' ένα μαυρο λιθάρι, πέρα στου ποταμού τό γύρισμα

«Εγώ δέν παντρεύτηκα, ελπε και ο δάσκαλος. Μοφ φτάνουν ταί

ξένου κόσμου τά παιδιά. Δέν παντρεύτηκα για να μου κάθουν μάγια,

μά παρ' όλίγο να χαλάσουνε τό συνοικέσιο της άδελφής μου. Δέν ξέραν

αν γνωρίζετε, πώς έδω στο χωριό μας έπικρατέι ένα συνήθειο. Μία

βδομάδα πρό τού γάμου, ή νύφη κάνει έκθεση και

καλεί τίς φίλες και γνωστές της για να ιδούν την

προίκα της. Δέν άρνηνον όμως κανένα να πληρώ-

ση, για να μην πάρη τίποτε, έτσι και ένα κομμα-

τάκι και μία κλωστή, για να μην τό μαγένη, και

έτσι διαλυθή τό συνοικέσιο ή πεθάνη κανένας από

τούς νεονύμφους.

«Πιάσαμε λοιπόν μία κοπέλλα, που είχε κόνη

άπ' τα προικιά μία μεταξοτή κλωστή κομμά, από

κάποιο κεντητό προσοήν. Την έβγαλαν, που λέτε,

άμέσως έξω από τό σπίτι, άφού προηγουμένως της

καθαρίσανε τά δάχτυλα.

—Κι' έμένα, ελπε ο δα-

σκάσιος, ο Νταής ο Σπύ-

ρος, θέλησαν να μου κά-

θουν μάγια σάν παντρεύ-

τηκα. Μά αυτά δέν μου

τά κάνανε ξένοι, άλλα ή...γυναίκα μου !... Δέν

ξέραν πώς, έβαλα τό πρωί, μόλις ξύπνησα, τό

χέρι μου κάτω από τό προσκέφαλό μου, και τί

πάνω !... Τό χερούλι από ένα νερόσταμνο σπα-

σμένο και δεμένο με μία κόκκινη κλωστή.

«Μωρή, λέω στην ύπνρτέρα, τί είν' αυτά

που κάθεις ; Γιαμπρός είμαι εγώ ή σκουπαδορί,

και μου τά πετάς αυτά έδώ πέρα ;

«Και τίς κατεβάζω ένα χαστούκι.

«Μμ !... κάνει αυτή.

«Άλλο φουσκο εγώ.

«Σγχώρσέ με, άφάντη, δέν τό ξανακάνω,

μου λέει στο τέλος.

«Δέν τό ξανακάνας ; τί πά να πη αυτό ;

«Κι' από δώ την έχω, από 'κει την έχω, και

'Αξιοματικός άπόστρα-
τος

ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

«Ο Μέγας Ναπολέων δέν μπορούσε να ύποψήη τό κάπνισμα. Μία φορά ο πρόεδρος της Περείας τού έκανε δώρο ένα μεγαλοπρεπές ατο-όμαντοκάλλητο τομπούκι. Ο Ναπολέων δοκίμασε να καπνίση. 'Αλλά, μόλις έτράβηξε μία σουφρησία, τούρθε τέτοια άηδία, ώστε φώναξε :
—Βρε τό γουρούνι, τί δώρο βρήκε να μου δώση !...
Εύτυχώς που εκείνη τη στιγμή ο πρεσβευτής ελπε φύγει...

«Ο Πρώσος στρατηγός Μπλουχερ, ο όποιος νίκησε τόν Ναπολέον-τα στο Βατερλώ, τόσο πολύ άγαπούσε τόν καπνό, κι' ελπε τόσες πολ-λές πίτες, ώστε είχε κι' έναν ιδιαίτερο ύπνρτή για τίς πίτες του μόνο, που τόν λέγανε Χέννερμαν.

«Είς μάρες, πριν άρχισή να πολεμά κι' ο ίδιος ο Μπλουχερ, συνή-θιζε να γεμίζει μία μακρύα πίτα κι' άφού την κάπνιζε λιγάκι, την έδινε στον Χέννερμαν, άνέβαινε στ' άλογό του και με δυνατή φωνή φώναζε στους στρατιώτες τού :

—'Εμπρός, παιδιά !

Κι' όρμωσε μπροστά, άφηώντας τίς σφαίρες των άντιπάλων του.

«Ο Βισμάχ έλεγε συχνά πώς όλα τά σχέδιά του για την Μεγάλη

Γερμανία τά έκανε τυλιγμένους στους γαλάσιους καπνούς τού τσιγάρου

του. 'Ενα άπ' τά φρασιότερα άνέκδοτα του είνε σχετικό με τό κάπνισμα.

Νά πώς τό διηγείται ο ίδιος ο Βισμάχ στα 'Απομνημονεύματά του :

«Είς τά καταλάβη κανείς την αξία τού τσιγάρου, πρέπει να μείνη

μόναχ ή ένα, χωρίς να έλπιη νάβη άλλο. Στη μάχη τού Κενιγκράτε

που είχε άπαινή ένα μονάχα τσιγάρο, που τό

φύλαγα με την ίδια έγνοια, που φυλάει ένας φι-

λόσοφος τόν θησαυρό του. Δέν τό άναβα, όσο

έξακολουθούσε ακόμη ή μάχη, γιατί συλλογιζό-μουν πού εύτυχία θά ένοιαθα, αν τ' άναβα άφού

νικούσαμε. 'Αλλά ύπολογίζα χωρίς την τυχρή. Έ-

νας φτωχός δραγόνος τραυματισμένος ήταν ξα-

πλωμένος άνάσκελα με τά χέρια σταυρωμένα ά-

πάνω στο στήθος του και ζητούσε κάτι να δρο-

σιστή, Ψάχνα τίς τόσες μου. Μά δέν ελπε παρ'

μερικά χροιά νομίσματα, που δέν είχαν καμιά

αξία εκείνη τη στιγμή για τόν φτωχό δραγόνο.

«Έπειτα συλλογίστηκα πώς ελπε και τό τσιγάρο

μου, τό μοναδικό μου τσιγάρο. Τό άνάβω τότε

άμέσως και τού τό χώνω μέσα στα δόντια του...

Ελπε άδύνατα να φαντασθήτε τό χαμόγελο εκείνο

της εύγνωμοσύνης, που ζωγραφίστηκε στα χείλη

του. «Ω ! ποτέ μου δέν άπόλαυσα τόσο καλό τσι-

γάρο, σάν εκείνο που δέν τό κάπνισα !...»

«Μη τ' άρνούταις όλα.

«Την έβαλε, λέει, ή γυναίκα μου να πύση από

σπίτι λεγώντας τριών ήμερών ένα σταμνάκι τού

νερού και να τό σπάση, λέει. Σαυοτά έμμε-

ρώνοντας, στο φρεγγαριού τη χάσι, να κάμη, δέν θυμόμια τί άλλο,

Η ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΓΓΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΟΤΑΝ Ο ΟΥΤΡΙΛΛΟ ΕΠΕΦΤΕ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΟΝ

[Από το περίφημο βιβλίο των Φιλολογικών 'Αναμνήσεων του Φρανκ Καρκό]

ΧΟΥΜΕ γράφει και άλλοτε στο «Μπουκέτο» για τη ζωή και τις δραματικές περιπέτειες του Μωρίς Ουτρίλλο, του διασημού Γάλλου ζωγράφου, ο οποίος, ύστερ' από πολλά χρόνια πτώσεως, δυστυχίας και καταπτώσεως, κατόρθωσε επιτέλους να γνωρίσει τη δόξα και τον πλούτο. Σήμερα θα σας παραθέσουμε μερικά χαρακτηριστικά ανέκδοτα από τη ζωή του, παρμένα από το γνωστό στους αναγνώστες μας βιβλίο των Φιλολογικών 'Αναμνήσεων του μυθιστοριογράφου Φρανκ Καρκό, ο οποίος ήταν ο πρώτος κριτικός που πρόσεξε την παράξενη τέχνη του Ουτρίλλο και που αγωνίστηκε για να τον επβάλει στον κόσμο των φιλοτεχνών.

«Από καιρό, γράφει ο Φρανκ Καρκό, στα διάφορα κέντρα της Μονμάρτης, όπου μαζεύονταν τότε μια μεγάλη παρέα, από τον Μάξ Ζακόμπ, τον Πιέρ Μάξ Όρλιαν, τον Μαριό Μενιέ, τον Γκιγιόμ Απολλινάιρ, τον Ντεπάζ, τον υποφανόμενο και άλλους μισό της χροστής προπολεμικής εποχής, από καιρό σε καιρό, λοιπόν, και ίδιος ύστερ' από τα μεσάνυχτα, βλέπαμε ν' ανοίγει ξαφνικά η πόρτα και να εμφανίζεται ένας νέος ως τριάντα χρόνων, όμορφος, αβυσσικός, με λαμπερά μαύρα μάτια, με ρούχα κορσολισμένα, γεμάτα μισογυμνισμένα. Ήταν μερικά βήματα παραπατώντας, χειρονομώντας, παραμιλώντας σαν τρελλός, πλησίαζε στον πάγκο και ζητούσε μια λίτρα κρασί. "Υστερα έπαινε το μπουκάλι και το άδειαζε ολόκληρο, χωρίς να πάρη αναπνοή, χωρίς να μεταχειρίζεται ποτέ τον ποτήρι... και παράγγελλε και δεύτερη λίτρα.

«Ο παρ'εξος αυτός τύπος ήταν ο ζωγράφος Μωρίς Ουτρίλλο, που γνωστός τότε στις ταβέρνες της Μονμάρτης, παρά στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Και αυτοί ακόμα οι «ερωτοποιοί» της παρούσας μας, οι οποίοι θάναζαν μονάχα, δι' ήταν αντικαθιδιαικτικά, ασυνήθιστο, ν' άλλα λόγια κάθε τι που έφερε «καινούργια αίσθηση στην Τέχνη», δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη «μυανέρα» του Ουτρίλλο, να κατανοήσουν τον βαθύ συμβολισμό των πινάκων του. Έγινε μόνο αποτελεσματικό εξάγειρε στον κανόνα αυτόν. Από την πρώτη στιγμή που γνώρισα τον Μωρίς, ένιωσα μια άπεραντη στοργή και συμπάθεια για τον δυστυχισμένο αυτόν άνθρωπο, ο οποίος δοκίμασε πικρή ήδονη, εξεστειλιζόμενος, βασιλεύοντας ο ίδιος τον έαυτό του. Και από την πρώτη στιγμή που είδα τους πίνακές του — ένα βράδυ, που με κάλεσε στη σοφίτα του, άρχισα να θαυμάζω ανεπιφύλακτα τον μεγάλο καλλιτέχνη, ο οποίος, χωρίς να διδαχθεί ποτέ τον τούς νόμους της ζωγραφικής, συνέθετε ταπεινά με ρομαντικό σχέδιο, με βαθιά αντίληψη της αρμονίας των χρωμάτων και με πρωτοτυπία, που άγγιζε τα όρια της μεγαλοφυΐας.

«Ε, Μωρίς, το φώναξα από το τραπέζι, στο οποίο καθόμουν με την παρέα μου, όταν έβλεπα τον φίλο μας ν' αδειάζει και τη δεύτερη λίτρα του κρασιού, δεν έχωσαι να μ'ας κρατήσης συντροφιά;

«Ο Ουτρίλλο μ'ας έριχνε μια άγρια ματιά και κουνούσε το κεφάλι τον αρνητικά, ψιθυρίζοντας άκατάληπτα λόγια. Θά έπρεπε βέβαια να συγκωδω τότε από τη θέσι μου, να τον πλησιάσω, να προσπαθήσω να τον τραβήξω στο τραπέζι μας. Μά δεν το έλεγε σ' τίποτα ν' αρπάξει κανένα μπουκάλι και να μ'αυ το φέρη στο κεφάλι! "Όταν τον έπαινε κρίσι μισανθρωπίας, γινόταν θηρίο ανήμερο... "Αφού, λοιπόν, ο Ουτρίλλο μεθύσε, άρχισε τα κατορθώματά του. Πλησίαζε σε τραπέζια, στα οποία καθόντουσαν πρόσωπα άγνωστά του, έπαιρνε τα ποτήρια, τα πετούσε κάτω, έβριζε τους άνδρες, πείραζε τις γυναίκες, έτοιμος να μαλώσει με την πρώτη ευκαιρία. Μά οι πελάται του κέντρου ή τον ήξεραν εξ' όψεως ή είχαν ακούσει να γίνεται λόγος γι' αυτόν τον μυστηριώδη ζωγράφο, και δεν τον παρεξηγούσαν... Τέλος, ο Μωρίς, μη έχοντας πού άλλο να ξεπείσει, άδειασε ακόμα καμιά λίτρα κρασί, έβγαζε από την τσέπη του κανένα καθάρνο ή χρώματα και άρχιζε να ζωγραφίζει στους τοίχους ή στ' άσπρα μαρμαρά των τραπέζιων, με σπασμωδικές κινήσεις, πρόχειρες συνθέσεις, ή όποιες, όστόσο, είχαν μια άγρια, ασυνήθιστη ωμορφιά...

Και ύστερα γονάτιζε στο πάτωμα, στη μέση της ταβέρνας, και χτυπούσε τα στήθη του, ούρλιάζοντας:

— Δέστε με καλά και φτύστε με... Είμαι ένας έλεεινός, ένας παληάνθρωπος! Είμαι ο γυός, που αφήνει τη μητέρα του να ζή σαν κοινή γυναίκα και που της παίρνει ύστερα τα λεπτά για να πάη να τα πη... Είδατε ποτέ σας τέτοιο κακούργο; ... Νά, και άποψε μέθυσμα με τα χρήματα που πήρα από τη μητέρα μου... Και έχετε πώς τα κέρδιζε ή μητέρα μου τα χρήματα αυτά; Θά σας το πω άμέσως...

Και ο Μωρίς, γονατισμένος πάντοτε και χτυπώντας τα στήθη και το κεφάλι του, άρχιζε τότε ν' αρπάζει αφάνταστες βουκολικές βάρος της μητέρας του. Σήμερα που ή Σουζάνα Βαλαντόν, ή μητέρα του Ουτρίλλο, δεν ζή πια, μπορώ να σας πω πως όλα αυτά έλαξε Μωρίς για την άγια αυτή γυναίκα ήσαν όλα άληθινά! Η Σουζάνα Βαλαντόν κατακλύθηκε πράγματι στα τελευταία σκαλοάτια της πτώσεως — για να συντηρήση όμως το γυίο της, που τον λάτρεζε, άπελπισία, πιστεύοντας βαθιά στην καλλιτεχνική του ιδιοφυΐα... Μά όταν άκουγα, την εποχή εκείνη τον Ουτρίλλο να διασάφει έτσι, με στα σέ ξένο κόσμο τ' όνομα της μητέρας του, μ' έπαινε ή άγανακτούσε, δεν μπορούσα να κρατηθώ... Ωρμούσα πάνω στον μεθύσιμένο ζωγράφο, τον άρπαζα από το λαιμό, του έκλεινα το βλέμμα στο μάτι με το χέρι μου και φώναζα:

— Δες ψέματα, παληάνθρωπε! Δεν ντρέπεσαι να μ'ας έτσι την μητέρα σου;...

«Ο Ουτρίλλο μ' έριχνε ένα παρανοητικό βλέμμα, έχοντας μια στιγμιά στο στήθος, μετανόουσε για κείνα που έλε, άφηνε το χέρι του να τρέξουν στα άσπρα, βαθουλωμένα μάγουλά του, και έσπευζε να αναισθηθεί στο πάτωμα...

Παρακαλούσα τότε έναν από την παρέα μου να με βοηθήσει να μεταφέρω τον Μωρίς σ' ένα άμάξι και να τον πάμε στο σπίτι του.

Θυμάμαι, Μωρίς, τη σοφίτα, στην όποια έμεινε δέκα ολόκληρη νύκτα, σε μια εδαγική πολιτικοκία της οδού των Τεσσάρων Άντων. Θά την θυμάσαι, βέβαια, δεν μπορεί, όπως την θυμάστε όλα οι φίλοι σου φίλοι. Ήταν μικρή, χαμηλοτάπητη, ξεχαρβαλωμένη πόρτα, με παραθύρα σκαλιστή από χαρτιά, μ' ένα ντιβάν, με μια καρέλα, ένα χυλό τραπέζι, με μια λεκάνη χουματίνας και με τους τοίχους γεμάτους από ταπεινά... (Πού να το φαντάζονταν, αλήθεια, αυτά ο νάκας δι' τα χουματίνας μ'ά μέρα το άπαιτο και τις μεγαλύτερες καλλιτεχνικές συλλήψεις κόσμου!...)

Θυμάμαι, ακόμα, Μωρίς, δι' ένα άπόγευμα, νά ανέβαινα, άγχομαζώνοντας, τις άτελειες σου, λές, που θά μ' έβγαζαν στη σοφίτα σου — άπό καιρό να σε δά στη Μονμάρτη και άπ' όλη νησιού — έπρεζε ξαφνικά άπάνω μου ο Φρανκ Καρκό, ο οποίος κατέβαινε έβγαζε τέσσερα - τέσσερα τα σκαλιά...

— Κύριε Φρανκ, κύριε Φρανκ! μ'αυ άπο λαχανιασμένη φωνή. «Ο Θεός σας έφερε εδώ! Προέπει να με βοηθήσετε!...

— Τι συνέβη; φώναζε τρομαγμένος...
— Ο κύριος Μωρίς, ο κύριος Μωρίς...
— Τι έκανε, επιτέλους, ο κύριος Μωρίς...
— Αληθτηριάστηκε!... Αληθτηριάστηκε, κύριε Φρανκ!... Γύρισε το μεσημέρι σ'αυτή μεθυστική κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί στα χέρια του. Τον είδα σε τέτοια έλεεινά χάλια, όποτε τ'αυτα διατή της βίας το μπουκάλι από τα χέρια του και το κλειδώσα σ' ένα έξιμαρι... (Τον άπαιτο τον κ. Μωρίς, γιατί εινε κατά βάθος καλός και οραγίζεται ή καρδιά μου όταν τον βλέπω να καταστρέφεται με το ποτό...). «Ο κύριος Μωρίς άφου είδε δι' δεν θά με κατέρρενε να τ'αυ άπαιτο το μπουκάλι με το κρασί, μ' έβρασε χυλό και ανέθηκε στο δωμάτιό του, άπειλώντας δι' θά βάλλη φωτιά σ'αυτή. «Φώναζε όσο θέλεις, έλεγα με το νού μου. "Άλλο κρασί δεν έμ'αυ Σ'αυ τώρα να κοιμηθής!...» Σε λίγο όμως άκουσα δυνατά ξεσηκωτά άπάνω... "Έτρεξε άμέσως, άνησυχός, και είδα στο προτελευταίο τατωμα μια νοικάρισσα μ'ας να τραβά τα μαλλιά της και να σκαβόζει... «Ο μυστηριώδης ο ζωγράφος που μένει στη σοφίτα, μ'αυ έλεγε, μ'αυ έλεγε ξαφνικά στο δωμάτιό μου, άρπαζε ένα μπουκάλι καλίνου και το ήπιε ολόκληρο!... Θά τον κάψη τα σωδικά!... Μά γιατί δεν το κλείνουν, επιτέλους, σ' ένα φρενοκομείο αυτό τον μεθύσιμα;... «Αυτά μ'ας έκανε, κύριε Φρανκ, ο κύριος Μωρίς...» Είπα τότε θυρωρού να τρέξη να ειδοποιήση ένα γιατρό και άνέβηκε στη σοφίτα.

Και σε βρήκα, Ουτρίλλο, ξεπλωμένο στο πάτωμα, να σπασαφύς το φάρι, κρατώντας την κοιλιά σου με τα δύο σου χέρια...

— Διψώ! Διψώ! Έλεγε με βραχνή φωνή.

Είχες τέτοια δίψη για κρασί, δυστυχισμένο μου φίλε, που δεν μπορούσε να την σβύσει ούτε ή κολώνια!

Και κάθε τόσο ψιθύριζες με άπειρο πόνο τη λέξη:

— Μαμά!... Μαμά!...

Η μαμά σου θά τριγυνοίσε την ώρα εκείνη στους δρόμους, βραχνή και προκλητική, για να κερδίση λίγα λεπτά, με τα όποια θά μπορούσε να πληρώσης το νοίκι σου, ν' αγοράσης χρώματα, να φέρη

Ο ζωγράφος Ουτρίλλο, κατά την νεότητά του

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤ' ΑΓΡΙΜΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

[Ένα ζωντανό ρεπορτάζ του διασημού Γάλλου δημοσιογράφου κ. Ζαν Ζοζέφ - Ρενό]

ΤΗΝ Άγγλία εινε τόσο δύσκολο να γλυτώση ένας κακοποιός από τα χέρια της άστυνομίας, όποτε και αυτοί ακόμα οι δολοφόνοι ηγαίνον οσεδόν μόνοι τους να ανέβουν στην λαμητόμο, γνωρίζοντας δι' δεν πρόκειται ν' άποφύγουν την ισχύτη τιμωρία. Γι' αυτόν έσος το λόγο ή εγκληματικότητα περιορίστηκε τόσο πολύ στην Άγγλία τα τελευταία χρόνια. Το Ουάϊτσάσελ, που έθεωρείτο άλλοτε φολιά των κακούργων, ή κολασμένη αυτή συνοικία, που την...άποθανάτισαν ο Τζάκ ο Άντερο-βγάλης και ο Σέρλοκ Χόλμς, εινε σήμερα

ένα καθαρό προάστειο, κατοικημένο από φιλήσυχους μικροέμπορους. Έξ' αντιθέτου, οι διαρρηχτά άφρονουν στο Λονδίνο. Πρέπει όμως να σημειωθεί δι' οι περισσότεροι από τους Λονδρέζους λαποδύτες σπανίως κρατούν για τον έαυτόν τους το προίον της...εργασίας των. Έχουν, ός επί το πλείστον, μια μικρή φιληνάδισα, για το χατήρι της όποιας σπάνε τις προθήκες των κοσμηματοπωλείων του Γουέστ Έντ, ήσπεύουν τα μικροπλοία και λεηλατούν τα καράβια, που εινε άγχορο-βλημένα στον Τάμεσι. Σχηνά οι κακοποιοί αυτοί κάνουν και νυχτερινές επιθέσεις ενάντιον πλουσίον διαβατών. Και δι' αυτά, όπως είπαμε, και παρανοιά, για το χατήρι μιας μικρής. Αυτό όμως δεν έμποδίζει τις φλές τους να τους προδόνουν στη Σκότλαντ Γιάρντ, όταν βρεθή κανείς έπαιθερητής και τις έποσχηθή μια καλή άμοιβή.

Σ' άνοστη κάπως βαθύδα της...εραρχίας τους στέκονται οι επαγγελματίαι έκείνοι, οι όποιοι συνήθίζουν να παρακολουθούν επί δόκλχητες έβδομάδες ένα πλοίσιο σπίτι, ως διου, ένα βράδυ που δίνεται χορός ή γεύμα στην κατοικία που έπαισημανα, μπαίνουν μέσα από τα παράθυρα και ενό οι οικοδεσπότη και οι ήσπερη εινε άπασχολημένοι στην τραπέζια, βρίσκουν την ευκαιρία ν' άδειασουν τα δωμάτια από κάθε πολύτιμο αντικείμενο. Τα κλοπιμαία τα βρίσκουν σε τσουβάλια και τα πετούν στους συντρόφους των, που περιμένουν από κάτω... Οι κλέφτες που ακολουθούν αυτή τη μέθοδο εργασίας θεωρούνται από τους συναδέλφους των άριστοκράται, έπειδή, τις περισσότερες φορές, για να μάθουν τα κατόπια ενός σπιτιού, σχετίζονται προηγουμένως με τον οικοδεσπότη. Εινε, λοιπόν, άπορημοί να φορούν συχνά φράκο και να συναναστρέφονται μέλη της άνωτερας κοινωνικής τάξεως!

Εινε καταπληκτικός ο αριθμός των λαποδυτριών, που κυκλοφορούν σήμερα στους δρόμους και στα πολυσύχναστα κέντρα του Λονδίνου. Από αυτές της άπόψεως, ο φεμινισμός έπετέλεσε πραγματικά θαύματα!... Θεωρούμε περιττό να σας πούμε δι' όλες ή λαποδύτριες εινε γυναίκες ώριμότερες... Σ' ένα άπογειο φιλοδορομικό σταθμό, σε ένα συνο-σισμό, σ' έναν κινηματογράφο, πούς κύριος δεν θά άσθανθή για τον περνούν ευχάριστα όλην συγκινήσεως με την έπαφή μιας δελτικτής, άροματισμένης γυναίκας... Εινε δυνατόν, σε τέτοιες στιγμές, να βάλλη ένας άνδρας κακή ύποψια με το νού του... Άπεναντίας, προσπαθεί να καταστήση πιο στενή την έπαφή αυτή... Ξαφνικά όμως ή κυρία άπομακρύνεται από κοντά του άγανακτισμένη και, πολύ συχνά, όταν ο κύριος φάνηκε άπεροβολικά τολμηρός, τον φιλοδορεί και μ' ένα ήχηρό μπάτσσο... Οι παριστάμενοι άρχίζουν να γελούν και ο κύριος σπένδει να έξαφανισθή, κατακόκκινος από την ντροπή του για το πάθημά του...

Άργότερα, όταν θ' αντίληφθι δι' του λείπει το πορτοφόλι του ή ή άσπασμένη σιγαροθήκη του ή και το χρυσό ρολόι του, όταν θά μπορούση επί τέλους να έξηγήση την άφορηή της στιγμιαίας συμπαθείας, που τον έδειξε ή ώραία άγνωστος, θά εινε πολύ άργά πια για να ξανάβρη τα χαμένα. Έξ' άλλου, και αν ακόμα έπαινε την λαποδυτρία την ίδια στιγμή, δεν θά εύρισκε τίποτε άπάνω της, γιατί εκείνη θά εινε επασάρεν στο μεταξύ το κλοπιμαίο στο σύντροφό της, σ' έναν σοδαρό κύριο, που στεκότανε δίπλα της, διαβάζοντας μ' έμβριθεια τους «Τάιμς».

και, προπαντός, να πηξ, να πηξ, για να ζαλίσης τον δαίμονα, που σφάδαζε μέσα σου, για να τον κινήσει να σωπάση!...

Τά θυμάμαι όλα αυτά, Μωρίς, στην κομψή παραθαλάσσια βίλλα, στην όποια μένεις τώρα — πλούσιος πια και δοξασμένος; Μου έστειλες πριν από λίγες μέρες ένα γράμμα και μ'αυ παραπονιόσαι γιατί δεν έχωμαι να σε ιδώ... Άπορείνω τις επισκέψεις αυτές, γιατί πρόβαμ μ'αυ σου ξαναθυμίσω τα περασμένα, που ίσως να τα έχης λησμονήσει, γιατί πρόβαμ μ'αυ σου ξαναθυμίσω τη μητέρα σου, τη Σουζάνα Βαλαντόν...

«Ο Θεός άνατάσσει την ψυχή της! Η άγια αυτή γυναίκα πέθανε έ-ξαντλημένη από τη ζωή που έκανε, μά ικανοποιημένη, έπειδι είδε το άστρο σου ν' άνατέλλη, έπειδι βεβαίωθηκε δι' δεν γελιότανε όταν πίστευε στην καλλιτεχνική σου ιδιοφυΐα!...»

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

«Από τους έκατό Άγγλους, οι όδόντα τουλάχιστον θά έχουν κάνει πολλά ή λίγα χρόνια, άδιάφορο — στη μακρινή και μυστηριώδη Άπο-Άνατολή. Έκεί κάτω έμαθαν τη χρήση του όπλου, την όποια δεν μπορούν να κόψουν και μετά την έπιστροφή τους στην Άγγλία.

Ύπόχουν σήμερα στην Άγγλία άπειρα καπιστήρια όπλου, πολλά από τα όποια εινε διαρρηχισμένα σαν παλτία της Χαλμιάς. Η άστυνομία όμως δεν έπατρεί τη λειτουργία τους και οι ιδιοκτήται τους άναγκάζονται κάθε τόσο ν' αλλάζουν ένδιδάτημα. (Στην Άμερική οι έπαιρηματίαι αυτοί δεν θά είχαν παρά να δώσουν ένα ποσοστόν από τα κέρδη τους στο διοικήτη του άστυνομικού τμήματος της περιφέρειας των για να έχουν και την...έπιστήριξη των όργάνων της τάξεως. Μά οι Άγγλοι άστυνομικοί δεν εκδίδονται ποτέ!)

Στα καπιστήρια αυτά τις πίες με το θαυματουργό ναρκωτικό τις έτοιμάζουν, μυστικά στον πελάτη, ξεπλωμένο σε μαλακά ντιβάνια, μισόγυμνα κορίτσια, φερμένα από την Ίνδοκίνα, από την Μαλαισία, από την Κίνα. Και το θέαμα των γυναικών αυτών μεθ'αυ τους Έυρωπαίους που άποτέλεσματικά ίσως και από το όπιο, και τους μεταφέρει μια όρα άρχίτερα στον κόσμο των παραδεισίον όρματών.

Τά λαϊκά χασισοποτεία βρίσκονται στο Λάιμχάουζ, την Κινέζική συνοικία, που άπλώνεται σε μια πένθυμη ταποθεσία, κοντά στον Τάμεσι, ανάμεσα σε άχορηστεμένες μασίνες, σε ηλεκτρικούς γερανούς και σε τεράστιες εγκαταστάσεις αερίοφωτος. Πρέπει να εινε κανείς ώπλισμένος με μεγάλη δόσι θάρρους, πρέπει να έχη καταληφθή από τη νοσηρή έπιθυμία των έντόνων συγκινήσεων σε βαθμό να μη ξέρη πια τί κάνει, για ν' άπορασίση να κατέβη στα καταγώγια αυτά, που βρίσκονται πολλά μέτρα κάτω από τη γή...

Σ' αυτά τα χασισοποτεία καταφεύγουν οι μάυροι, οι άιτινοι, οι κόκκινοι ναύτες, που άποδιβάζονται στο Λονδίνο από καράβια, που έχοντα από τους Τροπικούς, από μακρινές θάλασσες, από έστικά νησιά, με όνόματα τόσο παράξενα, που άνηχούν σ' αυτά σαν μουσική... Και

όλος αυτός ο πρωτόγονος κόσμος των θαλασσοδύ-των ξεχίνεται στα κέντρα διασκεδάσεως και στα χασισοποτεία του Λάιμχάουζ, δι' τόσο για να γλυεν-τήση, όσο για να μαλώσει, να χτυπήση, να δημιουργήση θρόνο, φασαρία. Οι ναύτες αυτοί θεωρούν έχθρο τους όποιον συναντήσουν μπροστά τους. Εινε άνημερα θηρία, που τ' άρπασαν έλεύθερα σε μια πολιτικοποιημένη συνοικία. Τίποτα δεν μπορεί να τους σταματήσει σ' όρμητικό πέραςμα τους. Δεν άναγνωρίζουν κανένα νόμο, δεν ύποτάσσονται σε καμιά θέληση... Μαχαιρώνουν και ληστεύουν δι' με κακή καρδιά, αλλά για να γελάνουν λίγο!

Και έτσι ή Κινέζικη συνοικία του Λονδίνου εινε ή πιο επικίνδυνη περιοχή της ζούγκλας του Λονδίνου. Όλοι οι λαϊκοί μυθιστοριογράφοι, που ζήτησαν να την περιγράψουν, έθεωρήσαν υπερβολικοί από τους άναγνώστες των. Και όμως δεν μπόρεσαν ν' άποδώσουν ούτε ένα ελάχιστο μέρος από τη στυγνή, την κολασμένη πραγματικότητα του Λάιμχάουζ!...

Όταν ο δαίμονς της άκολασίας κυριεύει τον Όσκαρ Ουάϊλντ, ο έξοχος αυτός άσθητικός, έτρεχε τη νύχτα σαν τρελλός στους σκοτεινούς δρόμους με το πρόσωπο γαυροφάλλο συνθέτε — χωρίς να το ξέρη ούτε ο ίδιος — ανάμεσα σε ονταρές γυναίκες του όρομου και με μεθύσιμένους Κινέζους ναύτες, το βιβλίο έκείνο, που άποτελεί μια σπαράκτική κραυγή πόνου και μεταμελείας, το «Ντά Προσούντις»...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ

«Ένας λογιώτατος κάποτε, καθώς περνούσε ένα ποτάμι με μια βάρκα, ρώτησε τον βαρκάρη:

— Δεν μ'αυ λές, διάβασες φιλοσοφία;

— Όχι! του άπάντησε ο βαρκάρης, χιττάζοντας τον μ' έκαληξή.

— Δυστυχισμένε, πού εινε τότε ο λογιώτατος, το ένα τέταρτο της π'αρξέως σου εινε χαμένο. Ξέρεις μήπως τίποτε από γεωλογία;

— Όχι.

— Αμ! τότε ή μισή σου ύπαρξη εινε χαμένη. Δεν ξέρεις τουλάχιστον κάτι από άστρονομία;

— Όχι.

— Ε, λοιπόν, έχης χαμένα τα τρία τέταρτα της ύπαρξέως σου!...

«Ο βαρκάρης όμως τότε άναποδούγισε τη βάρκα και καθώς βρόθηκε μαζί με τον λογιώτατο μέσα στο ποτάμι, του φώναξε:

— Ξέρεις να κολυμπάς;

— Όχι! του άπάντησε έκείνος μισοκνηγμένος.

— Ε, τότε λοιπόν όλη ή ζωή σου εινε χαμένη! του φώναξε ο βαρκάρης. Και τον άφησε να τον παρασύρει το ρεύμα!...

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΤΟΥ ΜΕΤ'Ν ΠΗΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λοχαγός Βάρφιλ, ευρισκόμενος επί κεφαλῇ ἀντακτών στο Μεξικό, τὴν ἐποχὴ πού ἡ Ἀμερικὴ ἐμάχητο γιὰ νὰ καταλάβῃ καὶ ὑποτάξῃ τὴν χώραν αὐτήν, βλέπει μιά μέρα ἕναν ὑπόπτο Μεξικανὸ νέον νὰ περνᾷ ἐπὶ τοῦ τοῦ χωρίου τοῦ καταυλισμοῦ του καὶ νὰ φεύγῃ κατευθύνοντες πρὸς τὴν πεδιάδα, παρὰ τὴν κραυγὴν καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν φρουρῶν. Ὁ λοχαγὸς ὑπονοεῖται ὅτι πρόκειται περὶ κατασκόπου καὶ τὸν καταδιώκει ἐκείναι ἐπὶ ἀπὸ λυσσῶδες κυνηγιό. Ἐπειδὴ ὁ μυστηριώδης νέος δὲν σταματᾷ, ἀναγκάζεται νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τ' ἀλόγῳ του. Ἐτοίς ὁ ὑπόπτος ἱππεὺς πέφτει στὰ χέρια του, μὰ δὲν πρόκειται περὶ νέου, ἀλλὰ περὶ μίας νεαρᾶτης καὶ ἐρωσιᾶτης νέας, μιάς γοητευτικῆς καὶ τοιμηρᾶς ἀμαζόνος, τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάργας. Ὁ λοχαγὸς Βάρφιλ ἐρωτεύεται τὴν νέα καὶ τὴν ἄλλη μέρα κίχας πηγαίνει σὺν ὅσῃ τῆς γιὰ νὰ ἐπιτάξῃ γιὰ τὸν Ἀμερικανικὸ στρατὸ τέτοις χαλιδῶδες βόλαια. Ἡ ἐπίστασι γίνεται χωρὶς ἐπισημῶν, γιὰτὶ ὁ πατέρας τῆς Ἰζολίνας, ὁ δὲν Ραμὼν δὲ Βάργας, συμπαθεῖ κρυφὰ τοὺς Ἀμερικανούς. Στὸ πλὴν δὲν τὸν Ραμὼν βρισκεται ὁ ἀντιπλοῦς του, ὁ τρομερὸς Ἰχούρρα. Ἕνας νέος Μεξικανός, μὲ καρδιά θηρίου, ἐχθρὸς ἀσπονδῶς τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἰζολίνα. Μόλις ἀντικρύζει τὸν Ἰχούρρα ὁ ὑπολοχαγὸς Χολιγκαουέρν, δὲς αὐτοῦ τοὺς ὁμοιωτὸν τοῦ λοχαγοῦ Βάρφιλ, γίνεται ἐξοφρῶν, ἀφίρει ἀπὸ λύσσα καὶ ῥίχνεται ἐναντίον του, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, κραυγάζοντας: «Ἰχούρρα, σαρταῖ, θὰ σ' ἐκδικηθῶ!...». Ὁ Ἰχούρρα οὐκ εὐχεται πρὸς τὸ δόσος καὶ ὁ Χολιγκαουέρν τὸν κυνηγεῖ ἐξίσως, φρενισμένος... Δὲν τὸν προφτάνει, ἀλλ' ὀρκίζεται νὰ τὸν σκοτώσῃ ὅπου κι' ἂν τὸν βρῇ. Ὁ Χολιγκαουέρν μισεῖ τὸν Ἰχούρρα κι' ἔχει ὀρκιστῆ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, γιὰτὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ, ἐξολοφέθηκε, μὲ τὸν ὅτι μάλιστα, τὸν ἀδελφὸν του, ὅταν πρὸ ἐτῶν, τοὺς εἶχε πιάσει δι' αἰσχρὰς προδοσίας αἰχμαλώτους. Στὸ μεταξύ ὁ λοχαγὸς Βάρφιλ ἀγωνία, γιὰτὶ βρισκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἰζολίνα. Πόθι νὰ τὴν συναντήσῃ μὲ κάθε θυσία... Κι' ὁ πόθος του ἐκπληροῦται. Δίδεται ἕνας μενάλος χορὸς ἀπὸ τὸ στρατιωτικόν, σὴν κοινὴν πόλιν, σὺν ὅσῳ καλοῦνται καὶ οἱ οἱ Μεξικανοὶ προχόντες. Στὸ χορὸ αὐτὸ ὁ Βάρφιλ ἀναζητεῖ ἀγωνιωδῶς τὴν Ἰζολίνα μετὰ τῶν μεταμφιεσμένων κυριῶν. Μὰ ἐνῷ νομίζει ὅτι τὴν ἀνακαλύπτει, βρισκεται μπρὸς σὲ μιά μυστηριώδη... ἀρσενία!... Κι' ὁμοίως ἡ ἀρσενία αὐτὴ εἶναι ἡ Ἰζολίνα, σκοτισμένη μεταμορφωμένη ἔτσι, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν Βάρφιλ, ἀπὸ τὸν ὅποιο ζητεῖ κατόπιν νὰ κυνηγήσῃ, νὰ πιάσῃ καὶ νὰ τῆς χαρίσῃ, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἀγάπην του, τὸ ἀσύνληπτον λευκὸ ἄλογον τῶν λευκῶν... Ὁ Βάρφιλ ἀναλαμβάνει νὰ πιάσῃ τὸ μαγικὸ ἄλογον καὶ βρισκεται ἔτσι διωκόμενος μὲ νύχτα, χαμένος, χωρὶς συντρόφους, σ' ἕναν ἀπέραντον ἔρημον λευκόν...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ, τράβηξα γρήγορα-γρήγορα ἐμπρός, ξεχνώντας τοὺς κόπους μου καὶ τὴν ἀπελπισία μου.

Ἕνας μονάχα φόβος μὲ κατεῖχε: Μήπως αὐτὸ πούθληπα δὲν ἦταν νερό, δὲν ἦταν πραγματικότητα, ἀλλ' ἀντικατοπτρισμός;

Εἶχα ξαναπάθει κατὶ τέτοιο, σὲ μιά κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μου κ' ἡ καρδιά μου τώρα χτυποῦσε δυνατὰ...

Εὐτυχὲς ὅμως δὲν εἶχα γελᾶσθαι. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀντικατοπτρισμοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ γυάλιζε ἀντίκρου μου, ἦταν νερό... νερό!...

Ο ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΣ ΛΕΙΜΩΝ

Τράβηξα τ' ἀλόγῳ μου ἀπὸ τὰ χαλινάρια καὶ προχώρησα γρήγορα ἐμπρός.

Ἡ δίψα μου φλόγιζε τὰ χεῖλιά μου... Ἀξάφια δὲμος, ἐνῷ προχωρούσαμε, τὸ ἀλόγῳ μου τινάχτηκε ἀπὸτομα καὶ καρφώθηκε στὴ θέσι του.

Στάθηκα κι' ἐγὼ ἐπίσης καὶ κύτταξα γύρω μου νὰ δῶ τί συμβαίνει. Δὲν διέκρινα ὡστόσο τίποτε τὸ ὑπόπτο. Ἐρημιά ἀπόλυτη ἀπλωνόταν σὺν ἀπέραντο λευκῶν, τὸν ὅποιο ἐσκέπαζε σιγὰ-σιγὰ ὁ μανδύας τῆς νύχτας. Θέλησα τότε νὰ προχωρήσω καὶ πάλιν ἐμπρός, ἀλλὰ τὸ ἀλόγῳ μου δὲν ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀκολουθή-

Ἡξερὰ καλὰ μὲ τί εὐκολία ἐρρίχναν τὴ θηλειὰ κι' ἐπαιναν τοὺς λευκοὺς...

ση. Προχώρησα λοιπὸν μερικὰ δῆματα μόνος μου καὶ τότε κατάλαβα γιὰτὶ ὁ Μόρος μου εἶχε σταθῇ ξαφνικά. Σὲ λίγων θεμάτων ἀπόστασι ἐμπρός μας, ὑπῆρχε μιά τρομερὴ χαράδρα στενὴ καὶ βαθειά, τὴν ὅποια ἔκρυβε ἀπὸ τὰ μάτια μας ἡ γλῶσσα.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ μ' ἔκανε ἔξω φρενῶν, γιὰτὶ ἡ χαράδρα μὰς ἐφραζε τὸν δρόμον πρὸς τὸ νερό.

Πῶς θὰ τὴν περνοῦσα γιὰ νὰ φτάσω ἀντίκρου; Ἐσκυψα καὶ κύτταξα σὲ βάθος τῆς καὶ εἶδα μὲ φρίκη, ὅτι ἦταν ἀπὸτομη καὶ βαθυτάτη. Προχωροῦσε δὲ ἐπίσης ὅς περὶ μᾶκρος, ὥστε μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐρῶ πέρασμα καὶ νὰ διαβῶ σὲ ἀντικρινὸν μέρος.

Ἐκύτταξα τότε μὲ λύπη τὸ νερό, τὸ ὅποιο δὲν μπορούσαν νὰ πλησιάσω καὶ νὰ δροσίω μὲ χεῖλιά μου κι' ἀναστεινάξω γεμάτος ὀργή.

Τὶ μπορούσα νὰ κάμω πλέον; Τὶ ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένω νὰ περάσῃ ἡ νύχτα. Αἰτ' ὅταν τὸ πῦρ φρόνιμο. Διάλεξα λοιπὸν ἕνα μέρος πάνω στὴ γλῶσση καὶ ἐξάπλωσα σ' αὐτὸ κατακουρασμένον ἀπὸ προηγούμενους ἀφῆσα ἐλεύθερον τὸ ἀλόγῳ μου νὰ δόσῃ.

Ἡ νύχτα εἶχε πέσει πειὰ γιὰ καλὰ. Πυκνὸ καὶ ἀδιάσπαστον μὲ σκέπαζε τὸ σκοτάδι. Ἀκουγὰ τὸ Μόρο νὰ δόσῃ καὶ τὸν ἐξήλεια, γιὰτὶ ἡ πείνα μου θέρριζε τὰ σπλάχνα. Καὶ διψοῦσα ἐπὶ πλέον, διψοῦσα φρικτὰ...

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν γύρω μου. Κανένα ἀγρίον δὲν εἶχε φανῇ. Ἰὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ὅμως, εἶχα τὸ τουφέκι μου γεμάτον κι' ἔτοιμο γιὰ κάθε ἀπρόοπτον...

Ἐκτός τῶν θηρίων, μπορούσαν νὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ Ἰνδοὶ θεοπροτιμοῦσα δὲ νὰ κατασπαράξω ἀπὸ τ' ἀγρίμια, παρὰ νὰ ἔσω στὰ χέρια τῶν κόκκινων αὐτῶν διασθλῶν. Ἡξερὰ καλὰ μὲ τί εὐκολία ἐρρίχναν τὴν θηλειὰ κι' ἐπαιναν τοὺς λευκοὺς ποὺ κυνηγοῦσαν, ἤξερα καλὰ, σὲ τί θασανιστήρια σκληρὰ κι' ἀπῶν θρωπα ὑπέβαν τὸν αἰχμαλώτους τῶν. Ἐπαίζαν τὴν ζωὴν τοὺς στοὺς κύβους, γιὰ νὰ ὄρῃ σὴ τύχη ποῖος θὰ ἔδινε τὸν λευκὸν, τὸ θανατηφόρον χτῆμα σὺν λευκὸ αἰχμάλωτον καὶ κατόπιν ἀρχίζε τὸ μαρτύριον τῶν θασανιστηρίων, θασανιστηρίων πρωτοφανοῦς ἀγριότητος καὶ ἀπανθρωπίας...

Τὰ ἤξερα καλὰ δὲ αὐτὰ καὶ δὲν μπορούσα νὰ κλείσω μὲτα παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησί μου. Εἶχα τ' αὐτιά τετατωμένα σὺν ἐλάχιστον κρότῳ καὶ τὸ τουφέκι μου ἔτοιμο...

Οὐτ' ἐν' ἀστέρι δὲν ἔλαμπε σὺν οὐρανῷ. Βαρεῖα, μαῦρα σύννεφα τὸν σκέπαζαν ἀπ' ἀκριβ' ὅς ἀκριβ'. Κι' ἄξαφνα ἄρχισε ν' ἀστράφει καὶ νὰ βροντᾷ. Τὸ κακὸ αὐτὸ ἐκράτησε ἀρκετὰ ὥρα. Κερανοὶ διασπαρμένοι νόντουσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Κι' ἄξαφνα μὲ πῆρε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ὁ ὕπνος.

Πόσον ὥρα κοινοῦν, δὲν κατάλαβα. Ἐύπνια δὲμος ἔαφνικὰ ἀίσθανθαι νὰ πέσῃ ἀπὸ πάνω μου ἀφθονο νερό! Ἀνοιξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα πῶς ἔβρεχε μὲ τὸ τουλούμι, ποὺ λένε. Σ' ἄλλη περίστασι, ἡ θροχὴ αὐτὴ θὰ μ' ἐξενεύριζε. Στὴν θέσι δὲμος ποὺ βρισκόμουν, μοῦ ἦταν πολὺ χρήσιμη, πολὺ ἐδερνετική!...

Σηκώθηκα ἀμέσως, πῆρα τὸν μανδύα μου, ὁ ὅποιος ἦταν ἀδιάσ-

γος, τὸν ἀνοιξα κάτω ἀπὸ τὴν δυνατὴ μπόρρα καὶ σὲ λίγο γέμισε νερό. Ἐσκυψα τότε καὶ ἔπια ὅσο μπορούσα. Κατόπιν ἔδωσα καὶ σὲ ἀλόγῳ μου νὰ πῇ. Κι' ὅταν πειὰ ἐσθύσαμε ἔτσι τὴ δίψα μας, σκεπάστηκα πάλι μὲ τὸν μανδύα μου κι' ἀποκοιμήθηκα.

Ὅταν ἐύπνησα, ὁ ἥλιος εἶχε πλέον ἀνατείλει. Πλάι μου ὁ Μόρος ἔθεσσε ἡσυχος. Ἐμένα δὲμος μὲ θέρριζε ἡ πείνα!... Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμω στὴν περίστασι αὐτὴ; Νὰ γυρίσω φυσικά σὲ κατάλυμά μου, ἀλλὰ πῶς; Δὲν ἤξερα τὸ μέρος σὲ ὅποιο βρισκόμουν καὶ τὸ χειρότερον ἦταν, ὅτι ἡ νυχτερινὴ θροχὴ εἶχε σβῆσει τὰ ἴχνη τοῦ ἀλόγου μου πάνω στὴ γλῶσση καὶ δὲν μπορούσα νὰ δῶ τὸν δρόμον πρὸς τὸ νερό.

Ἦμουν δηλαδὴ χαμένος σ' ἕνα μέρος ἐντελῶς ἔρημο! Ὡστόσο σὺν πῆδησα, χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ, πάνω στ' ἀλόγῳ μου κι' ἀρχισα νὰ ἐρευνῶ τὰ γύρω μὲ τὸ θλέμμα μου. Πυκνὰ δάση ὑπῆρχαν γύρω σὺν ἀπέραντο λευκῶν ποὺ βρισκόμουν. Ἄν εἰσχωροῦσα στὰ δάση αὐτὰ, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάσω κάθε ἐλπίδα γυρισμοῦ σὲ κατάλυμά μου. Κι' ὁ πλέον πεπειραμένος κυνηγὸς χάνεται εὐκολὰ μέσα σ' ἕνα παρθένο δάσος.

Ἐνῷ ἔκαμα τίς σκέψεις αὐτές, εἶδα ξαφνικὰ σὲ βάθος τοῦ λευκῶν πέντε ζῶα νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν. Πήδησα τότε ἀμέσως κάτω ἀπ' τ' ἀλόγῳ μου καὶ ἐξαπλώθηκα στὴ γλῶσση, μὲ τὴν κοιλιὰ, γιὰ νὰ μὴ φαίνομαι.

Ὁ καλὸς Θεὸς μοῦστειλε κυνήγι, τὸ ὅποιο δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω μὲ τὴν πείνα ποὺ εἶχα.

Τὰ πέντε ἐκεῖνα ζῶα πλησίαζαν, ὅπως ἐμάντεψα, σὲ νερό, ποὺ βρισκόταν ἀντίκρου μου, γιὰ νὰ πιοῦν. Ἦσαν τέσσερες ἀγριότητες μ' ἕναν ἀγρίον τράγο ἐπὶ κεφαλῆς.

Ὅταν ἔφτασαν σὲ νερό, ἐτοίμασα ἀμέσως τὸ ὄπλο μου, ἀλλὰ δὲν ἐπυροβόλησα, γιὰτὶ ἡ ἀπόστασις ποὺ μὰς ἐχώριζε ἦταν ἀρκετὴ. Νὰ πλησιάσω περισσότερο δὲν μπορούσα, γιὰτὶ μοῦκοθε τὸ δρόμον ἡ χαράδρα. Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμω, λοιπὸν, πρὶν τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τὸ νερό; Σκέφθηκα ἀμέσως τότε ἐνα κυνηγετικὸν τέχνημα, τὸ ὅποιο σπάνια ἀποτυγχάνει. Τὰ ἀγρίδια, ἂν καὶ εἶναι δεῖλὰ, εἶναι συγχρόνως πολὺ περίεργα. Πῆρα λοιπὸν τὸν μανδύα μου, ὁ ὅποιος εἶχε κόκκινον ζωρὸν χρώμα, τὸν κρέμασα σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν κἀνὴν τοῦ ὄπλου μου καὶ τὸν σήκωσα ἐπάνω ἀπὸ τὴν γλῶσση.

Τὰ ἀγρίδια τὸν εἶδαν ἀμέσως. Στὴν ἀρχὴ ξαφνιάστηκαν. Σιγὰ-σιγὰ δὲμος ξεθάρρεψαν κι' ἀρχισαν νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος μου, ρουθουνίζοντας. Μπρὸς-μπρὸς πῆγαινε ὁ ἀγρίος τράγος. Τὸν ἀφῆσα νὰ πλησιάσῃ ἀκόμα περισσότερο κι' ὅταν ἔφτασε στὴν ἀντικρινὴν δόχη τῆς χαράδρας, ἐσκόπευα καὶ ἐπυροβόλησα.

Τὸ δύστυχο ζῶον ἐξαπλώθηκε κάτω νεκρὸ, ἐνῷ τ' ἀγρίδια ἐφευγαν κατατρομαγμένα. Εὐχαρίστησα τὸ Θεὸ γιὰ τὸ φαγητό ποὺ μοῦστειλε κι' ἀμέσως τοιμάστηκα νὰ κατέβω στὴν χαράδρα, νὰ περάσω ἀπέναντι καὶ νὰ πάρω τὸ ζῶον.

Τὶ τράβηξα γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ δὲν λέγεται. Μάτωσα τὰ χέρια μου καὶ τὰ γόνατά μου, καταεσχίστηκα. Ἐπὶ τέλους, ἔφτασα κοντὰ σὺν τράγο κι' ἔκοψα ἀπὸ αὐτὸν μὲ τὸ μαχαίρι μου, ὅσο κρέας μοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ τραφῶ, μέχρις ὅτου γυρίσω σὲ κατάλυμά μου. Ἐπὶ κατόπιν κι' ἀρκετὸ νερό. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα φωτιά γιὰ νὰ ψήσω τὸ κρέας τοῦ τράγου, ἔφαγα τὴν γλῶσσαν τοῦ δὴμῃ!...

Ἐνῷ ἔτρωγα, ἀκουσα πλάι μου, στὴν χαράδρα, λιθάρια νὰ κυλάνε καὶ μουγκρίζοντα παράξενα. Τινάχτηκε ἀμέσως ὁρθος καὶ κύτταξα νὰ δῶ τί συμβαίνει. Τὸ θέαμα ποὺ εἶδα τότε μ' ἔκανε νὰ παγώσω ὁλόσωμος.

Μιά κρὶκία ἀρκούδα εἶχε ἀνεθῇ ἀπὸ τὴν χαράδρα σὲ λευκῶν κι' ἔσπεκε ἀντίκρου μου, ὀρθὴ στὰ πιανὰ τῆς πόδια!...

Τὸ θηρίο αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τ' ἀγριότερα τῆς ζούγκλας. Κι' αὐτὸ τὸ λιοντάρει δὲν τολμαί νὰ τὰ θάλλῃ μαζί του. Οἱ Ἰνδοὶ κυνηγοὶ τὸ τρέμουν.

Τὸ ἀνάστηκα τῆς ἀρκούδας, ποδοσκε ἀντίκρου μου, ἦταν ῥάστιο. Μὲ κύτταξε παράξενα καὶ μούγκριζε ἀπειλητικά!...

Θέέ μου!... ψιθύρισα. Εἰμαι χαμένος!... Ἐγνώριζα ἐπὶ πλέον, ὅτι τὸ τρομερὸ αὐτὸ θηρίο ἐπιτίθεται καὶ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν κατακομματιάζει. Μιά τέ-

τοια ἀρκούδα εἶχε τρέψει ἄλλοτε εἰς φυγὴν δώδεκα ἐφίππους κυνηγούς. Ἡ σφαῖρες ἐπίσης δὲν τῆς κάνουν σχεδὸν τίποτε, ἂν δὲν τὴν χτυπήσουν σὺν ἐγκέφαλῳ.

Τὶ θὰ ἔκαμα ἐγὼ ἀπέναντι τοῦ θηρίου αὐτοῦ, μόνος καὶ ὁπλός; Λέγω ὁπλός, γιὰτὶ τὸ τουφέκι μου ἦταν πειὰ ἀδειανὸ καὶ δὲν κρατοῦσα ἐπάνω μου, παρὰ μόνον τὸ μαχαίρι μου. Δένδρον γιὰ ν' ἀνέβω ἐπάνω καὶ νὰ σωθῶ δὲν ὑπῆρχε. Δὲν μούμεινε λοιπὸν, παρὰ νὰ ἀντιμετωπίσω τὸ θηρίον, μὲ τὸ μαχαίρι σὲ χέρι.

Ὅταν εἶδα ὅμως τὴν ἀρκούδα νὰ ἐξανέπτη στὰ τέσσερα πόδια τῆς καὶ νὰ ὀρᾷ ἐναντίον μου, γρυλίζοντας ἄγρια, ὅταν εἶδα τὰ μάτια τῆς ν' ἀστράφουν ἀπὸ μανία, ἔχασα τὸ θάρρος μου κι' ἀρχισα νὰ τρέχω.

Τὶ ἐλπίζα νὰ κάμω μὲ τὸ τρέξιμό; Ἀπολύτως τίποτε. Τὸ θηρίον θὰ μ' ἔφτανε σὲ λίγο κι' ἔτσι κουρασμένος καθὼς ἦμουν, θὰ μὲ καταξέσχιζε.

Ὡστόσο, ἔλπισα γιὰ μιά στιγμή, ὅτι θὰ τὸ τραβοῦσε ὁ σκοτωμένος τράγος. Μὰ ἡ ἐλπίδα μου διεψεύσθη. Τὸ θηρίον πέρασε μπρὸς σὲ ζῶον ἀδιάφορον κι' ἐξακολούθησε νὰ μὲ κυνηγᾷ!...

Ἀξάφια ἐρέθηκα μπρὸς στὴ μικρὴ λίμνη τοῦ νεροῦ. Καὶ χωρὶς νὰ διατάσω, πήδησα μέσα σ' αὐτή. Λίγο ἀκόμα καὶ ἡ ἀρκούδα, ἡ ὅποια μὲ εἶχε πλησιάσει, θὰ μ' ἀρπάξαι καὶ θὰ μὲ κομματιάξαι...

Τὸ νερό δὲν ἦταν καὶ πολὺ βαθύ. Προχώρησα ὡστόσο γρήγορα-γρήγορα μέσα σ' αὐτὸ κι' ὅταν ἔφτασα ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν δόχη στάθηκα. Τὸ νερό ἔφτανε τώρα ὡς τὴ μέση μου... Ἐγώ, ἀμέσως καὶ κύτταξα πρὸς τὴν δόχη. Ἡ ἀρκούδα εἶχε σταθῇ ἐκεῖ καὶ μὲ κύτταξε ἄγρια. Αὐτὸ μὲ παραξένεψε. Ἡξερὰ καλὰ, ὅτι ἡ ἀρκούδα δὲν φοβάται τὸ νερό, κι' ὅτι κολυμπᾷ ἐξίσως. Γιὰτὶ, λοιπὸν, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ μὲ κυνηγήσῃ μέσα στὴν μικρὴ λίμνη;

Ἐσπαζα τὸ μυαλὸ μου γιὰ νὰ καταλάβω γιὰτὶ ἡ ἀρκούδα φοβόταν νὰ μπη σὲ νερό. Ὡστόσο προχώρησα ἀκόμα βαθύτερα, ὥσπου τὸ νερό ἔφτασε ὡς τὸ λαιμό μου. Ἐκεῖ στάθηκα καὶ περίμενα.

Ἡ ἀρκούδα καθόταν στὴν δόχη ὀρθὰ στὰ πιανὰ τῆς πόδια. Μὲ κύτταξε ἄγρια καὶ μούγκριζε.

Ἐπείσε κατόπιν στὰ τέσσερα κι' ἀρχισε νὰ κόβῃ θόλτες πάνω-κάτω, γεμάτη λύσσα.

Μισὴ ὥρα ἔμεινα μέσα σὲ νερό, μὴν ξεροντάς τί νὰ κάμω, τί ἀπόφασι νὰ πάρω. Τὸ χειρότερον δὲ ἦταν, ὅτι εἶχα παγώσει. Τὸ νερό ἦταν κρύον κι' αἰσθανόμουν σιγὰ-σιγὰ ὅλο μου τὸ σῶμα νὰ μουδαίνῃ.

Τὶ θ' ἀπογινόνουν, Θεέ μου!... Ἀξάφια ἡ ἀρκούδα ρουθοῦνισε ἄγρια καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν δόχη. Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε, μὲ γεμίσε ἐλπίδες. Θάψευγε, ἄραγε;

Δὲν κουνιόμουν καθόλου, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐρεθίσω καὶ ἐξαγυρίσῃ πάλιν... Προχώρησε ἔτσι ἀρκετὰ ἀνάμεσα σὺν λευκῶν, ὥσπου ἔφτασε κοντὰ σὲ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ ἀγρίος τράγος. Ἐκεῖ στάθηκε. Ἐσκυψε κάτω, σήκωσε τὸ σκοτωμένο ζῶον σὲ στόμα τῆς καὶ προχώρησε πρὸς τὴν χαράδρα.

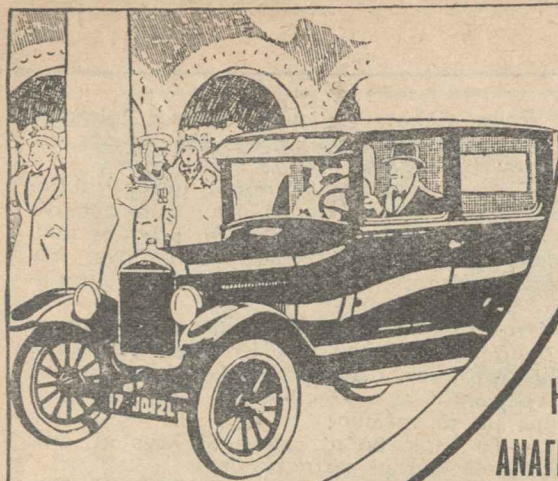
Δόξα σοὶ ὁ Θεός!... ψιθύρισα. Ἐσώθηκα!... Πραγματικῶς ἡ ἀρκούδα, μὴ μπορῶντας νὰ φτάσῃ ἐμένα, ἀρκετὴ σὲ θέσι ποὺ ὀρθῇ ἐτοίμο μπροστὰ τῆς. Κουβαλόντας λοιπὸν τὸν σκοτωμένο τράγο, κατέβηκε στὴν χαράδρα κι' ἐγίνε ἀφαντῇ.

Ἀνέπνευσα μ' ἀνακούφισι. Εἶχα σωθῇ ἴσως. Ὡστόσο δὲν κουνήθηκα ἀπὸ τὴν θέσι μου. Περίμενα ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα μέσα σὲ νερό. Κι' ἐπὶ τέλους ἀποφάσισα νὰ βγῶ στὴν δόχη, ἔχοντας τὰ μάτια μου τέσσερα.

Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὸ νερό, ἔτρεμα σὺν κρότῳ. Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμω τώρα; Ἐπρεπε νὰ περάσω τὴν χαράδρα, νὰ πηδήσω στ' ἀλόγῳ μου καὶ νὰ φύγω. Πῶς θὰ τολμοῦσα δὲμος νὰ κατέβω στὴν χαράδρα, σὴν ὅποια ὑπῆρχε ἀσφαλὺς ἡ φωλιὰ τῆς ἀρκούδας;

Ἡ ἀφῆσα ἀντίκρου τὸ ἀλόγῳ μου δεμένο καὶ νὰ φύγῃ πεζός, τὸ θεωροῦσα ἀνάνδρια. Ἀγαποῦσα πολὺ τὸ Μόρο μου... Ἐνῷ ἔκαμα τίς σκέψεις αὐτές, εἶδα ἄξαφνα τὴν ἀρκούδα νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸν μέρος τῆς χαράδρας, ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχα δεμένο τὸ ἀλόγῳ μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα ασφαλή, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΟΙ συμμετέχοντες εις τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" — "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", καθ' ὃν τρόπον θὰ ὑποδείξωμεν κατωτέρω, θὰ λαμβάνουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' ἀριθμὸς δὲ κερδίζει 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστὸ ἀξίας	Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 εἰκόπεδο στὴν θύει Κουπένια, ὅπως ἐν τῶν	" 50.000.—
μας κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου. πῆχυν 464, ἀξίας	" 15.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	" 8.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας ἀξίας	" 4.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	" 2.500.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας	" 2.500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας	" 1.500.—
Ο Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν ἀξίας	" 1.500.—
Ο Θ' 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας	" 1.500.—
Ο Ι' 1 ἀδιάβροχο γυναικείο, ἀξίας	" 1.500.—
Ο ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας	" 1.500.—
Ο ΙΒ' ὕψασμα γυναικείο, ἀξίας	" 1.500.—
Ο ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας	" 1.500.—
Ο ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας	" 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου ἀξίας	" 1.000.—
Ο ΙΣ' 1 γυναικείο καπέλλο, ἀξίας	" 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, ἀξίας	" 500.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κορσέ, ἀξίας	" 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	" 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	" 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	" 500.—
Ο ΚΒ' 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	" 500.—
Ο ΚΓ' 1 ὀμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	" 500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεων μας, Βιβλιοθήκης "Μπουκετου", ἀντι Δρχ. 225, ἀξίας	" 135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν "Ημερολογίων Δρχ. 200, ἀξίας	" 100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον "Καπετὰν Φάντασμα", ἀξίας	" 12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον "Καπετὰν Βρυκόλακα", ἀξίας	" 3.000.—
	" 500.000.—

Συνεπὲς ὅλα τὰ ΔΩΡΑ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ἀνέρχονται εἰς τὸ καταπληκτικὸν πᾶν τοῦ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ Ι....

Διὰ νὰ λάβετε μέρος στὸ Μεγάλον Λαχεῖον τῶν περιουσιῶν μας πρέπει νὰ φυλάσσετε τὰ δελτία, τὰ ὁποῖα ὄχιαν δημοσιεύμενα στὸ "Μπουκετο" καὶ στὴν "Οικογένεια" ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου, τοῦ 1ου φύλλου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, καθὼς καὶ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, μέχρι τοῦ δελτίου ποὺ θὰ δημοσιεῖθῃ στὸ φύλλον τοῦ Πάσχα.

Κρατεῖτε τὰ δελτία αὐτά, 38 ἐν ὅλῳ, μέχρι τοῦ Πάσχα, 19 τοῦ "Μπουκετου" δηλαδὴ καὶ 19 τῆς "Οικογενείας", καὶ θὰ σὰς ἐξομοιωθῶμεν ἐγκαίρως ποὺ καὶ πῶς θὰ τὰ καταθέσετε, γιὰ νὰ συμμετάσχετε στὸ Λαχεῖον.

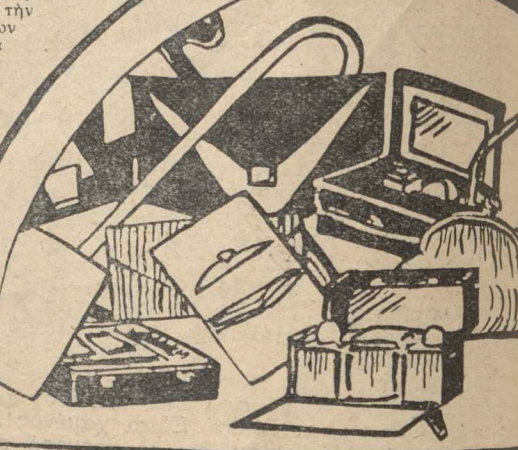
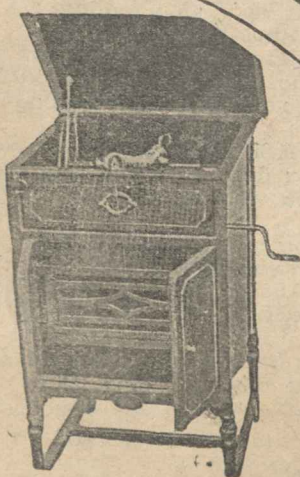
Ἡ κλήρωση θὰ γίνη σὲ μίαν ἀπὸ τῶν μεγάλων αἰθουσῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἐκ γνωστῶν λογίων καὶ ἀνατόρων δημοσίων λειτουργῶν. Ἐπειδὴ πρόκειται δὲ περὶ γεγονότος πρωτοφανοῦς στὰ δημοσιογραφικὰ χρονικά, ἀποφασισαίμεν ὅπως, στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου συμμετάσχουν καὶ αἱ ἐπαρχίαι. Ἐρίξαιμε λοιπὸν κλήρον καὶ ἐπέτυχαν κατὰ σειρὰν αἱ ἑξῆς ἐπαρχίαι: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ καὶ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

Κατόπιν αὐτῶν οἱ ἀναγνώσταί τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐκλέξουν ἀνὰ ἓνα ἀντιπρόσωπον τῶν καὶ νὰ μᾶς γράψουν τάχιιστα μένῳ τοῦ ἐντοπιῶ ὑποπράκτορος Ἐφημερίδων ποῖους ἐξελέξαν.

Οἱ ἐκλεγέντες θὰ κληθῶν ὅπως ἐδράσκονται εἰς Ἀθήνας τὴν ἡμέραν τῆς κλήρωσης. Ἰὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδίου τῶν καὶ τῆς διαμονῆς τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ θὰ τοὺς τὰ καταβάλλῃ προκαταβολικῶς τὸ Γραφεῖον μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΔΟΙΘΟΝ ΚΑΙΡΟΝ
Ἀγοράζετε τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ" καὶ τὴν "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ" καὶ φυλάγετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

[Ἡ μόνη αὐθεντικὴ βιογραφία τοῦ γενναίου "Ἑλληνος πρίγκηπος"]

Ι Λές; εἶπε.
Καὶ χωρὶς ἀργοπορίας, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ αὐτὸ ἓνα χιλιάρικο ἀκόμα.

Ὁ στρατιώτης ἐκύτταζε μὲ ἀπορία. Μὰ ὁ Μουρούζης τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ χιλιάρικο.

—Μὰ τί εἶνε αὐτό, κύριε Ἰαρχε; ρώτησε ὁ ἱππέας κατασαστισμένος πειά.

Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸ σπῆτι σου καὶ τὸ πεντακοσάρικο εἶνε γιὰ σένα...

Ὁ στρατιώτης, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, εὐχαρίστησε τὸν εὐεργέτη του. Καὶ ὁ Μουρούζης γελώντας τοῦ εἶπε:

—Ἀσε τώρα τίς εὐχές καὶ τίς εὐχαριστίες. Πήγαινε στὴ μάνα σου νὰ τῆς δώσης τὸ χιλιάρικο καὶ τὸ πεντακοσάρικο νὰ τὸ πῆς ἐσὺ ὅλο. Μ' ἀκούς;...

—Ὅπως διατάζετε, κύριε Ἰαρχε...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μεγάλην του σκοπευτικὴν ἱκανότητά, ὁ Μουρούζης ἐφημιζέτο καὶ ὡς ἓνας μοναδικὸς καθάλλαρος. Ἦξερε νὰ ἱππεύῃ καὶ νὰ κἀν καταπληκτικὰ γυμνάσια μὲ τὸ ἄλογό του. Ἀπὸ ἡλικίας 15 χρονῶν, κατεγίνετο μὲ τὰ ἄλογα καὶ ἐγυμνάζετο μὲ αὐτά. Καὶ στὴν ἡλικίαν τῶν 35 χρονῶν ἦταν ἓνας ἱππέας, ποὺ εἶχε φήμην ἀσυγκρίστου δαμαστικῆς ἀλόγων καὶ καθάλλαρος... Ἀνέβαινε μ' εὐκολίαν σκάλες, καθάλλα στ' ἄλογό του καὶ πηδοῦσεν ἐφιππος ἀπὸ παράθυρα σπιτιῶν στὸ δρόμο! Ἡ ἱππευτικὴ του τέχνη ἦταν κατὰ ἀφάνταστο! Ὁ σὸι τὸν εἶχαν ἰδῆ νὰ κἀν τέτοια παράτολμα πράγματα, ἔμειναν καταπληκτοὶ καὶ τὸ θυμόντουσαν σ' ὅλην τὴν ζωή!

Σχετικὸ εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιον, ποὺ συνέβη, καθὼς διηγούνται, ὅταν ὁ Μουρούζης ὑπηρετοῦσεν ὡς ἱλαρχος τοῦ ἱππικοῦ μας στὴν Ἀθήνα.

Ἐνα θρόνου, ἀφοῦ ἐπῆεν ἀρκετὸ κρασί μὲ τὴν παρέα του, σὲ μίαν ταβέρναν τῆς Πλάκας, ἐχαίρετ' αὐτοὺς συντρόφους του καὶ τράβηξε μόνος του γιὰ τὸ σπῆτι του. Φοροῦσε πολιτικὰ καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι εἶνε ἀξιωματικὸς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστούς του. Ἦταν δὲ σὲ τέτοιον χάλι ἀπὸ τὸ μεθύσι, ὥστε ἐτρέκλιζε καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἐκπλῶθῃ στὸ δρόμο. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν τὸν συνήντησαν δυὸ χωροφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν νεοφερμένοι ἀπὸ ἐπαρχίαν στὴν ἀστυνομίαν τῆς πρωτεύουσας καὶ δὲν ἐγνώριζαν τὸν Μουρούζην. Ὅταν λοιπὸν τὸν εἶδαν σ' αὐτὸ τὸ χάλι, τὸν ἐπλησίασαν καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ εἶπεν αὐστηρά:

—Ὅριστε, κύριε, στὸ τιμημαί Εἰσαὶ σὲ κακὰ γάγια ἀπὸ τὸ μεθύσι καὶ θὰ θροῦμε τὸν μπελᾶ μας μὲ σένα... Ἐμπρός, λοιπὸν, πᾶμε νὰ κοιμηθῆς στὸ μπουντροῦμι.

Μόλις ἀκούσε τὰ λόγια τοῦ χωροφύλακα ὁ Μουρούζης, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸν του κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ πυροβολήσῃ.

—Πῶς τὸ εἶπες, ρέ; ρώτησε τὸ χωροφύλακα.

Οἱ χωροφύλακες φοβήθηκαν. Κι' ὁ ἓνας ἔβγαλεν ἐπίσης τὸ περιστροφὸν του γιὰ νὰ ἀμυνθῇ κι' ὁ ἄλλος ἀρχισε νὰ σφυρίζῃ...

Αὐτὴ τῇ στιγμῇ, ὁ Μουρούζης, γιὰ νὰ γλυτπῇ μὲ τοὺς χωροφύλακες, μὰ καὶ ἐπειδὴ εἶχε θεαοπάθεια στὴν σκοπευτικὴν του δεινότητά, ἐσκόπευσε κ' ἐπυροβόλησε τὸ πλῆκιο τοῦ χωροφύλακα, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ στὸ τιμήμα... Ἡ σφαῖρα ἐπέτυχε τὸ πλῆκιο καὶ τὸ διαπέρασε, χωρὶς νὰ θίξῃ καθόλου τὸ κεφάλι ἢ τὰ μαλλιά τοῦ χωροφύλακα.

Μόλις τὸ εἶδαν αὐτὸ οἱ δυὸ χωροφύλακες τὰ ἔχασαν. Καὶ τοὺς ἔπιασαν...

Ὁ Μουρούζης, μὲ τὴν γραφικὴν στολὴν τῶν Σπαχίδων (Σπανία φωτογραφία)

καταγῆς, τοῦ ἐνὸς τὸ περιστροφὸν καὶ τοῦ ἄλλου ἢ σφυρίζοντα... Μὰ σὸ μεταξὺ ἔφτασαν ἐπὶ τόπου καὶ ἄλλοι χωροφύλακες. Ὅσο ὅμως νὰ μάθουν τί συμβαίνει, ὁ Μουρούζης ἀρχισε νὰ τρέχῃ... Οἱ χωροφύλακες ἔτρεξαν ἀπὸ πίσω του. Μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν φτάσουν! Ἔτσι, ὁ πρίγκηψ ἔκαμε τρέχοντας ἐνὸς τετάρτου δρόμο καὶ τέλος ἔφτασε στὸ σπῆτι του, ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἐπλησίαζαν ἐξοπίσω του.

Μόλις ὁ Μουρούζης ἐμπήκε στὴν οἰκίαν τοῦ σπιτιοῦ του, ἔτρεξε γρήγορα στὸ σταῦλο καὶ πῆρε τὸ ἄλογό του. Ἐπῆδησεν ἀμέσως ἀπάνω σ' αὐτὸ καὶ ἀνέβηκεν ἐφιππος τὴν σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ λίγο δὲ παρουσιάστηκε, ἀπάνω στὸ ἄλογό του πάντα, στὸ μπαλκόνι!

Ἡ μητέρα του, ἐξύπνησε ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν θημάτων τοῦ ἀλόγου στὶς σκάλες. Ἐτρεξε, λοιπὸν, νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει καὶ εἶδε τὸν γυιὸ τῆς στὸ μπαλκόνι ἀπάνω στὸ ἄλογό!... Καταφοβισμένη τότε τὸν ἐπλησίασε κι' ὅταν εἶδε ὅτι τὸν ἐκυνηγοῦσαν οἱ χωροφύλακες, τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ τὸν πιάσουν... Ἡ δύστυχη δὲν ἤξερε τί εἶχε συμβῇ καὶ ἐπίστευε, πῶς ὁ Γιῶργος τῆς, καθὼς ἦταν οὐδύθυμος καὶ ἀσέβητος, εἶχε κάμει κανένα ἐγκλημα καὶ γι' αὐτὸ τὸν κατεδίωκαν...

Ὁ Μουρούζης ὅμως τὴν ἤσυχασε.

—Δὲν συμβαίνει τίποτα σπουδαῖο, τῆς εἶπε. Μὴν τρομάξεις. Κῦτταξε ὅμως τώρα, μητέρα, νὰ κάμῃς χάρι, πῶς θὰ τοὺς παρουσιάσωθ' ὡς φάντης μπαστούνι! Θὰ τοὺς δείξω πῶς δὲν μποροῦν νὰ παίξουν μὲ τὸν Μουρούζην.

Κι' ἀμέσως, χωρὶς νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἄλογό, ἔσκυψε κ' ἐφίλησε τὴν τρομαγμένην μητέρα του.

—Μὴ φοβάσαι καθόλου, μητέρα, τῆς εἶπε πάλι.

Ἐκάθησε κατόπιν καλὰ ἀπάνω στ' ἄλογό του, στερεώθηκε μὲ τέχνη στὸ ἐφίππιο, ἔκαμε μερικὸς ἐλιγμούς στὸ μπαλκόνι κ' ἐφάνηκε στοὺς χωροφύλακες, ποὺ εἶχαν φτάσει κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι:

—Γιὰ κάμετε λίγο παραπέρα, πολὺ ληκάρια, γιατί θάρθω νὰ σὰς θρῶ μ' ἓνα πῆδημα!

Καὶ χωρὶς ἀργοπορίας, ἐχτύπησε τὸ ἄλογό του κ' ἐπῆδησεν ἐφιππος ἀπὸ τὸ μπαλκόνι στὸ δρόμο!... Στὴ στιγμὴ δὲ, θρέθηκε κάτω, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε οὔτε αὐτὸς οὔτε τὸ ἄλογό του. Συνήθισμένο τὸ ἔξιπνο ἔδω νὰ κἀν τέτοια νουμμάσια, ἐκαμάρωνε κ' ἐχραμέτιζε χαρούμενο...

Οἱ χωροφύλακες, ποὺ δὲν ἐγνώριζαν τὸν Μουρούζην, μὰ εἶχαν ἰκκῶσει στὴν ἐπαγνία τοὺς πῆς μόνον αὐτὸς, μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τέτοια πράγματα, ἐπατάθησαν τότε σὲ στάσι προσοχῆς καὶ καταφοβισμένοι ἐτραύλιζαν:

—Μὰς συγχωρεῖτε, κύριε Μουρούζη... Δὲν σὰς γνωρίσαμε... Μὰς συγχωρεῖτε...

Καὶ ὁ Μουρούζης τοὺς εἶπε:

—Πηγαίνετε ἀπὸ δᾶ, Σὰς συγχωρᾶ. Καὶ ἄλλη φορὰ νὰ προσέχετε νὰ κάνετε ἄλλοι τὸ καθήκον σας καὶ νὰ μὴν ἐξαντλήτε τὴν αὐστηρότητά σας στοὺς ἀνθρώπους ποὺ πίνουν λιγὸ κρασί στὴν ταβέρναν γιὰ νὰ ξεσκάσουν... Ἦ ἀκούτε;

Οἱ χωροφύλακες τὸν ἀκούσαν κατὰπληκτοί. Τοὺς χαίρετ' αὐτοὶ στὴν ἀστυνομίαν, ἔκαμε μεταβολὴ ἐφιππος πάντα κι' ἀρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴν σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του...

Ὅταν τὰ εἶδαν ὅλ' αὐτὰ οἱ κακόμοιροι ἐπαρχιώτες χωροφύλακες, ἀρχισαν νὰ σταυροκοπῶνται.

—Αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνθρώπος, ἔλεγαν.

Εἶνε ὁ Βερβερούλης ὁ ἴδιος!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο Χαίμης Μπολιτίνσκου

Τά πρωτότυπα σκίτσα του Χαίμη Μπολιτίνσκου. Ένας σκίτσογράφος που «πλάθει» γελοιογραφίες με παράξενα υλικά. Αναγλυφικά τοπεία με σεντόνια! Τά «φωτοπλαστικά σκίτσα» του Ρώσου καλλιτέχνη. Πώς παίρνουν διάφορες μορφές στα χέρια του τά καπέλλα, ή πετσέτες, τά μαντήλια. Τά εκπληκτικά «έμφε» του φωτισμού. Η περιπετειώδης ζωή του Ρώσου σκίτσογράφου, κλπ. κλπ.

Ο Χαίμης Μπολιτίνσκου είναι ο πιο πρωτότυπος σκίτσογράφος της εποχής μας. Τά εκπληκτικά σκίτσα του κ' ή υπερμοντέρνες γελοιογραφίες του κάνουν σήμερα τὸ γύρο τοῦ κόσμου κ' ἔχουν ἀναστατώσει κυριολεκτικὰ τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τόσο τῆς Εὐρώπης ὥς καὶ τῆς Ἀμερικής. Οὐ Μπολιτίνσκου, ὁ παράξενος αὐτὸς Ρώσος σκίτσογράφος, γιὰ νὰ φτιάξῃ τίς τόσο ἀξιοθαύμαστες γελοιογραφίες του, δὲν μεταχειρίζεται οὔτε χαρτί, οὔτε μολύβι, οὔτε γυμνολόστιχα, οὔτε σινικό μελάνι. Μὰ τότε τί κάνει; Ἀπλούστατα πλάθει με τὰ μαγικά δάχτυλά του τὸ σκίτσο μ' ὅ,τι πέσει στὰ χέρια του, φτάνει αὐτὸ νᾶναι ἀπὸ μιά ὕλη πού...ὁπακούει εὐκολὰ στὶς ἰδιοτροπίες τῆς φαντασίας του. Οὐ Μπολιτίνσκου, λοιπὸν δὲν φτιάχνει σκίτσα με τὸ μολύβι, ἀλλὰ τὰ πλάθει. Μὲ τί; Μὲ καπέλλα, με πετσέτες, με τραπέζομάντηλα, με σεντόνια!... Ὅπως ἕνας γλύπτης πλάθει τὸν πηλὸ καὶ τοῦ δίνει τὴν μορφή τῆς ἐμπνεύσεώς του, ἔτσι κ' ὁ Ρώσος σκίτσογράφος μεταχειρίζεται αὐτὰ τὰ...ἀπίστευτα υλικά που ἀναφέραμε, γιὰ νὰ φτιάξῃ τίς πραγματικὰ μοντέρνες γελοιογραφίες του.

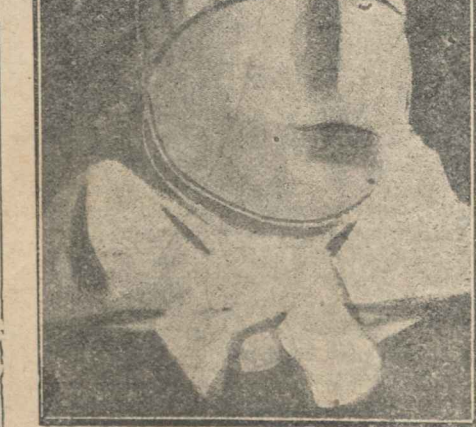
Μὴν παραξενεύεστε ὅμως καὶ τόσο. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἕνας σκίτσογράφος προσπαθεῖ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὴν σκληριὰ τοῦ μολυβίου καὶ τοῦ χαρτιοῦ τοῦ σχεδιάσματος. Ἐνας φουτουριστὴς σκίτσογράφος ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ προξένησε τὴν κατὰ πλῆξιν καὶ τὸν θαυμασμό τόσο τῶν συνδεδεμένων του ὥς καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου, μ' ἕναν ἐπίσης πρωτότυπο τρόπο: Ἐφτιαχνε πετυχημένες γελοιογραφίες με τίς σκιές τῶν χειρῶν του πάνω στὴν κατάσπῃ ἐπιφάνεια ἐνὸς τοίχου! Μάλιστα: σκίτσα με σκιές, σκίτσα «ζωντανά», γιὰτὶ τοὺς ἔδινε πραγματικὴ ζωὴ κουνώντας ἐπιδέξια τὰ θαυματουργὰ χέρια του...

Ἐνας ἄλλος πάλι φουτουριστὴς σκίτσογράφος εἶχε γίνει πολὺ τῆς μόδας ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ στὸ Βερολίνο φτιάχνοντας σκίτσα μ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ θρεθῇ πάνω στὸ τραπέζι ἐνὸς νυχτερινοῦ κέντρου κ' εἰδικῶς ἐνὸς καμπαρέ: με τὰ ποτήρια, τίς μπουτλίλλες, τὸ νικέλινο δοχεῖο τῆς σαμπάνιας, τὸ πρόγραμμα τῆς μουσικῆς κ.ά.

Κανείς ὥστόσο ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀλλόκοτους καλλιτέχνες, δὲν ἔφτασε τὴν πρωτοτυπία καὶ τὴν μεγάλη τέχνη τοῦ Χαίμη Μπολιτίνσκου, γιὰτὶ τὰ πλαστικά σκίτσα του εἶνε ἀληθινὰ ἔργα τέχνης.

Οὐ Ρώσος καλλιτέχνης, με τὸ τόσο ἰδιόρρυθμο ταλέντο, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὰ γόνιμη φαντασία του. Μ' ὅ,τι τοῦ δώσετε, μιά γραβῶθα ἢ ἕνα μεταξωτὸ μαντήλι, μπορεῖ νὰ σᾶς «σκιστάρῃ» ἀμέσως ἕναν τύπο πού γεννιέται ἀξάφνα στὸ μυαλό του. Αὐτὰ τὰ ἐκκεντρικὰ ἔργα του ὁ Μπολιτίνσκου τὰ λέει «Φωτοπλαστικά σκίτσα».

Ὅσο τώρα γιὰ τὴ θέα τους, εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ σᾶς τραβήξουν ἀμέσως τὴν προσοχή με τίς πραγματικὰ πρωτότυπες μορφές τους, τὴν ἐξωφρενικὴ τεχνολογία τους καὶ τὰ ἐκπληκτικὰ υλικά τους. Θέλοντας καὶ μὴ ἀρχίζετε ἀμέσως με περιέργεια νὰ κυττάζετε τίς λεπτομέρειές τους καὶ νὰ προσπαθεῖτε ν' ἀνακαλύψετε τὸ μυστικὸ τῆς παράξενης ὁμορφίας τους. Τέλος, σᾶς ἔρχεται στὰ χεῖλιά ἡ ἐρώτησις αὐτή, ἡ γεμάτη ἀπορία: «Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πετυχαίνῃ κανεὶς με τόσο ἀπλά μέσα τέτοια...ἀξιοθαύμαστα ἀποτελέσματα;» Καὶ δὲν σᾶς ἀπομένει νὰ κάνετε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ θαυμάσετε καὶ τὸν δημιουργὸ τους!

Ο μάγισρος

ΤΑ «ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ» ΕΝΟΣ ΡΩΣΟΥ ΚΑΛΙΤΕΧΝΟΥ

ΣΚΙΤΣΑ ΧΩΡΙΣ ΜΟΛΥΒΙ

Τά πρωτότυπα σκίτσα του Χαίμη Μπολιτίνσκου. Ένας σκίτσογράφος που «πλάθει» γελοιογραφίες με παράξενα υλικά. Αναγλυφικά τοπεία με σεντόνια! Τά «φωτοπλαστικά σκίτσα» του Ρώσου καλλιτέχνη. Πώς παίρνουν διάφορες μορφές στα χέρια του τά καπέλλα, ή πετσέτες, τά μαντήλια. Τά εκπληκτικά «έμφε» του φωτισμού. Η περιπετειώδης ζωή του Ρώσου σκίτσογράφου, κλπ. κλπ.

Ο Χαίμης Μπολιτίνσκου ὥστόσο δὲν περιορίστηκε στὸ νὰ «σκιστάρῃ» μόνο πρόσωπα κ' ἀνθρώπινους τύπους, ἀλλὰ ἐπεχείρησε νὰ φτιάξῃ με τίς πετσέτες, τὰ σεντόνια καὶ τὰ τραπέζομάντηλα ἀκόμη καὶ...τοπεία καὶ πέτυχε νὰ πλάσῃ τέτοια ἀναγλυφικά τοπεία, πού ἔχουν, μὰ τὴν ἀλήθεια, μιά ὑπέροχη ὁμορφιά. Πῆρε, παραδείγματος χάριν, ἕνα σεντόνι ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, τὸ «δούλεψε» λίγα λεπτά τῆς ὥρας με τὰ ἐπιδέξια δάχτυλά του κ' ἔφτιαξε ἀμέσως ἕνα θαυμαστό...ἀντικείμενο! Μὲ δυὸ καπέλλα πάλι, πού τὰ «ἐπλάσας» μ' ἕναν πραγματικὰ μεγαλοφυῆ τρόπο, ἐδημιούργησε τὸν τύπο τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός. Ὡς βοηθητικὰ τώρα αὐτῆς τῆς χαριτωμένης γελοιογραφίας του, χρειάστηκε ἕνα ζευγάρυ γυαλιὰ κ' ἕνα ταῖο. Μὲ δυὸ ἄλλα καπέλλα κ' ἕνα τραπέζομάντηλο, νὰ τὸ πρόσωπο ἐνὸς «γκόσου» τῆς Ἀργεντινῆς πάμπας, ὅπως ἀκριβῶς τὸ φανταζόμαστε...

Μὲ δυὸ κινήσεις τώρα τῶν μαγικῶν χειρῶν του, ὁ Χαίμης Μπολιτίνσκου χαλαρεῖ τὸ σκίτσο τοῦ «γκόσου» καὶ με τὰ ἴδια υλικά μᾶς πλάθει τὸ εὐθύμο πρόσωπο ἐνὸς πωλητάτου πού κρύβεται στὴ μέση ἀπὸ ἕνα ἀσυγκράτητο κ' ἀτελείωτο γέλιο! Μὲ μιά πετσέτα καὶ με τὰ γυαλιὰ πού μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ φτιάξῃ τὴν γελοιογραφία τοῦ «πολιτικοῦ», νὰ τώρα τὸ πρόσωπο ἐνὸς Ἑβραίου πού ἐξορίστηκε ἀπὸ τὴν Χιτλερικὴ Γερμανία...

Ὅλη ὁμῶς ἡ τέχνη τοῦ Ρώσου σκίτσογράφου δὲν εἶνε τὸ νὰ πλάθῃ καπέλλα καὶ νὰ κἀν πτυχές καὶ κόμπους στὰ μαντήλια καὶ στὶς πετσέτες. Μιά τέτοια «πλαστικὴ» δὲν θὰ ἔβριζε καὶ πολλὰ πράγματα κ' οὔτε θὰ κινούσε τὴν προσοχή καὶ τὸν θαυμασμό μας. Οὐ Μπολιτίνσκου εἶνε κυρίως ἕνας περίφημος μάγος τοῦ φωτός. Τὸ φῶς εἶνε τὸ μεγαλύτερο στοιχεῖο τῶν ἀλλοιωτῶν καὶ πρωτοτύπων ἔργων του. Οὐ Ρώσος καλλιτέχνης «πλάθει» με τίς φωτοσκιάσεις, με τὰ «έμφε» τοῦ φωτός καὶ σ' αὐτὰ ἀκριβῶς χρωστᾷ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῶν «φωτοπλαστικῶν σκισμάτων» του. Κάθε ἔργο του ἔχει κ' ἕνα εἰδικὸ φωτισμὸ γιὰτὶ τὸ «σκοῦρο» τῶν σκιῶν πρέπει νὰ δίνει ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη ἀναγλυφικότητα στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γελοιογραφίας ἢ τοῦ πλαστικοῦ σκίτσου.

Ἐπειδὴ μάλιστα τὰ σκίτσα μιάς τέτοιας τεχνολογίας δὲν μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν, ὁ Μπολιτίνσκου ἔχει βοηθὸ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή. Μόλις λοιπὸν φτιάξῃ ἕνα ἀναγλυφικὸ σκίτσο του, τὸ φωτογραφίζει κ' ἔπειτα με τὰ ἴδια υλικά σπινεχί ἀμέσως ἕνα ἄλλο, ἀναλόγως τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς φαντασίας του καὶ τῆς ἐμπνεύσεώς του. Φαντασθεῖτε πόσο δύσκολο εἶνε στὸ Ρώσο σκίτσογράφου νὰ διατηρῇ μιά πλήρη οὐλομένη τῶν ἔργων του, πού εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ καπέλλα, μαντήλια, πετσέτες καὶ σεντόνια! Θὰ ἤθελε μιά ὁλόκληρη ἀποθήκη! Μὲ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή ὁμῶς, ὅλες αὐτὲς ἡ δυσκολίες ἐξοφελίζονται. Οὐ Μπολιτίνσκου ἀποτυπώνει σὲ μιά φωτογραφικὴ πλάκα τὸ σκίτσο του, δηλαδή τὴν μορφή τῆς ἰδέας του, κ' ἔπειτα με τὰ ἴδια υλικά δίνει πλαστικὴ μορφή σὲ μιά ἄλλη ἐμπνεύσι του.

Κ' ἀλήθεια, μ' ἕνα ἀπὸ τὰ καπέλλα πού γινε ἡ ἀσύγκριτη γελοιογραφία τοῦ Γάλλου πολιτικοῦ Ἀνδρέα Ταρντιέ (γυαλιὰ, χαμόγελο, τσιγάρο, ψηλὸ καπέλλο, ὅλα στυλιζαρισμένα καὶ χαρακτηριστικὰ), φτιάχνεται κατόπιν μέσα σὲ λίγα λεπτά τὸ ἀναθὸ πρόσωπο ἐνὸς ἀρχιμάγειρα πού μισοκλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ θαυμάσῃ ποῖος ἔξερει ποῖα ἐξαισία λιχουδιὰ γιὰ τὸν οὐρανίσκο...Μὲ δυὸ ἄθωδες κ' ἀπλούστατες πάλι πετσέτες, νὰ ἡ τραγικὴ μάσκα ἐνὸς καταδικῶν πού περιμένει ν' ἀποτυπωθῇ στὴν φωτογραφικὴ πλάκα, γιὰ νὰ μπορεῖ

Ο πολιτικός

ση ἔτσι νὰ τῇ...θαυμάσῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ Χαίμης Μπολιτίνσκου, ὁ πρωτότυπος σκίτσογράφος, πού ἔχει ἀναστατώσει σήμερα τοὺς συνδεδεμένους του με τίς φωτογραφίες τῶν ἔργων του, ζοῦσε στὴ Ρωσία μέχρι τοῦ Μεγάλου Πολέμου. Μόλις ὅμως ξέσπασε ἡ ἐπαναστατικὴ θύελλα τῶν Μπολσεβίκων, ἀναγκάστηκε νὰ ἀποεξοριστῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σωρὸ μυθιστορηματικῆς περιπέτειας, θρέθηκε μιά μέρα ἐγκατεστημένος στὴ Νότιο Ἀμερικὴ!...

Ὁ Μπολιτίνσκου εἶνε ἕνα παράξενο καλλιτεχνικὸ φαινόμενο. Ἀρχισε λοιπὸν τὴν ἐνδοξὴ σήμερα σταδιοδρομία του ὡς μουσικὸς πρῶτα στὰ νυχτερινὰ κέντρα κ' ἔπειτα ὡς ἐκτελεστὴς σὲ συναυλίες, σημειώνοντας τὴν μιά ἐπιτυχία ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐπειτα παρεσφύρη κ' αὐτὸς ἀπὸ τῆς μόδας τοῦ κινηματογράφου καὶ μέσα σὲ λίγο καιρὸ κατὰφερε πάλι ν' ἀναδειχθῇ ὡς σκηνοθέτης τοῦ Μπουένος Ἀϊρες. Τὰ πρῶτα φιλμ του μάλιστα θαυμάστηκαν ἐκεῖ κάτω γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ πρωτοτυπία τους καὶ τίς ὑπερμοντέρνες τομηρότητές τους στὴν σκηνοθεσία. Περιττὸ εἶνε τώρα ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ὁ Μπολιτίνσκου ἔγινε παρτιζάνος στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ὡς σκηνοθέτης. Ὁ Ρώσος καλλιτέχνης ὅμως, πνεῦμα ἀνήσυχο πού δὲν τὸ ἱκανοποιούσε τίποτα, ἀπὸ σκηνοθέτης ἔγινε μιά μέρα κινηματογραφικὸς ἐπιχειρηματίας!...

Μὰ γιὰ νὰ φτιάξῃ κανεὶς μιά ταῖνια, δὲν φτάνει μονάχα νὰ ἔχῃ ταλέντο, πρωτότυπες ἐμπνεύσεις κ' ἀξιοθαύμαστο ζῆλο. Χρειάζονται καὶ κεφάλαια.

Κ' ὁ Μπολιτίνσκου δὲν εἶχε αὐτὰ τὰ κεφάλαια, πού τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τίς κινηματογραφικὲς ἐπιχειρήσεις του. Μὲ τὴν καταπληκτικὴ ὥστόσο εὐφυΐα του, δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὰ χρήματα πού τοῦ χρειαζόντουσαν...

Μιά μέρα, στὰ γραφεῖα τῆς εἰσπράξεως του, ἔκανε τὰ ἐγκρίματα τῆς πρῶτης ἐκθέσεως ἀπ' ὅσες ἔχουν γίνεϊ μέχρι σήμερα: παρουσίασε γιὰ πρώτη φορά στὸν κόσμο τὰ «Φωτοπλαστικά σκίτσα» του.

Αὐτὰ τὰ σκίτσα τοῦ Μπολιτίνσκου δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, παρὰ μιά «δαιμονικὴ γυμναστική», πού ἔκανε τὴν ὥρα πού ἐψαχνε νὰ βρῇ καμμιὰ πρωτότυπη κ' ὁμορφὴ ἰδέα. Κ' ὥστόσο αὐτὰ τὰ «παῖγνιδια τῆς φαντασίας» του τὸν ἔκαναν σήμερα ὅχι μόνο θαυθόλυτο, ἀλλὰ καὶ γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ!

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ... ΚΡΥΑ!...

Ὁ δ ἄσκαλος.—Πές μου, μικρέ, ποῖ ζῶν μᾶς δι-
δεις τὸ γάλα;
Ὁ μικρός.—Ἡ ἀγέλαδα, ἡ κατσίκα, ἡ προβατῖνα...
Ὁ δ ἄσκαλος.—Πολὺ καλά. Καὶ τὰ μᾶλλινα ροῦχα
καὶ τὰ παπούτσια πού ζῶο μᾶς τὰ δίνει;
Ὁ μικρός.—Ὅ...μπαμπᾶς!...

—Δὲν μιλῶ ποτὲ με τρελλούς!
—Αὐτὸ ὅμως δὲν συμφωνεῖ με τὰ λόγια τῆς γυναίκός σου.
—Καὶ τί λέει ἡ γυναίκα μου;
—Πῶς μιλᾷς πάντα...μοναχός σου!...

Ἡ σύζυγος.—Μὰ γιὰτί εἶσαι ἔτσι μελαγχολικός; Δὲν σοῦ ἄρεσε ἡ κωμῳδία πού εἶδες;
Ὁ σύζυγος.—Ἀν μού ἄρεσε ῥωτάς!... Ἦταν ἀπαισία! Φαντά-
σου ὅτι τελειῶνε με γάμους καὶ στεφάνια!...

Ὁ σύζυγος.—Ἐσένα, κυρία μου, σούπρεσε νὰ πάρῃς ἕνα βλάκα!
Ἡ σύζυγος.—Κ' αὐτὸ δυστυχῶς ἔπαθα!...

Διὸ φίλοι μιλάνε γιὰ ἕναν κοινὸ τους φίλο.
—Βρε ἀδελφέ, λέει ὁ ένας, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς κατάντησε ἀνυπόφο-
ρος με τὴ μονοτονία του. Διαρκῶς τὴν ἴδια κουνέβτα μου κάνει...
—Τί, δηλαδή;
—Μοὶ θημίζει καὶ μοὶ ξαναθιμίζει πάντοτε...δσα τοῦ χρωστῶ!...

Ὁ γιατρός.—Ὁχ, ἀδελφέ,
βασίλευκα τὴν ἐξοχή καὶ τὸ καλὸ
τίς!... Δὲν ἔχει κανεὶς πῶς νὰ
σχοτώσῃ τὸν καιρὸ του!
Ὁ φίλος του.—Δὲν τοῦ γρά-
φεις καμμιὰ συνταγή;

Ἡ Διλή.—Ὡ! πῶς ἤθελα νὰ
τὸν ἐκδικηθῶ! Νὰ τοῦ μᾶνω κατὶ,
πού νὰ γίνῃ δυστυχισμένος σ' ὅλη
τὴ ζωὴ του!...

Ἡ Μάτρη.—Γιὰτί τότε δὲν τὸν
παντρεύεσαι;

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Στὰς νήσους Φίτζι ψαρεύτηκε τελευταία ἕνα χέλι, πού μόλις τὸ ἐ-
ρέθισε κανεὶς, ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ πολὺ περίεργα.

Μαῦρα, κατάμαυρα διαμάντια, βρίσκονται μόνον στὴν Μπάχια τῆς
Βραζιλίας. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχουν στὰ ὄρη τῶν βουνῶν κ' ἄλ-
λα στὶς κοίτες τῶν ποταμῶν.

Τὰ θαλάσσια κήματα πάντα ἔχουν μεγαλειότητα ταχύτητα ἀπὸ τὴν
ταχύτητα τοῦ ἀνέμου πού τὰ προκαλεῖ. Γι' αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου πα-
ράξενο ὅτι στὸν κόλπο τῆς Βισκάας φτάνουν τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸν Ἀ-
τλαντικὸ Ὠκεανὸ τριμερὰ κήματα, ἐνῶ ὁ σφοδρὸς ἀνέμος πού τὰ προ-
καλεῖ φτάνει 24 ὥρες ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ.

Ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἀνθρώπων μόνο 225 γυναῖκες καὶ 82 ἄνδρες
φτάνουν στὴν ἡλικία τῶν ἑκατὸ χρόνων.

Ἄν κλείσετε μέσα σὲ μεγάλη κλουβία ποντικούς, θὰ παρατηρήσετε
πῶς στὶς 11 τὸ βράδυ ἀρχίζουν νὰ κἀνουν...γυμναστική. Καὶ μόνον με-
τὰ τὴν ἀσκήσι τους αὐτὴ κοιμούνται.

Τὸ χρώμα τῶν μαλλιῶν μας ἀλλάζει διαρκῶς, παρακο-
λουθώντας τίς διαδοχικὰς ψυχολογικὰς καταστάσεις μας.
Ἡ περίεργη αὐτὴ διαπίστωση ἔγινε ἀπὸ ἕναν Βιεννέζο
νευρολόγο, ὁ ὁποῖος παρετήρησε τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χρωμα-
τισμοῦ τῶν μαλλιῶν γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιά νευροπαθῆ
νέα, τὴν ὁποία ἐθεράπευε. Ὅταν ἡ κοπέλλα ἦταν ἡσυχῇ,
τὰ μαλλιά της ἦσαν χρυσοξανθο. Μόλις ὅμως τὴν ἔπαινε
ἡ κρίσις τῆς ἀρρώστιας της, τὰ μαλλιά της παίρνανε
ἕνα χρώμα καστανόμαυρο!...

Μιά καμὶλα μεταφέρει βάρος 400 λιτρῶν με ταχύτητα
40 μιλίων τὴν ἡμέρα, ἐνῶ ὁ γάιδαρος μεταφέρει βάρος
200 λιτρῶν με ταχύτητα 24 μιλίων.

Σ' ὁλόκληρη τὴ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ὑπάρχουν 17 ἑκα-
τομμύρια γάτες.

Ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ της, ἡ Ἀλγερία ἔχει τὰ πε-
ρισσότερα ἄλογα ἀπὸ ὅλες τίς χώρες τοῦ κόσμου. Σὲ κά-
θε ἑκατὸ Ἀλγερινῶς ἀναλογοῦν ἑκατὸν εἰκοσι ἑπτὰ ἄ-
λογα, ἐνῶ σὲ 100 Ρώσους ἀναλογοῦν 21 ἄλογα καὶ σὲ 100 Ἀγγλοὺς 8 ἄλογα.

Οἱ πιδ σκυλόφιλοι τοῦ κόσμου εἶνε οἱ Ἰσπανοὶ. Σὲ ἑ-
κατὸ Ἰσπανοὺς ἀναλογοῦν 6 σκύλοι, ἐνῶ σὲ 100 Ἀλγ-
γλοὺς ἀναλογοῦν 3 σκύλοι καὶ σὲ 100 Σουηδοὺς 1 μόνον.

Στὸ Μόντε Κάρλο αὐτοκτονοῦν 100 ἄτομα τὸ χρόνο. Ὅλοι, ἐννοεῖ-
ται, ἔχουν χάσει τὰ χρηματὰ τους στὸ Κάζινο.

Στὴν Ἰσπανία ὑπάρχουν κατὶ δένδρα, πού μοιάζουν με βαλανιδιὰς
καὶ παράγουν βούτυρο ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Οἱ Ἰσπανοὶ παίρνουν τὸ
βούτυρο ἀπ' τὰ δένδρα αὐτὰ ὅπως ἐμεῖς τὴν ρετσίνα ἀπὸ τὰ πεύκα.

Στὴν Κίνα θεωρεῖται κακὸ νὰ παντρεύονται ἡ χήρες. Μιά χήρα ὅμα
γίνῃ πενήντα χρόνων, χωρὶς νὰ ξαναπαντρευθῇ, παίρνει διάλοισα τιμῆς
ἀπ' τὴν Κυβέρνησι καὶ τὸ τοιοκοῦν πᾶν ἀπὸ τὴν πόρτα της.

Σὲ πολλὰ νοσοκομεῖα τῆς Εὐρώπης, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ συνομιλοῦν
οἱ ἀρρώστοι πού ὑποφέρουν ἀπὸ μεταδοτικὰς ἀρρώστειες με τοὺς φί-
λους των, ὑπάρχει τοποθετημένον πλάι σὲ κάθε κρεβάτι ἀπὸ ἕνα τῆλε-
φωνο.

Τὰ μαλλιά τῶν κοκκινομάλλων εἶνε πολὺ γερά καὶ δὲν πέφτουν.
Μιά κόκκινη τοῖχα εἶνε πέντε φορές χοντροτέρα ἀπὸ μιά ξανθὴ ἢ με-
λαχροινὴ, καὶ ἡ ῥίζα της ἔχει πολλαπλάσια δύναμι ἀπ' τίς ῥίζες τῶν
ἄλλων τριχῶν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶνε ἐξαιρετικὰ σπάνιο φαινόμενο φα-
λακρὸς κοκκινομάλλης!

Κάθε μικρὸ Πιατονέζα ἔχει γε-
μισμένην σὲ λαμπὸν τὸν μᾶ πλάκα
ἀπὸ μέταλλο, ἀπάνω στὴν ὁποία εἶ-
νε γομισμένο τὸ δνοματεπώνυμό του
καὶ ἡ διεύθυνσις του. Ἐτσι δὲν ὑ-
πάρχει κίνδυνος νὰ χαθῇ!

Ἡ ἀρχαιότερα δενδροφυτεμένη
λεωφόρος τοῦ κόσμου βρίσκεται
στὴν Ἰσπανία, καὶ ἀρχίζει ἀπ' τὴν
πόλι Νουμάδα καὶ φτάνει ὡς τὴν
πόλι Νίλκο. Τὸ μήκος τῆς λεωφόρου
αὐτῆς εἶνε 60 μίλια. Τὰ δένδρα της
πᾶσι ἔχουν 45 ὡς 60 μέτρα ὕψος.

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 11 'Ιανουαρίου 1934

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥΣ

Γ' Αναμνήσεις της διασημής Γερμανίδος συγγραφέως Βίκυ Μπάουμ, της οποίας πασιγνώστε μυθιστόρημα «Γκραντ - Ότελ» εκινήματογραφήθη από τη «Γκραντ»

ΣΦΑΛΩΣ δεν έχω δει ποτέ εντυπωσιασμένες γυναίκες από τους «αστέρες» του Χόλλυγουντ! Κι' η δική μας γοητσία του Νιουμπάμπελσπεργκ, του Χόλλυγουντ της Γερμανίας, ζουν με όμορφη και χαρούμενη ζωή, με καμιά τους δεν έχει την ιδιαίτερη αίσθηση και τα τόσα εκατομμύρια των θαυμαστών, που έχουν ή «βεντέτες» της «Αμερικής».

Ποιά γυναίκα σήμερα μπορεί άραγε να ζήσει με περισσότερη πολυτέλεια και να έχει πιο πολλούς θαυμαστές από τη Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ, την Τζόαν Κρόουφορντ, την Μόνα Λού; Για τις μεγάλες καλλιτέχνιδες, όπως η Γκρέτα Γκάρμπο, δεν έχω σκοπό να κάνω λόγο σ' αυτό το άρθρο μου, γιατί αυτές είναι πασιγνώστες πια ως φασίλισσες του κινηματογράφου. Θα σας μιλήσω λοιπόν μόνο για μερικούς «αστέρες» κι' όχι για τους «ήλιους» του Χόλλυγουντ.

Η φήμη κι' η συμπάθεια ενός «αστέρα» μετρούνται μ' έναν πολύ περίεργο, μ' α' αλάνθαστο τρόπο, στη φιλομυθία: 'Από τις ευχές και τα δώρα που λαμβάνει την Πρωτοχρονιά από τους θαυμαστές του. Αυτή η μέθοδος, πρέπει να ομολογήσετε, ότι είναι η πιο ξένη κι' η πιο ασφαλής απ' όλες. Η Πρωτοχρονιάτικες ευχές και τα δώρα είναι η μεγαλύτερη χαρά, μ' α' η πιο θανάσιμη αγωνία για έναν «αστέρα». 'Από αυτά καταλαβαίνει κάθε χρόνο αν εξακολουθεί ν' αρέσει και ν' αποκτήσει καινούριους θαυμαστές ή αν χάνει τις συμπάθειές του μ' α' αρχίζει να περνά στη σκιά...

Την Πρωτοχρονιά του 1933 βρισκόμουν στο Χόλλυγουντ για το γάμο μου με τον «Ότελ» και μου δόθηκε τότε η ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά την ιδιωτική ζωή αρκετών «αστέρων», τόσο της «Μέτρος», όσο και των άλλων κινηματογραφικών εταιρειών.

Η Τζόαν Κρόουφορντ, παραδείγματός χάριν, έχει τη συνήθεια να συγκεντρώνει μετά την Πρωτοχρονιά σ' ένα λευκόμα τα πιο περιεργά τηλεγράφημα και τις πιο παράξενες κάρτες, που έλαβε από τους θαυμαστές της.

Θέλετε να σας αναφέρω μερικές από αυτές τις τόσο περίεργες ευχές; 'Ορίστε:

«Ένας θαυμαστής της από το Μέλμπουρν της Αυστραλίας της έγραψε: «Σας εύχομαι να κερδίσετε κάθε χρόνο τόσα δολάρια, όσο αποτελούν το βάρος του υπερήκουσας σώματός σας».

«Ένας άλλος, από το Κάνσας - Σίτι, της εύχεται: «Νά κερδίσετε το πρώτο βραβείο στο διεθνές Μαραθώνιο του χορού!»

«Ένας άλλος, τέλος, θαυμαστής της απ' το Μπέτλεμ Κρήνη του Μίτσιγκαν, της είχε στείλει το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«Σας εύχομαι να εκθρονιστείτε μέσα στον χρόνο την Γκρέτα Γκάρμπο!»

Θά ξέρετε, βέβαια, αν είστε κι' εσείς θαυμαστής της γοητευτικής Τζόαν, ότι η πιο μεγάλη της ελπίδα είναι η περιφημία «Σφίγγα» του Χόλλυγουντ...

Πολλές πάλι από τις ευχητήριες κάρτες που έλαβε την Πρωτοχρονιά, ήταν αληθινά «αριστουργήματα» «μινιατούρες», φτιαγμένες από τους ίδιους τους θαυμαστές της ή παραγγελμένες σε μεγάλους ζωγράφους. Μια μάλιστα απ' αυτές, που παρίστανε την Τζόαν ως χορεύτρια, είχε τόσο καλλιτεχνική αξία, που μπορούσε να πουληθεί πάνω από 10.000 δολάρια!

Όσο τώρα για τα δώρα των θαυμαστών της, είναι τόσα πολλά κάθε χρόνο, που δεν μπορεί κανείς να τ' απαριθμήσει όλα. Η Τζόαν Κρόουφορντ λαμβάνει

Η «Έννα Βάλντον, ένας απ' τους νέους αστέρες του Χόλλυγουντ, με τα Πρωτοχρονιάτικα δώρα της...

άνορθιμτες...ταξιδιωτικές βαλίτσες από πολίτιμο δέρμα, μεταξωτά, Περσικά χαλιά κι' ένα σωρό...ανταλλακτικά για τ' αμάξια της! Αυτά τα δώρα προέρχονται τόσο από διαφόρους θαυμαστές της, όσο κι' από διάφορα έμπορικά καταστήματα...

Μένει άραγε ευχαριστημένη η περιφημη γοηστρία από αυτές τις δειξίες του θαυμασμού των λάτρών της; 'Αν κρίνει κανείς από χαρούμενη έκφραση του προσώπου της κατά τις πρώτες μέρες του Νέου χρόνου, πρέπει να παραδεχτεί ότι η Τζόαν είναι κατενθουσιασμένη. Κι' αλήθεια, ο «αστέρας» της ρίχνει όλο και πιο έκτακτα λάμψεις κι' όλο και πιο πολλούς θαυμαστές κερδίζει κάθε χρόνο με τη γοητεία της και την όμορφη της...

Η Ζαννέτ Γκαϊντίντ είναι το είδωλο του «Αμερικανού» των λαϊκών ξενών. Είναι δε απεριγραπτή η συγκίνησης που δοκίμασε, διαβάζοντας μερικές από τις ευχές που της στέλνουν κάθε χρόνο α' θαυμαστές. Η χαριτωμένη και τόσο γλυκειά Ζαννέτ, ο τύπος της σιγής και της «Αμερικανίδος», έχει θαυμαστές και θαυμαστές κάθε ηλικίας. Στην την λατρεύουν τα μικρά κορίτσια και δεν υπάρχουν σ' αλάνη συγκινητικά λόγια από εκείνα που της γράφουν αυτά, τις ευχές με τον αδέξιο ακόμα γραφικό χαρακτήρα τους και τις παλιές «απογραφές» τους.

Μια μικρούλα θαυμαστήριά της από το Σικάγο της έγραψε το εξής γράμμα της:

«Μαζώ με τις ευχές μου για τον καινούριο χρόνο, σ' ας στείλω κι' ένα δώρο: Είναι ένα δέχτρο για τα μαλλιά, που το έπλεξε μόνη μου. 'Όσο πιο μεταξωτά κλωστές του, τις αγόρασα με τις οικονομίες μου, γιατί ήθελα να κάνω ένα δώρο δίχως τη βοήθεια κανενός. 'Ετσι έχω την ελπίδα ότι το προσέχετε κι' ότι θα μιλήσετε για μένα στις φίλες σας».

Αυτή η μικρούλα ήταν δώδεκα χρόνων κι' εργαζόταν ως μωδίστα για να κερδίσει τη ζωή της, γιατί ανήκε σε μια φτωχή οικογένεια. Είναι λοιπόν συγκινητικό αυτό το δώρο; 'Η Ζαννέτ Γκαϊντίντ το έλαβε σ' όλους τους γνωστούς της και...μιλούσε μια δολοφονική δολοφονία φίλες της για τη μικρούλα μωδίστρα του Σικάγο.

«Ένας άλλος πάλι θαυμαστής της, από το Νιού Τζέρσι, μου έστειλε πάλι σ' ένα έμπορικό κατάστημα, της έστειλε ως δώρο μια μικρή πουντιέρα με τις ακόλουθες ευχές του:

«Σας εύχομαι να συγκινήτε όλον τον κόσμο, όπως με κάνει να κλάω σε κάθε φίλη σας. Εσείς κι' εγώ».

Κάποιος νέος, δασκαλέμνος φαίνεται από τα πειραχτήρια του Καδάφης, του είπε μια μέρα, χωρίς κανένα διαταγισμό: «Καλά, και τα ποιήματα με την υπογραφή σας, που εφάνησαν από το 97, στα περιοδικά της εποχής;»

Και ο ποιητής, με διάφορα τάχα, απάντησε:

«Αν είχα...παραποιήσει τις ποιητικές μου. 'Εγγραψαν από κάποιον συνονόματό μου, που ποτέ δεν γνώρισα, με σκοπό να με πειράξει. Πρόσεχε, καίμηνε, τις παραπονοίες»...

Η Μόνα Λού, όμορφη θαυμαστής της πολλών, είναι θαυμαστής της πολλών, και είναι η πιο ανήλικη των ανήλικων για της Νέας Υόρκης. Αυτοί α' άριστοι θεωρούν την καινούρια φήμη της τόσο παράξενη φαινομένη των ματιών της (έχουν και οι πιο παλιές), ως τον μόνο από τους καινούριους αστέρες που θα δεχθεί τη μεγάλη Σφαγή της τέττας της δόξης.

Η Μόνα Λού, λοιπόν, κάθε χρόνο οργανώνει μια ελπίδα ορεσία για την Πρωτοχρονιά αλληλογραφία της και τα δώρα της. 'Ισως είναι η μόνη καινούρια γοηστία, που λαμβάνει τόσες πολλές ευχές και τόσο πολύτιμα δώρα. Μά πως είναι ορεκτό άραγε σημειώνουν οι φίλες. Αυτό είναι ένα από τα πραγματικά απόρητα των «αστέρων»...

Απ' όλα αντέληψαν, λοιπόν, μπορού να σας βεβαιώσω ότι η Μόνα Λού δεν έχει κανένα σκοπό να παραπονεθεί για τους θαυμαστές της.

«Ένας λάτρης της από τη Νέα Υόρκη, παραδείγματος χάριν, της έστειλε ως δώρο ένα μικρό «επανατίφα», που σπάνια πωλείται από εικαστικές γκαλερίες...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΒΑΦΗ

Τα αξιοσημείωτα πειράγματά του έναντι των εχθρών του. Η...παρρησιάζει των ποιημάτων του. «Δεν θυμώμαι πλέον τίποτε!» Πώς τον ενθουσίαζαν οι άνθρωποι που είχαν τα όνόματά των ήρώων του. Στο «Ολένκι» του ποιητού. Η παρρησιάζει των φίλων του, κλπ. κλπ.

Καβάφης ήταν μασέτρος στο πείραγμα. «Ενοίωθε δε εξαιρετική ευχαρίστηση να πειράζει τους προσωπικούς εχθρούς του, καθώς και τους εχθρούς του έργου του. 'Ηταν όμως τόσο λεπτός, τόσο φινός στα πειράγματά του, ώστε ο πειραζόμενος δεν καταλάβαινε πάντα το πείραγμα.

Έν' απόγευμα, μεταξύ των τακτικών φίλων του σπιτιού του ήταν και κάποιος εκτακτός, ένας ξένος, ο οποίος ζητούσε πληροφορίες και λεπτομέρειες για διάφορους «Αλεξανδρινούς» ποιητές. Σε μια στιγμή η συζήτηση έπεσε στην ποιητική, ο οποίος, την εποχή εκείνη, ήταν άποιοι μεταδίνων. Ο ξένος, ο οποίος είχε άκουσει ν' αναφέρονταν τον ποιητή μεταξύ των νέων, ρώτησε Γαλλιστί τον Καβάφη, για να βεβαιωθεί αν πραγματικά ήταν νέος.

Ο Καβάφης θυμήθηκε άμεσως ότι ο ποιητής αυτός είχε κάποτε γράψει ένα λείβελο έναντι των νέων, με ψευδώνυμο. Έχαιτο γέλασε λοιπόν ειρωνικά, με τρόπο που να προσεχτεί το χαμόγελό του, και δίνοντας στη φωνή του το χρώμα και το τόνο που έδινε όταν ήθελε να κάνει στους άλλους φανερή την ειρωνία του, είπε, Γαλλιστί πάντα:

—Μάλιστα, είναι νέος...αλλά κι' ο μ' α'...

Επειδή δε ο ξένος δεν κατάλαβε άμεσως το πείραγμα, ο Καβάφης συνέχισε:

—Εκείνο το «άχνομα» είναι προμερό. Καλύτερα να σε πωθ' ήλι-κωμένο, παρά νέο...αλλά κι' ο μ' α'...

Τό «άχνομα» έδασάνε τα μέλη της παρέας και κατόπιν, όταν βγήκαν από το σπίτι του ποιητή, στο δρόμο, στο σπίτι των...

Ο Καβάφης ένοιωθε στενοχώρια μπροστά σε μερικούς ανθρώπους, που ζητούσαν σώνει και καλά να μάθουν ποτέ ακριβώς δημοσίευσε το πρώτο του ποίημα. Συχνά ξεγλιστρούσε και απέφευγε να τους απαντήσει. 'Αλλά όταν εκείνοι επέμεναν, έπαιρνε ύφος σκεπτικό κι' έκανε ότι δίδεν προσπαθώντας να θυμηθεί.

—Στάσου να δής...έλεγε. Τα μπερδεύω...στά 1897...δμή...Σ' ο' τ' ρ' ο' ο' ο' ο' ο' ο' ο' ο' ο' ο' o' n' a' z' i' a...στά 1897...μάλιστα, στά 97...στο «Ημερολόγιο» Σκόκου...

Κάποιος νέος, δασκαλέμνος φαίνεται από τα πειραχτήρια του Καβάφης, του είπε μια μέρα, χωρίς κανένα διαταγισμό:

—Καλά, και τα ποιήματα με την υπογραφή σας, που εφάνησαν από το 97, στα περιοδικά της εποχής;

Και ο ποιητής, με διάφορα τάχα, απάντησε:

—Αν είχα...παραποιήσει τις ποιητικές μου. 'Εγγραψαν από κάποιον συνονόματό μου, που ποτέ δεν γνώρισα, με σκοπό να με πειράξει. Πρόσεχε, καίμηνε, τις παραπονοίες»...

«Άγνωστο για ποιά λόγο, ο Καβάφης ήθελε να δίνει την εντύπωση ότι δεν έχει καλή μνήμη. Αυτός, που θυμόταν και την τελευταία γραμμή που έγραψε υπέρ ή εναντίον του, την πιο κοινή φτωχογνωμία, που έκανε να αντικρούση ποινήτα, όλα τα κολακευτικά λόγια των γνωστών του, έδινε την εντύπωση στον επισκέπτη άνθρωπο που ξεχνάει ευκολότερα. Σεχνόσε ακόμα και το όνομα του καινούριου επισκέπτη που του παρουσίαζαν, τόσο, ώστε κατά την διάρκεια της συζητήσεως τον προσφωνούσε με τ' όνομα του αλλαγμένο. Ο ξένος τον ειδοώθηκε, αλλά σε λίγο ο Καβάφης, με το ποτήρι στο χέρι, επανέλαμπε:

—Λάγια. Ο θαυμαστής της αυτός είναι γινός ενός βαθυπλούτου έμπορου σιτηρών και φυσικά έχει όλα τα μέσα για να κάνει τέτοια πειραχτήρια δώρα στο είδωλό του...

«Ένας άλλος, τραπέζιτης αυτή τη φορά, της έστειλε μαζί με τις ευχές του και μια πολυτελή γοίνα, που θαυμάστηκε για την εξαιρετική όμορφη της απ' όλες τις συναδέλφους της. Μά κι' ένας τρίτος θαυμαστής της δεν ύστερησε και πολύ: Της έκανε δώρο ένα δυνατό «ετορπέντος» για τις μακρινές εκδρομές της στα διάφορα κοσμικά ακρογώγια της Καλιφορνίας.

Η Μόνα Λού, η «Νέα Γκρέτα Γκάρμπο», μπορεί τώρα να μην είναι ευχαριστημένη από τους βαθυπλούτους θαυμαστές της; Μά και γενικώς όλοι οι «αστέρες» του Χόλλυγουντ, κάθε πρωτοχρονιά, είναι κατενθουσιασμένοι από τους λάτρεις τους. Τό ταχυδρομείον τους είναι τέτοιες μέρες τόσο ογκώδες, που κουνιλιέται με δολοφονικές σάκους στη βίλλα τους.

Πώς λοιπόν να μην είχε η πιο εντυπωσιασμένη γυναίκα του κόσμου, αυτές η γοητευτικές καλλιτέχνιδες της φιλομυθίας; Τό Χόλλυγουντ μου φάνηκε ως μια μαγική χώρα, όπου ο κάθε «αστέρας» μπορεί να πραγματοποιήσει το πιο εξωφρενικό όνειρό του και να κάνει την πιο ιδιότροπη και την πιο εκκεντρική ζωή.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

—Κύριε 'Αθανασάκοπουλε...
—'Αθανασάκοπουλε, παρακαλώ...
—'Αθανασάκοπουλε... Πώς ξεχνάω... Τρομερό πράγμα, πώς ξεχνάω... Κι' εσείς, κύριε Γεωργιάκοπουλε, παίρνετε ένα ούζο;...
—Γεωργιάκο, κύριε Καβάφη.
—Γεωργιάκο, μάλιστα... μάλιστα, Γεωργιάκο... Τά μπέρδεψα πάλι...

Υπήρχε όμως μια περίπτωση, κατά την οποία ο Καβάφης δεν έπρόφερε ποτέ τα όνόματά των νέων ή παλιών του φίλων λαθασμένα: «Όταν αυτοί τύχαινε να έχουν όνόματά ήρώων των ποιημάτων του... Τότε έπαιρνε επίσημη στάση και τα πρόφερε με κάποια επίδειξη κι' ευχαρίστηση.

Μια μέρα μ' α' σύστησε στο σπυριό του κάποιον κύριο, Σύρο, που είχε το επίθετο 'Αντώνιος. Τό όνομα αυτό τό είπε, τό ξαναείπε, τό...απ' αγγέλει κατά τη διάρκεια της συζητήσεως κι' εγώ δεν ξέρω πόσες φορές. Όταν ο επισκέπτης έφυγε, ο Καβάφης έβριζε μια έρευνή-τική ματιά στους φίλους του και είπε έντονα:

—'Αντώνιος! τί ώραίο όνομα!

Όλοι κυτάχτηκαν έκπληκτοι. Τί ώραίο είχε το κοινό αυτό όνομα; Δεν άργησαν όμως να λύσουν την άπορία τους. Ο Καβάφης ήθελε να τους θυμίσει τον νικητή και κατακτητή της Κλεοπάτρας 'Αντώνιον, τον ήρωα του εξαιρετικού ποιήματός του: «'Απολείπειν ο Θεός 'Αντώνιος».

—Τί ώραίο όνομα! ξαναείπε έπειτα από μια μικρή σιγή.

Και άρχισε να βρίσκει ένα σωρό αρετές στον εκ Συρίας επισκέπτην...

Σπανίως ο Καβάφης κατηγορούσε τους γνωστούς του και σπανίως έλεγε τη γνώμη του την πραγματική για φίλους, λογοτέχνες ή ποιητές. 'Ηταν πολύ επιφυλακτικός. Κάποτε συνέβαινε να ξαναρχίσει, και τότε άκουγε κανείς τρομερούς χαρακτηρισμούς, για τους οποίους αργότερα μετανούσε.

Όταν μάλιστα το ανέφεραν τους χαρακτηρισμούς του αυτού, ο Καβάφης έκανε πως δεν καταλάβαινε. Άδικα το έδω-μιζαν λεπτομέρειες. Κουνούσε αρνητικά τό κεφάλι του.

Και για να δώσει τέλος στην κουβέντα, έπρόσθετε:

—Μπορεί να τό είπα, αλλά δεν θυμίζω πλέον τίποτα... Και σήκωνε τους ώμους.

Τό ζητούσαν συχνά από την 'Αθήνα βιογραφικές σημειώσεις, μ' α' εκείνος δεν απαντούσε. Όταν όμως ήταν υποχρεωμένος να απαντήσει, στενοχωριόταν πολύ και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να ξεφύγει.

Πρό έτών ο εκδότης του γνωστού περιοδικού «Γοημια» κ. Στέφανος Πάργας έλαβε ένα γράμμα από τον Γερμανό 'Ελλη-νιστή Ντίτριχ, ο οποίος, επειδή επρόκειτο να εκδώσει Γερμανιστί ανθολογία των νεοελλήνων ποιητών, τον παρακαλούσε να του στείλει βιογραφικό σημείωμα του Καβάφης, με την...ακριβή ήμε-ρομηνία της γεννήσεώς του και με φωτογραφία.

Ήταν μια ευκαιρία να ικανοποιηθεί η περιέργεια όλων μας, και ο Πάργας, χωρίς να χάσει καρδιά, πήγε στο σπίτι του Καβάφης. Τού ανήγγειλε τό ευχάριστο νέο και τού ζήτησε πρώτα τη φωτογραφία.

—Νά σοι δώσω, απάντησε ο ποιητής. 'Αλλά είναι λίγο παλιό.

Πάει πολύς καιρός, που δεν φωτογραφίζομαι, μ' α' για λόγους...αποθησαυριστικούς».

—Και τί να σημειώσω από κάτω;

—Ο Καβάφης...από χρόνων.

Και πράγματι, εκείνο τό «από χρόνων» μπήκε κάτω από την φωτο-γραφία.

—'Ας ξεθονώ και στην ηλικία, είπε ο Πάργας. Τί να τό γράψω;

—Μεσήλιε! απάντησε με φαινομενική ηρεμία ο Καβάφης.

—Δηλαδή; Ξαναρώτησε ο Πάργας, περμιένοντας ν' ακούσει αρίθμους.

—Μεσήλιε! Μεσήλιε!...

Κάτι παρόμοιο συνέβη αργότερα. Ο διηγηματογράφος κ. Μ. Βε-σάνης, εκδότης της «Σύγχρονης Ζωής», τού ζήτησε από τό Σικάγο συνεργασία και βιογραφικό σημείωμα για τό περιοδικό του. Ο ίδιος ζήτησε επίσης συνεργασία και βιογραφικό σημείωμα κι' από μένα και από άλλους 'Αλεξανδρινούς λογίους. Όταν ο Καβάφης σε συνάντησε, ή πρώτη του δουλειά ήταν να με ρωτήσει τί σκέπτομαι να κάνω.

—Μά, θά στείλω...

—Και θά γράψω την ηλικία σου; ρώτησε ο Καβάφης. Πρόσεξε! Σήμερα είμαι άκρως νέος και δεν σε νοιάζει. Σάν θά περάσουν όμως μερικά χρόνια, θά σε νοιάξει. Θά μετανιώσεις και θά λές: «Τί έκα-μα, τί έκαμα!» Πρόσεξε!...

Γ. ΠΙΕΡΙΑΝΣ

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕΙ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ ΛΟΤΣ ΝΕΣ

Πραγματικότητας ή φανταστικής παραίσθησης; Η εμφάνισής ενός νικητή των κατοίκων της επαρχίας του "Ινθέρνες. Η πρώτης οίσσας; Η πρώτης περιπέτεια του πόλιμαν Μάκ Κουήν. σχέδιο της μίς

προκατακλυσμάτρου τέρας ας μία λίμνη της Σκωτίας. Ο παρατηρήσεις του πλωτάρχου Γκούλντ. Ένας έφιαλτικός πλωτάρχης. Πώς είδαν το θαλάσσιο τέρας τρεις Σκωτσέζες. Το περίφημο Χάμιλτον, κλπ. κλπ.

Α τί συμβαίνει, λοιπόν; Είναι πραγματικότητας ή μήπως είναι καμιά ομαδική παραίσθηση; Ποιος ξέρει... Μυστήριο! Σκοτεινό κι ανεξιχνίαστο μυστήριο!

Ξέρετε περί τίνος πρόκειται; Πρόκειται για ένα τρομαχτικό «φείδι της θάλασσας», που έχει σκορπίσει τον πανικό και την φρίκη σ' όλη τη Σκωτία. Πότε φάνηκε; Έδω κι ένα χρόνο! Ένα χρόνο τώρα όλοι οι Σκωτσέζοι ζουν μέσα σ' ένα αγωνιώδες κι έφιαλτικό όνειρο. Αυτό το μυστηριώδες «θαλάσσιο όν», όπως έλεγαν οι παλιοί, τους έχει καταστήσει νευρασέως.

Ας αφήσουμε όμως με τη σειρά αυτά τ' άπιστευτα και τρομαχτικά περιστατικά. Έδω κι ένα χρόνο, στη λίμνη του Λότς Νές της Σκωτίας, παρουσιάστηκε ξαφνικά στην επιφάνεια των νερών της ένα φρικώδες προκατακλυσμάτρου τέρας, ένα πελώριο κι άπαιστο «φείδι της θάλασσας». Είναι αλήθεια; Μάθεθαι! Έκατο περίπου Σκωτσέζοι μίς θεοδιώνουν τρομοκρατημένοι, ότι το είδαν με τα μάτια τους. Κανείς λοιπόν δεν πρέπει ν' αμφισβητεί για την ύπαρξή του. Στη λίμνη του Λότς Νές ζή μυστηριώδες ένα προκατακλυσμάτρου μεγαθήριο!

Μήπως, ωστόσο, πρέπει να συλλογιστούμε λιγάκι και τη λογική και να μη δώσουμε πίστι σ' εκείνους που μίς λένε ότι είδαν τον κολοσσιαίο αυτό δράκοντα, αλλά στους άλλους, που ισχυρίζονται ότι πρόκειται για μια άκακη φάλαινα του γλυκού νερού ή για μια άπλοστατη και κοινότατη φώκια;

Όπως κι αν έχει το πράγμα, η Άγγλία στην αρχή το πήρε από την εθύμη δ'ψι του κι άφησε τους Σκωτσέζους να τρέχουν σαν τρέλλοι στις όχθες του Λότς Νές, κρατώντας στα χέρια τους δυνατά κιάλια και μεγάλες φωτογραφικές μηχανές. Έπειτα όμως, όταν πληροφορήθηκε ότι ο ύπουργος της Σκωτίας «επεφορτίσθη» επίσημως από την Κυβέρνηση να προστατεύσει σ'η τ'ό τ'έρας, άρχισε να σοβαρεύεται κάπως και να παίρνει το πράγμα από την...τρομαχτική όψη του. Αν ήταν αλήθεια ότι ύπρχε εκείνο το προκατακλυσμάτρου τέρας; Μάθεθαι! Μπορούσε να καταπιεί την Άγγλια ολόκληρη, χωρίς καμιά αμφισβόλια.

Όλος ο κόσμος λοιπόν αναστατώθηκε κι άρχισε να θασανίζεται από τον τρομερό εφιάλτη του «θαλάσσιου όφους». Ο διευθυντής της Αστυνομίας του Ινθέρνες, μόλις έμαθε εκείνη την παράξενη απόφαση της Κυβέρνησεως, έστειλε άμέσως στις όχθες της λίμνης του Λότς Νές όσους είχε διαθεσίμους, πόλιμαν με την εντολή να έμποδίσουν κάθε επίθεσι κατά του τέρας, αν τυχόν καταδεχόταν να εμφανισθί πάλι στην επιφάνεια των νερών. Ένας πάλι αξιωματικός του Άγγλικού ναυτικού, ο πλωτάρχης Γκούλντ θέλησε να εξετάσει προσωπικά αυτό το ανησυχατικό φαινόμενο και πέτυχε να κάνει ένα σωρό σπουδαίες και καταπληκτικές παρατηρήσεις. Κατά την γνώμη του πλωτάρχου Γκούλντ, είναι σωστό έγκλημα το να έπιπρέπη η Αστυνομία στους Σκωτσέζους να καιροφυλαχτούν το θαλάσσιο τέρας από τις όχθες της λίμνης, όπλισμένοι με κυνηγετικά τουφέκια. Αν τύχαινε να σκοτώσουν το κολοσσιαίο φείδι, αυτό θα ήταν μια «άνεπανόρθωτος άπώλεια», όπως λέει, για την έπιστήμη, γιατί το σώμα του τέρας θα όυθιζόταν μέσα στα νερά και θα ήταν άδύνατον πεία να ξαναθρεθί μέσα σε μια λίμνη που έχει μήκος 35 χιλιόμετρα, πλάτος 4 και βάθος 300 μέτρα... Κατά τους ύπολογισμούς τώρα εκείνων που είδαν το φείδι, το τέρας αυτό έχει μήκος 18 μέτρα και πλάτος 3. Το

Το φείδι του Λότς Νές

σ' αυτή την «παραίσθησι» του Μάκ Κουήν. Όλοι πίστεψαν, ότι θα κοιμόταν ακόμα ο πόλιμαν εκείνο το πρωί, γιατί πώς μπορούσε να κολυμπάει ένας...φανταστικός δράκοντας; Άπο Άνατολής πάνω στα νερά της ήσυχης λίμνης του Λότς Νές, στη Σκωτία;

Όπως άπεδείχθη ωστόσο, ύστερ' από λίγες μέρες, ο δύστηνος Μάκ Κουήν δεν ήταν παλάθος και δεν έθλεπε φαντάσματα. Στις 24 Αυγούστου, η άδελφές Ράττραι κι η μίς Χάμιλτον είδαν ένα τέρας, όπως το τέρας που είχε περιγράψει ο πόλιμαν, να κολυμπάει στην επιφάνεια της λίμνης! Η άδελφές Ράττραι έθελαν άμέσως τις φωνές κι έτρεξαν να κρυφτούν στο σπίτι τους τρομοκρατημένες, μη μπορώντας ν' αρθρώσουν λέξι όλη τη μέρα από την ξαφνική συγκίνησι που δοκίμασαν. Η μίς Χάμιλτον όμως, κόρη ένδς Σκωτσέζου στρατιωτικού, δεν έχασε διόλου την ψυχραιμία της. «Όσο μεγάλη κι αν ήταν η φρίκη της, κατάφερε να βρή την δύναμι και το θάρρος να κάνει ένα διαστικό σχέδιο του τέρας. Μάλιστα! Η ήρωική Σκωτσέζα είχε την καταπληκτική έτοιμότητα να ζωγραφίσθι το θαλάσσιο φείδι του Λότς Νές!

Στο περίφημο αυτό σχέδιό της, που είναι μια άναμφισπότη απόδειξις, ότι δεν πρόκειται πάλι για καμιά παραίσθησι, έλεπει κανείς κοντά στην όχθη της ειρηνικής λίμνης ένα προκατα-

Ο Μάκ Κουήν τότε έβαλε στα πόδια και έβγήκε να δει αν έφαινε φυσικά να διαγνηθί στους προϊστάμενους του το παράξενο θέαμα, που είχε έι εκείνο το πρωί πάνω στα νερά της λίμνης. Τί ήταν εκείνο το πελώριο πράγμα, που κολυμπούσε τόσο γρήγορα; Ο πόλιμαν δεν μπορούσε να δώσι καμιά εξήγησι, γιατί δεν είχε έκαναδθί τίποτα παρόμοιο. Το μόνον που όπρεπε να πει, ήταν ότι εκείνο το τέρας έμοιαζε κάπως με τους φανταστικούς δράκοντες, που ζωγραφίζουν οι Γιαπωνέζοι πάνω στις θεοτάλμας τους και στα φλυτζάνια του τσαγιού...

Κανείς φυσικά δεν έδωσε πάλι προσοχή στα κοιμόταν ακόμα ο πόλιμαν εκείνο το πρωί, γιατί πώς μπορούσε να κολυμπάει ένας...φανταστικός δράκοντας; Άπο Άνατολής πάνω στα νερά της ήσυχης λίμνης του Λότς Νές, στη Σκωτία;

11 Ιανουαρίου 1984

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

κλυσμάτρου μεγαθήριο, μιά κολοσσιαία σαύρα με πανύψηλο λαιμό και καμπυλωτή ράχη, κάτι τελοσπάντων, σαν πελώριο φείδι, μακρύ ίσαμε τριάντα το πολύ μέτρα κι' ύψηλό ίσαμε πέντε, με ένα πλατύ κεφάλι που θα μπορούσε να καταπιεί με το φρικώδες στόμα του δύο ολόκληρους ανθρώπους μαζί!...

Αυτή τη φορά, όλοι οι Άγγλοι άνατρίχασαν από τον τρόμο τους. Πάνε πεία τ' άστεία που έκαναν με το «μεγαθήριο» των Σκωτσέζων... Τα πράγματα ήταν σοβαρά! Το σχέδιο της μίς Χάμιλτον δημοσιεύθηκε σ' όλες τις έφημερίδες και τα περιοδικά του Ήνωμένου Βασιλείου και σκόρπισε παντού την φρίκη και τον πανικό.

Τι θα γινόταν τώρα με το θαλάσσιο φείδι του Λότς Νές; Ο καθηγητής Ρώσελ έδωσε άμέσως πήγε και...έγκρασταθήκε στις όχθες της λίμνης του Λότς Νές για να κάνει έπιστημονικές παρατηρήσεις, μόλις θα ξεπρόβαλε το τέρας. Τι όπια μόνι που είχε αυτός ο άνθρωπος! Έφτα ολόκληρα ήμερόνυχτα παραμόνευε την εμφάνισι του φειδιού και τέλος την 1ην Οκτωβρίου άναμειβήθηκε πλουσιόπαρχα για όλους τους κόπους του και τις τραγικές άυπνίες του. Το πελώριο φείδι του Λότς Νές ξεπρόβαλε το άπόγευμα της 1ης Οκτωβρίου στην επιφάνεια της λίμνης κι' έκανε μια τρομαχτική επίδειξι προς χάριν του σοφού Άγγλου καθηγητού, που κράτησε 12 ολόκληρα λεφτά της ώρας!

Ο καθηγητής Ρώσελ μύρεσε τότε ν' άποτυπώσι στη μνήμη του κάθε λεπτομέρεια του τέρας στη λίμνη, ένα άκριβές σχέδιο του προκατακλυσμάτρου μεγαθήριου.

Το τέρας λοιπόν έχει κεφάλι και λαιμό, τοξοειδή σαν τον λαιμό του κύκνου. Το χρώμα του άπαιστού έδματός του είναι σκούρο γκριζό. Τέλος, το όν που από την επιφάνεια της λίμνης είναι τρία μέτρα. Όσο για την γενική εμφάνισι του, είναι τόσο τρομαχτικό, ώστε ο καθηγητής Ρώσελ λίγο έλειψε να λιποθυμήσι στην αρχή από το φόβο του.

Είναι λοιπόν αλήθεια, ότι ύπρχει ένα προκατακλυσμάτρου τέρας στη λίμνη του Λότς Νές της Σκωτίας; Έτσι φαίνεται, γιατί έδω και λίγες μέρες είχε ακόμα και την τιμή ν' άπαγολήσι μια ολόκληρη συνεδρίασι του Άγγλικού Κοινοβουλίου!

Οι Άγγλοι, ωστόσο, γιουμοριατά και φιλόζωοι, όπως πάντα, δεν έχουν λάθει μέχρι της στιγμής κανένα μέτρο για το...φόνο του κολοσσιαίου φειδιού του Λότς Νές. Κι' ο πανικός, όπως είναι φυσικό, εξακολουθεί να κρατά άνάστατο το Ήνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Μιά Άγγλική έφημερίδα άσχολήθηκε τελευταίως με την στατιστική του βιβλίου. Ο συνεργάτης της έφημερίδος αυτής, ο όποιος φαίνεται ότι είναι κριτικός, μίς πληροφορεί, ότι από κάθε χιλιάδα καινούργιων βιβλίων που θγάνουν σ' όλο τον κόσμο, τά 800 περνούν τελείως άπαρατήρητα. Άπ' τα όπόλοιπα 200, μόλις τά έκατό ζουν ένα χρόνο. Κι' έπειτα από πέντε χρόνια από την έκδοσί των, είναι ζήτμια άν άπ' τά χιλια βιβλία ζουν στην μνήμη των ανθρώπων τά 10.

Άπ' τά 50.000 περίπου βιβλία, συνεχίζει ο συνεργάτης της Άγγλικής έφημερίδος, που έκδοθήκανε τον 17ον αιώνα, μόλις 50 δεν καταποντισθήκανε στο μαύρο πέλαγος της λήθης, κι' άπό τά 80.000 που έκδοθήκανε τον 18ον αιώνα—τον φωτεινόν αυτόν αιώνα της φιλολογικής άιθήσεως—μόλις 500 δεν έλημνηθήσαν τελείως κι' άπ' αυτά πάλι τά 300 θεωρηθήκανε άξια άνατυπώσεως.

Άπ' τον καιρό πάλι που έφευρέθηκε η τυπογραφία μέχρι σήμερα μόνον 600 έργα κατορθώσανε να περιφρονήσουν το καταστρεπτικό για τις παλιές άξίες πέραςμα του χρόνου. Στα βιβλία αυτά μέσας ύπρχει ό,τι έλεκτο δημιούργησε η ανθρώπινη διάνοια μέσα σε μισή χιλιετηρίδα.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

—Άχ, φίλε μου, δεν φανταζόμουν ποτέ πως φεύγουν τόσο γοργά τά χρόνια για τους παντρεμένους!...

—Και πότε παντρεύτηκες;

—Τόν περασμένο μήνα!...

σα στο Περού και στη Βολιβία, ύπρχει ένας λαός ίθαγενών χαζαίμωνης!...

—Οι ίθαγενείς αυτοί μασάγε ξερά φύλλα του φυτού κόκα, από το όποιον βγαίνει η κοκαΐνη.

Η ένεργεια των φύλλων αυτών είναι βραδεία, αλλά με τον καιρό δηλητηριάζεται ο όργανισμός κι' έτσι η φυλή αυτή των ίθαγενών έκληρίζεται σιγά-σιγά.

Άνε δέ πως έμαθάν τον ίθαγενή να μασάει την κόκα οι Ισπανοί, όταν κατέκτησαν τη Νότι Άμερική, για να τους καταστήσουν άνικανους να επαναστατήσουν.

Σε μια Γαλλική έφημερίδα δημοσιεύθηκε τελευταίως η έξις άγγελία :

«Ποίγηρ βασιλικό αίματος, άγματος, ηλικίας 35 έτών, άναστηματος 1.85 μ., άξανάπητος, με καλές τρόπους, ήγης και καλάνιαμένος σωματικός, έντιμώτατος, χωρίς περιουσία, αλλά έχων γνώσεις γεωγραφίας και βιομηχανίας, ζήτει ως νήπιη δεσποινίδα χριστιανή, άξιοπρεπή, βασιλόφρονα, όραία σωματικώς, άναπλήρτων ήθους, με άφικτην περιουσία και θέλουν να ζήσι με ύστεράναται τον ήλιον της ποιητικής».

Μήπως καμιά όμοια, βασιλόφρονη, άξιοπρεπή και πλούσια Άθής θέλει ν' άγοράσι το ποιητικό αυτό στέμμα;

—Άς απεύσι...

Ο ΣΥΛΛΕΓΤΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΗΝ έλεγαν Μαγδαληνή Νταγκλέν κ' ήταν στο παρθεναγωγείο ή καλύτερη μαθήτρια. Είχε μια εκπληκτική έξυπνάδα κι' ένα χαρακτήρα, όπως λένε, άδαμάντινο.

Η εὐγένεια κι' ή χάρι της έκανε όλες τις συμμαθήτριές της να την λατρεύουν. Η Μαγδαληνή ήταν ένα εξαιρετικό κορίτσι. Η έκθεσις της τέλος έδειχναν καθαρά την άνωτερη ήθική της ψυχής της.

Όταν τέλειωσε τις σπουδές της, αποτραβήχτηκε στο σπίτι της. Η σοβαρή αμορφιά της, ή φρόνιμη ζωή της, ή μεγάλη αγάπη που έδειχνε στον άδελφό της Μωρίς και στην Έντλίζ την άδελφή της, την έκαναν υπόδειγμα στα κάπως τρελλά και λίγο ελεύθερα κορίτσια.

Ο πατέρας της, ο μηχανικός Μισέλ Νταγκλέν, σιγά-σιγά, είχε καταφέρει να φτάσει ψηλά σε μια περιλαμπρή κι' αξιοζήλευτη κορυφή: να γίνει διευθυντής της εταιρείας, στην οποία είχε άρχει στο στάδιο του ως μικρός υπάλληλος. Το κακό όμως ήταν ότι μαζί με τις διαδοχικές προαγωγές του μεγάλωνε κι' ή ματαιοδοξία του.

Η Μαγδαληνή, λοιπόν, ήταν είκοσι χρόνων, όταν μια τρομακτική θύελλα έτοιμαζόταν να ξεσπάσει στη ζωή του πατέρα της. Κατηγορούσαν το μηχανικό Νταγκλέν ότι είχε κάνει καταχρήσεις για να κρατήσει την πολυτέλεια του σπιτιού του. Ο πατέρας της μάλιστα κινδύνευε μέρα με τη μέρα να χάσει τη θέση του, αν δεν πρόφτανε να παρουσιάσει καθαρούς λογαριασμούς που του ζητούσαν.

Η οικογένεια της Μαγδαληνής ήταν θουτηγμένη στο πένθος και στην απελπισία. Έπρεπε να παρατήσει το πολυτελές μέγαρο της και να καταφύγει σ' ένα απλό και φτωχικό σπιτάκι. Ο Μωρίς κι' ή Έντλίζ έπρεπε να διακόψουν τις σπουδές τους και να κυττάζουν να εργασθούν κάπου, γιατί ή ζωή ήταν δύσκολη...

Έκείνη άκριθώς την έποχε, ή Μαγδαληνή παράτησε το σπίτι της κι' έφυγε σαν κορίτσι άνικανο να υποφέρει μαζί μ' όλους τους άλλους την κοινή καταστροφή. Είχε φαντασθεί τον έαυτό της σ' ένα γραφείο, σ' ένα κατάστημα, όπως τόσα και τόσα φτωχά κορίτσια κι' ο υπερήφανος χαρακτήρας της είχαν επαναστατήσει. Με ποιο τρόπο όμως; Η Μαγδαληνή, για ν' αποφυγή την μετριότητα, διάλεξε την τρελλή ζωή.

Γρήγορα, ωστόσο, άρχισαν όλοι να την κατηγορούν, ότι είχε άδικο κι' ότι ήταν άδικαιολόγητο αυτό το παραστράτημά της, γιατί ο Νταγκλέν είχε άρχει να ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς του κι' είχε στερεώσει πάλι τη θέση του.

Η οικογένειά του δεν έφυγε από το πολυτελές μέγαρό της, μα ή Μαγδαληνή, που είχε έκθεσή πειά, δεν μπόρεσε να ξαναγυρίσει κοντά στους δικούς της. Ο γυρισμός της θα έβλαπτε την υπόληψή του Νταγκλέν.

Το παραστράτημα της Μαγδαληνής είχε προξενήσει κατάπληξη σ' όλους τους γνωστούς τους. Ο πιο άγανακτισμένος απ' όλους ήταν ένας καθηγητής του παρθεναγωγείου της, παλιός οικονομικός φίλος των Νταγκλέν.

Στα σαράντα χρόνια του, ο Κλώντ Λεφοντέρ κολακευόταν ότι είχε μια μεγάλη πείρα και μια αλάθευτη διαίσθηση κι' ότι έτσι μπορούσε να προφητεύσει το μέλλον των κοριτσιών που είχαν ακούσει τα μαθήματά του. Και να τώρα που ή σοβαρή εὐγένεια της ψυχής ήταν στη Μαγδαληνή μια κρυφή τρέλλα για τη διαφθορά και τις άσωτιες...

Πέρασαν λοιπόν δυό χρόνια από τότε κι' ο Λεφοντέρ, όπως όλος ο κόσμος, άπόφευγε να συναντήσει την άσυγχώρητη Μαγδαληνή.

Ένα κοπάδι λύκων τους περίμενε στο επικίνδυνο πέρασμα

Έπειτα, μια από τις μαθήτριές του, του αποκάλυψε μια μυστική, ότι ή Μαγδαληνή είχε παράτησει τον πλούσιο προπαιτήρα, που τον είχε άφσει να την άπαγάγει, κι' ότι ζούσε τώρα απ' τη δουλειά της, πολύ δύσκολα, γιατί έτρωγε κάθε μέρα μίση σ' ένα μικρό γαλακτοπωλείο...

Ο Κλώντ Λεφοντέρ αναστήριξε από την ξαφνική συγκίνηση. Πόσο καλό θα έκανε στους Νταγκλέν, αν θα κατάφεραν να τους άποδείξει, ότι ή ένοχη Μαγδαληνή μετανοούσε τώρα για την τρέλλα της!

Μια μέρα, έκανε ότι μπήκε τυχαία σ' εκείνο το γαλακτοπωλείο κι' όταν είδε τη Μαγδαληνή, προσποιήθηκε τον απληκτικό κι' ότι δίσταζε να καθήσει κοντά της. Τέλος όμως άποθηκε άπάναντί της κι' άρχισε να της μιλάει...

Ύστερ' από τις κοινές άναμνήσεις τους, ο Κλώντ Λεφοντέρ πήρε την άπόφασή να της κάνει λόγο διακριτικά για αυτό που είχε στο νου του:

—Έλάτε, δεσποινίς Νταγκλέν, της είπε. Ξέρω, ότι μου έχετε έμπιστοσύνη... Πήτε μου, τί συνέβη; Έκείνος που σας παρότρυνε δεν ήταν κανένας νέος! Πώς μπόρεσε να σας κάνει να χάσετε τα λογικά σας και να παρατήσετε το σπίτι σας;

Η Μαγδαληνή τον κύτταζε μ' απάθεια, θυσημένη σε μια αινιγματική σιωπή. Δεν του άπαντούσε, παρά μ' ένα άόμοιο σήκωμα των ώμων ή μ' ένα άόριστο νόημα, που έσήμαινε: «Δεν ξέρω» ή «Δεν έχω να σας δώσω καμιά άπάντησι».

Ο Κλώντ Λεφοντέρ τέλος έφτασε σ' εκείνο, που ήθελε να της πει:

—Δεσποινίς Μαγδαληνή, δεν ξέρετε πόσο κάνετε τους γονείς σας και τους φίλους σας να λυπούνται για όλα αυτά. Θάθελα να μπορούσα να τους πω, ότι λυπάστε κι' εσείς κι' ότι έχετε μετανοήσει τώρα...

Η Μαγδαληνή σηκώθηκε άπότομα και του φώναξε ζωηρά:

—Όχι! Δεν σας επιτρέπω να λέτε ότι λυπάμαι...

Ο Λεφοντέρ τ' άχασε: Η Μαγδαληνή ήταν μια έπιναστιάτρια, μια τρελλή που έβαζε τάχα πάνω απ' όλα την εὐτυχία της. Βιάστηκε λοιπόν να τελειώσει το φεγχοτό του και τη στιγμή που την άποχαιρτούσε, της έπε ψυχρά:

—Δεσποινίς, σάς εύχομαι μια ζωή καλύτερη από τη σημερινή...

Η Μαγδαληνή τον κύτταζε θαθεία στα μάτια κι' έπειτα έσκυψε το κεφάλι της συλλογισμένη.

—Σας εύχαριστώ, του άπάντησε με πίκρα. Κερδίω τη ζωή μου τώρα, κινώντας αντίγραφα κι' όταν έχω καιρό, κάθω και γράφω καμιά φανταστική ιστορία, σαν εκείνες που "Εδγάρ Πόε..." Έχω μάλιστα τελειώσει μια απ' αυτές και θάθελα να σας τη διαβάσω για να μου πείτε την γνώμη σας.

Κι' ή Μαγδαληνή πήρε από την τσάντα της ένα χειρόγραφο κι' άρχισε να διαβάσει την ιστορία της τρελλής, με τη θερμή και παθητική φωνή της:

«Μερικοί Άλβινιστάι, ο πατέρας, ή μητέρα και τα τρία μεγάλα παιδιά τους, βρισκότανσαν σε μια άγρια περιοχή των Άλπεων. Τα δανικό τους ήταν να φτάσουν στο μοναστήρι, σ' ένα σκοτεινό και σις πιο άποσπασμένο κορυφές. Τέλος μια μέρα κατάφεραν ν' άνεβούν στην κορυφή ενός πανήλιου κι' έζησαν βράδυ».

«Στάθηκαν λοιπόν για να θαυμάσουν με έκπληξη το θέαμα των Άλπεων και το μικρό μοναστήρι, που γλιστρούσε στην πλαγιά του βράχου, πάνω από την άβυσσο, απ' όπου είχαν βρει την τόλημ ν' άνεβούν».

«Άξαφνα όμως είδαν ότι ένα κοπάδι λύκων τους είχε πάρει από πάνω και τους περίμενε στο επικίνδυνο πέρασμα! Ήσαν χαμένοι... Πώς θα μπορούσαν να γλυτώσουν από τα δόντια των λύκων, μονάχα με τ' άλπεντοκ, τα σιδερένια ραβδιά τους;

«Α! τί άπερίγραπτη φρίκη!... Ποιος θα τους άκουγε μέσα σ' ή κείνη την άγρια ερημιά; Ός που θα μπορούσαν να φτάσουν ή φωνές τους; Έπειτα, μήπως είχαν και τρόφιμα μαζί τους; Ήσαν καταδικασμένοι να πεθάνουν απ' την πείνα... Οι λύκοι θα καθόντουσαν επί πέρα και θα περίμεναν το τέλος τους».

«Η άδωξ περνούσαν με θανάσιμη άγωνία. Οι Άλβινιστάι, σαν τρελοί, στριφογυρίζαν άπελπισμένοι στην κορυφή του μοιραίου βράχου τους».

«Τέλος, ή πιο μεγάλη κόρη πήρε την άπόφασή να πηδήξει από το βράχι».

«Όταν σ' ένα χορό ή ντάμα σας σάς πη ξαφνικά: «Δεν καθόμαστε λιγάκι να κουβεντιάσουμε, αυτό σημαίνει ή ότι σάς συμπάσκει ξαφνικά, ή ότι...δεν χορεύετε καλά. Μωρίς Πράξ»

«Αν δεν είχαμε κι' οι ίδιοι έλαττώματα, δεν θα βρίσκαμε τόση ευχαρίστηση να τα άνακαλύπτουμε στους άλλους».

ΜΙΚΡΕΣ ΤΕΡΠΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Η...έισαγωγή του φιλήματος στην Άγγλία. Όπου ή Α. Μ. ο βασιλεύς τρελλαίνεται απ' τη γλώσσα του. Η βασίλισσα της Σουηδίας ζητάει να της δώσουν μαθήματα φιλιών!... Μερικά ιστορικά φιλά. Ένα πριγκιπικό φιλά, που άναπεδίδεται με μια γερή κλωτσιά. Η πεινήρία του Τσάρου. Τά...συμμαχικά φιλά της Βικτωρίας, κλπ.

Το φίλημα ήταν άγνωστο τον παλιό καιρό στην Άγγλία, ως την ήμερα που πάτησε στο Λονδίνο το κομψό ποδαράκι της ή χαριτωμένη πριγκίπισσα της Σαξωνίας Ραουάνη.

Η διαβολοπριγκίπισσα αυτή, φτάνοντας στο παλάτι, φίλησε στο στόμα τον βασιλέα της Άγγλιας Βόρτζερν, ο οποίος — σημειωτέον — ήταν τρελλά ερωτευμένος μαζί της.

Είπε άδύνατον να περιγραφεί ο ένθουσιασμός του Βόρτζερν απ' την πρωτογνώριση ήδονής, που δοκίμασε όταν κόλλησε τα γλυκά χείλη της ή πανώρη πριγκίπισσα άπάνω στα δικά του. Έφτα μέρες και νύχτες δινότουσαν γιορτές μέσα στο παλάτι χάριν της Ραουάνης, ή οποία δίδαξε στους Άγγλους πώς να φιλιούνται.

Άμέσως κατόπιν το φίλημα γενικεύθηκε στην Άγγλία μεταξύ των ανθρώπων του παλατιού και της άριστοκρατίας. Σιγά-σιγά δε άρχισαν να δοκιμάζουν τη γλώσσα του και οι άλλοι πολίτες και ή φτωχολογιά. Τόσος δε ήταν ο ένθουσιασμός τους, ώστε και στους δρόμους άόμα φιλιόντουσαν μεταξύ τους...για ψύλλου πίδαγμα!...

Η βασίλισσα της Σουηδίας μόλις έ πληροφορήθηκε τί συνέβαινε στην Άγγλία, έκάλεσε στο παλάτι της τον πρεσβευτή της Άγγλιας και τον παρεκάλεσε...να της διδάξει τον...γλυκύτατο χαρτισμό της πατριδος του. Κι' ο πρεσβευτής έκαμε, με το παραπάνω, το χρέος του.

Ένα πριγκιπικό φίλημα πάλι, που έβρινε ιστορικό και είχε πολύ δυσάρεστα άποτελέσματα για την Ύψηλότητα που το έδωσε, είναι και το έξης:

Κάποτε ο πριγκιπ της Κλαρένς, που άργότερα άνέβηκε στο Βρετανικό θρόνο με το όνομα Γουλιέλμος ο Α', περιόδυντας στον Καναδά, μπήκε μέσα σ' ένα έπαρχιακό κουρείο για να ξυριστή. Η γυναικά του κουρέως ήταν σκανδαλωδώς όμοια και ή Α. Ύψηλότης, που είχε πολύ ευαίσθητη καρδιά, συγκινήθηκε πολύ μόλις την άντίκρισε. Όταν λοιπόν τελείωσε το ξύρισμά του και σηκώθηκε απ' το καθισμά του, άγκάλιασε την όμορφη μαριμπερίσσα και της έδωσε ένα φιλογερό και παρατεταμένο φίλημα στο μάγουλό!...

Πες στους πατριώτες σου, γίους και είπε έπειτα στον άνδρα της, ότι ο γιος του βασιλιά της Άγγλιας έδωσε ένα βασιλικό φίλημα στο πρόσωπο μιας Καναδής σούζουγ ενός κουρέως!...

Ο κουρέας όμως, αντί να το θεωρήσει αυτό ως ήθλητην τιμήν, άρπαξε τον πριγκιπά απ' το γαζάκι και τον πέταξε με μια κλωτσιά έξω απ' το μαγαζί του, φωνάζοντας του:

—Πήγαινε και συ και πέσ στους πατριώτες σου ότι ένας Καναδός κουρέας έδωσε μια βασιλική κλωτσιά στο γυπό του βασιλέως της Άγγλιας!...

Μετά το τέλος του Κριμαϊκού πολέμου ή βασίλισσα Βικτωρία έπεσκέφθηκε το Παρίσι, όπου της έγινε μεγαλοπρεπής υποδοχή. Η βασίλισσα συγκατατίθηκε έπαισιμιά απ' τις ένθουσιαστικές εκδηλώσεις του λαού της πρωτεύουσής της σύμμου Γαλλίας και, σε κάποια στιγμή, ή μπορούσαν να χορηγήσει, άγκάλιασε τον Ναπολέοντα Γ' και το έδωσε δυό θερμάτα φιλά στα δυό του μάγουλα!...

Να και δυό άόμα ιστορικά βασιλικά φιλά!...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

Ότε τον έδωσε ο Κουρέας της Άγγλιας...

(Σ' ένα κολλέγιο έξω από το Παρίσι, με οικοτροφείο για τους μαθητάς. Είπε περίοδος διακοπών και όμως μερικοί μαθηταί σπασίως αφήνουν το οικοτροφείο. Μεταξύ αυτών είναι και δύο αδελφοί, ο Αλβέρτος, δεκαεπτά ετών, και ο Αιμίλιος, δεκάεξι. Μεγάλωσαν στο κολλέγιο, γιατί οι γονείς τους έχουν πάρει διαζύγιο από χρόνια, και δεν βγαίνουν, παρά μία φορά το μήνα, για να επισκεφθούν διαδοχικώς ο ένας τον πατέρα του και ο άλλος τη μητέρα του. Κάθε φορά γυρίζουν στο κολλέγιο πιο μελαγχολικοί, έχουν αποκτήσει, παρά την ηλικία τους, ώριμο ανδρικό ύψος, αντοχάσσουν τις εντυπώσεις των και αγαπούν πολύ ο ένας τον άλλον, σαν από ανάγκη ν' αναπληρώσουν ότι δεν βρίσκουν άλλοι και ότι τους λείπει τόσο χρόνια τώρα. Τώρα μόλις έχουν επιστρέψει από την τελευταία τους έξοδο και συνομιλούν στα δωμάτια του Αλβέρτου).

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (βλέποντας τον αδελφό του φλυμμένον δούκ' αυτός).— Δέν είνε και τόσο ευχάριστες γιά μιάς αυτές η ημέρες της έξοδου, που πηγαίνουμε στην οικογένειά μας...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (πικρά).—Α, ναι! Στην οικογένειά μας! Νά πάρη η δαγιά!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Μήπως είχες ιστορίες με τον πατέρα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Α, όχι!... Έτσι το είπα...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Πώς πέρασες μαζί του;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τά συνηθισμένα. Κάνανε μιά επίσκεψη σ' ένα Μουσείο και έπειτα πήγαμε σ' εμάς διαλέξ...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (με παράξενο ύφος).—Θαρώ πως ο γέρος μας κάνει τον έγκρατο!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (κάπως έκπληκτος).—Γιατί τ'όλες αυτό;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Έτσι... Έγώ με τη μαμά πήγαμε στο θέατρο... σ'ένα βουαριέ, καταλαβαίνεις... με τραγουδάκια και με χορούς. Νά σου πω την αλήθεια, με στενοχωρεί να τ'άβλεπα αυτό μαζί με τη μαμά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Νομίζεις πως μ'ας διασκεδάζουν;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ναί. Μαζί μας ήταν ο γέρος στρατηγός και ο άλλος, εκείνος, ο Μοράν...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (χλωμάζει).—Πάλι αυτός ο Μοράν;...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ακόμα;... Δέν κάνει διόλου καλά η μητέρα να τόν κάνει παρέα αυτόν τόν...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (τόν διακόπτει).—Σου είπα τίποτε πάλι ο μπαμπάς;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ο μπαμπάς;... Όχι, τίποτε...

Γιατί;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Γιατί τ'όλες κάπως παράξενα.

Έμεινες όλη τη μέρα μόνος με τόν μπαμπά;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όχι. Τό μεσημέρι είχαμε μερικούς προσκεκλημένους. Ήταν και μιά κυρία, που ο μπαμπάς την παρακάλεσε να κάνει χορή οικοδοσολογίας...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ήταν νέα;... Όμορφη;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όχι, απεναντίας. Ήταν άσχημη και φορούσε μαύρα... Νά σου πω, Αιμίλιε...

Κάτι έχεις σήμερα να μου πής και διατάξεις...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ναί, είνε αλήθεια... Μά και σ' κάτι έχεις να μου πής και επίσης διατάξεις...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σοβαρά).—Πες μου εσύ πρώτος. Είσαι ο μικρότερος. Τί συνέβη;... Μήπως φλυάρησαν τίποτε οι υπηρεταί;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Όχι... Μά η μαμά μου έκανε κάτι ενοχλητικό για τόν μπαμπά!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Η μαμά;... Α, περίεργο! Σήμερα κιόλας...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Γιατί;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί και ο μπαμπάς τ'όλο έκανε σήμερα σ'εμένα για τη μαμά... Είνε περίεργο. Για λέγε. Πώς σου τ'άβλεπε η μαμά;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Νά, προτού φάμε... Είμαστε μόνον στο δωμάτιο, άκόμη δέν εχ'αν ανάψει τ'άφωτα... Δέν ξέρω πως μοιζείται κάποτε κάποτε η επιθυμία ν' αγαπώ, νά... Πλησίασα τη μαμά, που δέν έλεγε τίποτε στο μεταξύ, της πήρα τόν χέρι και άρχισα να της τ'όφω. Έκείνη έκανε μιά κίνηση, με τράβηξε π'ό κοντά και μ' έσφιξε δυνατά. Με φίλησε και μου είπε: «Φαίνεται μελαγχολικός σ'ήμερα... Γιατί;... Μήπως δέν έμεινες ευχαριστημένος κοντά μου;... Και όμως εγώ φροντίζω να διασκεδάσετε όταν έχετε και με βλέπετε, αντί να σ'ας στενοχωρώ με τ'ά Μουσαία και τίς διαλέξεις...»

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ήταν υπαινιγμός για τόν μπαμπά...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ναί. Έγώ της είπα: «Μαμά, δέν πρέπει να βρίσκετε κακό τόν μπαμπά. Από φουκό του προτιμώ τ'ά σοβαρά πράγματα...»

Έκείνη δέν μου παιδί... Σε λίγον καιρό θά φύγης από τόν κολλέγιο, θά είσαι π'ό ελεύθερος στη ζωή. Είσαι άρκετά μεγάλος, για να μάθης την αλήθεια, να ξέρης ποι'ά ατρία χώρισε τούς γονείς σου... Ή ενοχάρεται τ'ό μπαμπά σου είνε προσοχή μου να μιάς τίποτε άλλο. Ο μπαμπάς σου, όταν εγώ ήμουν ακόμα γυναικα του, είχε συνδεθεί με μιά άρτίστα, που σήμερα ζ'α μαζί του, σαν να είνε παντρεμένοι...»

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (άναπνεύοντας).—Ή γυναίκα που είδα σήμερα σ'όλο μπαμπά! Αδελφή, που παρακάλεσε τάχα να κάνει χορή οικοδοσολογίας!

ΕΝΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

TOY M. PROVINS

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΣΚΑΛΥΨΙΣ

φωλιά!... Και όταν τ'άβλεπε αυτά η μαμά, άγκαλιαστικαμε και είπαμε μαζί πολλή ώρα...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Α!... Αυτά σου είπα η μαμά...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ναί... Μου είπα και άλλα πολλά πράγματα...

Πώς την περιστοιχίζον καλοί φίλοι, πως ένας τ'όλ'αχιστον άρτίστα της είνε π'όλο άφοσιωμένος...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (άπότομα).—Ο Μοράν;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ναί, αυτός!... Α, τί ασθάνομαι όταν η μαμά μου...

λά γ'αυτ'όν τόν άνθρωπο... Θέλησα να πω κάτι, μά δέν τόν κατάλαβα...

σα. «Ο κ. Μοράν, επρόθεσε η μαμά, είνε καλός, ευγενικός άνθρωπος, χονοή καρδιά!...» Και ξεμολούθησε να τόν εξεμνήσ'α αυτόν τόν τ'όνο, όσοις αυτός ήθελε, και τότε καθήσαμε στο τραπέζι... Μά, για μέ...

μου, με τόν μπαμπά τί συνέβη;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (βαθεία μελαγχολικός).—Σου είπα πως καθήσαμε...

φάμε τόν βράδυ... Έπειτα από τόν φαγητό, ο μπαμπάς με πήρε σ'ά...

άτερο γραφείο του. Άρχισε πρώτα να μου λέη πως μεγάλωσα π'όλο...

πως σ'ε λίγο θά βγώ στην κοινωνία και πως είμαι π'όλο σ'ήματα...

πορώ να μάθω όλες τίς αλήθειες, όσο κι' αν είνε πικρές... Και π'όλο...

ένα ύψος, για να μου τ'άβλεπα αυτά... Έπειτα πρόσθεσε: «Και τ'ό...

θα πρέπει, αγαπητό μου παιδί, να εκπληρώσω ένα καθήκον... Ένα κα...

θήκον, που μου κάνει μεγάλη θλίψη, γιατί πρόκειται να σου μιλήσω για...

τη μαμά σου, και να μεταχειρισθώ λόγια π'όλο διαφορετικότερα από...

ότι επιθυμώ... Πρέπει όμως, γιατί δέν θέλω...

στην ηλικία που βρίσκεσθε, σου και ο Αιμίλιος, ν'...

άγνοητε μερικά πράγματα...»

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Χμ... Και σου τ'άβλεπε αυτό...

ένω στο διπλανό δωμάτιο τόν περιμένει... Τί...

σου είπα για τη μαμά;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Άρχισε να την κατηγορεί!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Νά την κατηγορή; Γιατί;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Πώς δέν στάθηκε μιά σύζυγος...

καθώς πρέπει... Πώς με την ελαφρότητα της...

με τίς τρέλλες της, τόν ανάγκασε να ζητήσει δια...

ζύγιο!...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Νά σου πω... Πρέπει να παρη...

δεχτούμε πως η μαμά είνε λιγάκι άπεροσμένη...

Μά τίποτε άλλο!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όχι... Και κάτι άλλο άκόμη...

(Ο Αιμίλιος τ'ό ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο άγν...

νία). «Όχι, δέν μπορώ να τ'άβλεπα... Δέν μπορώ...

να σου επαναλάβω τ'ό τί μου είπα... Αυτή η λέξη...

με πνίγει... με σκοτώνει!...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (με μεγάλη ταραχή και με π'όλο...

σημα).—Λέγε, λοιπόν, π'όλο! Πες πως η μαμά...

αγάπησε, πως έχει έναν έρ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (άπότομα).—Όχι, όχι!... Μην...

τό πής! Μην τόν συμπληρώσεις, δέν πρέπει... Σε...

κα!...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Έναν φίλο... Έ; Αυτό είνε;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (κατεβάζει τόν κεφάλι).—Ναί!...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Η μαμά; (Ο Αλβέρτος γνέφει: «ναί».) Όχι!...

Είνε ψέμμα αυτό, είνε ψέμμα! (Κλαίει κι' οί δύο).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (κάνει μιά προσπάθεια).—Έλα, λοιπόν!...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (άνατριχίλει).—Όχι, δέν είνε αλήθεια! Ο Μοράν...

κάνει άπ'όλες φλέτες της μαμάς και η μαμά τόν δέχεται, γιατί φαντάζεται...

πως ο κύριος αυτός της είνε άφοσιωμένος. Μά, από τόν σημείο αυτό...

ως τ'ό... Α, όχι! Δέν θά τόν πιστώσω ποτέ!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ούτ' εγώ!

(Ακόλουθε μικρά σιωπή. Οί δύο αδελφοί στέκουν συλλογισμένοι).

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (σηκώνει τόν κεφάλι).—Και σ'ε, τί άπάντησες σ'ε...

αυτά;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τίποτε. Έμεινα άκίνητος, βουβός, χωρίς να ξέρω τί...

έπρεπε να πω... Ο μπαμπάς μου πρόσθεσε πως κοντά του θά βρούμε...

πάντοτε άγάπη και προστασία...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Όπως και η μαμά... Ο καθένας κυττάζει να μ'ας π...

ρη με τόν μέρος του, να μ'ας καταπλήξη!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (έπειτα από έναν βαθύ στεναγμό).—Θάταν καλύτερα...

άν τ'ά κρατούσαν για τόν έαυτό τους αυτά που μ'ας είναν σήμερα...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Ναί, σωστό είνε αυτό. Και π'όλο πάντων, ο μπαμπάς...

Και η μαμά, φταίει κι' αυτή, φουκία, μά κάνει λιγότερη εντύπωση ό...

λέγεται για τόν μπαμπά... ένω για τη μαμά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τί είπες;... Α, ναι, για τη μαμά... Κι' εγώ π'όλο τήν...

αγάπιασα και τη φίλησα σήμερα... Π'όλο νάξερω πως κι' ένας άλλος...

άνθρωπος την άγκαλιάζει επίσης και την φιλεί, μά τόσο διαφορετικά...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (συννενοημένος).—Σάπα!... Σάπα!... Δέν είνε...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ή ζωή στα Αθηναϊκά σαλόνια άλλοτε. Δύο και δύο π'όσο κάνουν; Ο κ. Βενιζέλος...μέγας χαρτοπαίκτης!... Ή κατάπληξις της Θεσσαλίας χωρικής. Ο κ. Δήμος Βρατσάνος κι' ο...Ηρώδης. Τά Γαλλικά τ'ό Αθηναίου μαντάβ. Ο Ρεϊδης και οί μαλλιαροί. Ο πρίγκιψ Γεώργιος στην Κρήτη. Τά μανταρινία τ'ό περιβολάρη, κλπ. κλπ.

ΙΑ φορά στα Αθηναϊκά σαλόνια δέν παίζανε χαρτιά. Κατεγίνοντο σ'ε χαριτωμένες συζητήσεις και σ'ε πνευματικά παιχνίδια.

Σ' ένα τέτοιο σαλόνι ετέθη ένα βράδυ τ'ό ερώτημα:

«Πότε δύο και δύο...δέν κάνουν τέσσερα;»

«Ένας καθηγητής τ'ό Πανεπιστημίου άπάντησε:

«Ο Ούγκω λέγει ότι στην άριθμητική ένα και ένα κάνουν

δύο, αλλά στον έρωτα ένα κι' ένα κάνουν...ένα!...»

Ο μακαρίτης ποιητής Πολέμης άπάντησε:

«Δύο και δύο σ'όματα.

φιλούμενα με πάθος,

κάνουνε χελιά...όκτω,

χωρίς κανένα λάθος!...»

Ο Μιχ. Μητσάκης είπε:

«Στον έρωτα ένα και ένα κάνουν ένα. Στο γάμο...όσα θέλει ο Θεός!»

Ο κ. Δαυλίξης άπάντησε:

«Μένον οί ορθολογίοι τόν έρωτευόμενον κάμνουν τόν αριθμό δύο, ένω είνε

τέσσερις!»

Και ο κ. Χατζηδάκης:

«Τά 2-1000 (τά δύο χελιά) κάμνουν έναν άποσιωμένο!...»

Όταν ο Βενιζέλος, μετά τη συνθήκη των Σεβρών, επέδειξε μέσα σ'η Βουλή τόν χαρτί της Μεγάλης Ελλάδος.

Ο κ. Πάπ, μιλώντας με μερικούς φίλους του

για τούς π'όλο άνοηστους χαρτοπαίχτας τών

Αθηνών, τούς είπε:

«Ο π'όλο μεγάλος χαρτοπαίκτης

της Ελλάδος είνε ο Βενιζέλος.

Όλοι εξέπληχσαν, φυσικά, γιατί έξεραν

πως ο Βενιζέλος δέν χαρτοπαίξε ποτέ.

Τί λές, β'ό αδελφέ; είπαν σ'όν κ. Πάπ.

Ο Βενιζέλος χαρτοπαίκτης!...

Μάλιστα, άπάντησε ο κ. Πάπ. Παίζει

διαρκώς με τόν...χαρτί της Ελλάδος!...

Όταν, κατά τόν πόλεμο τ'ό 1897, οί Τούρκοι κατέλαβαν την Θεσσαλία, πολλοί Θεσσα-

λοί άφησαν τά χωριά και τ'ας πόλεις των και

κατέβηκαν πρόσφυγες στην Αθήνα.

Την παραμονή λοιπόν της Προτοχρονιάς

τ'ό 1898 μιά άρελης χωρική, από κάποιο χω-

ριό της Λαρίσης, πρόσφυξ'ε στην Αθήνα και

αυτή, έτυχε να βρεθ'ε στην δ'όδον Έρμού, όπου

γινόταν πανζουρισιό με κομμετί και σοκά-

νες, για τ'ό εξέπροδόδιμα τ'ό παλιού χρό-

νου.

Η φτωχή Θεσσαλί, μη ξέροντας τί συμ-

βαίνει, άρχισε να ρωτά τούς διαβάτες:

—Μπας κι' έφυγε ο Άγας από τη Λαρίσσα και χαίρονται και γιο-

τάζουν έτσι δά όλοι τούτοι;...

Μιά φορά ο κ. Δήμος Βρατσάνος διηύθυνε την β'λη της «Έσπερι-

νης» τ'ό Γαβριηλίδη.

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων και τ'ά παιδάκια γύριζαν κι' έλεγαν

τά Κάλαντα.

Μπουλούκια λοιπόν από αυτά μπαίνανε κάθε λίγο στην «Ακρόπολις,

όπου ήσαν και τ'ά γραφεία της «Έσπερινης», και ξελαρυνγίζόντουσαν

για να τ'ά πουνε.

Ο κ. Βρατσάνος όμως, που είχε τη σκοτούρα της «έλης» εκείνη τη

στιγμή—έλοι κι' συντάκτα είχαν φύγει—φώναζε να τόν αφήσουν ήσυχ-

χο. Μά π'όλο ν' ακούσουν εκείνα...

Τότε ο κ. Βρατσάνος, άφου είδε πως τίποτε δέν έκανε με τ'ά λόγια,

στάθηκε, σκεφθηκε μιά στιγμή, και τούς είπε:

—Άν' αν ήσαν τέτοια τ'ά παιδιά που σκότωσε ο Ήρώδης, ...καλά

τούς έκανε!...

λήθεια!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Αν όμως ήσαν αλήθεια;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Τί, δέν φαντάζεσαι πως μπορεί να είνε και παραμύθια

όλες αυτές η ιστορίες που μ'ας διηγ'ήθηκαν σήμερα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Α, ναι!... (Σηκώνεται μελαγχολικός). Και όμως!

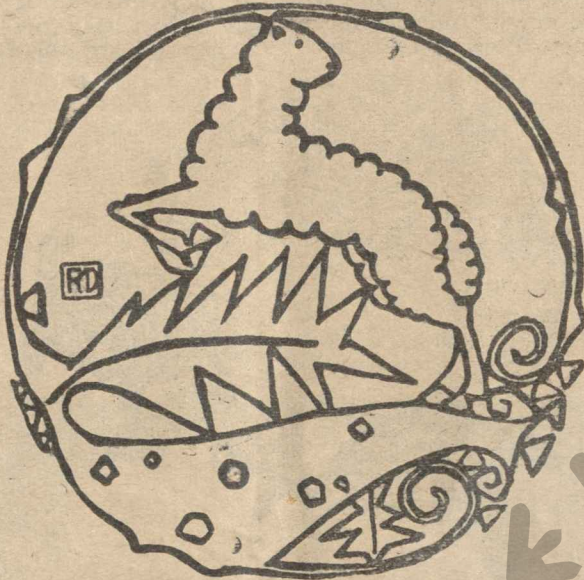
Αυτή είνε η ζωή!... Νά σου πω, Αιμίλιε, εγώ δέν θά παντρευθώ ποτέ

μου!...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Κι' εγώ αν παντρευθώ, δέν θ' αποχτήσω παιδιά. Δέν

υπάρχει κανένας λόγος να περιστολίσω εκείνοι που υποφέρουν...

Μ. PROVINS

Ένας Γάλλος, της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής, πήγε τ'ά Χριστούγεννα να ψωνίση στην Αγορά τών Αθηνών.

Ένας...Γαλλομαθής μανδής και κατά συνέπειαν και άρκετά ευγενικός, τόν πλησίασε και άφου τόν χαϊρέτησε μ' ευγένεια, τ'ό είπε, δει-

χνοντάς του τ'ά σφραγμένα πουλερικά του και τούς γάλους του:

—Μουσιού, βουλεβού κανέναν...Φραντζέξο!...

Όταν πρωτοφανήκανε οί «μαλλιαροί», ένας από εκείνους που τ

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιεδ παθητικού, του πιεδ τρυφερού και συγχινητικού έρωτες του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είπε τα ρούχα του θαρώνου Λένγκεν, του απάντησεν η "Εμ-
μου. Μας τάφερε εδώ, καθώς και πολλά άλλα πράγματά του,
γιατί ζετινάτηκε στο χαρτοπαίγνιο κ' έμεινε χωρίς πεντάρα...
Πάρτε τα... Έλπίζω να σας έρχονται καλά, γιατί κι ο θαρώ-
νος έχει το ίδιο περίπου ανάστημα με σας... Αμα θα τα χρη-
σιμοποιήσετε, μου τα ξαναφέρνετε... Και τώρα φευγάτε γρήγο-
ρα, να μην αντίληφθι τίποτε ο πατέρας μου...

Ο Σομπέρτ δεν ήξερε πώς να ευχαριστήσει την γλυκερά έ-
κείνη κοπέλλα, την τόσο καλή και πονετική...

Δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια του... Καί, σε μία στιγμή,
παίρνοντας τα χέρια της, τα έφερε στα χείλη του κ' άρχισε να
τα φιλά με πάθος, θρέχοντας τα συγχρόνως με τα δάκρυά
του...

Η "Εμμου ένοιωσε κάποιο γλυκό αίσθημα να πλημμυρίζει την
παρθενική καρδιά της. "Ω! η έπαφή των χειλιών του Σομπέρτ
στην επιδερμίδα της, της προκαλούσε ένα γλυκό ρίγος... Μία
ετυχία πρωτογνώριστη έκανε το στήθος της να φουσκώνει...

Μά ήταν λοιπόν έρωτευμένη μ' αυτόν τον άνθρωπο; Μ' αυτό
τον άνθρωπο που δεν ήταν καθόλου άρρεος, που ήταν μάλλον
άσκημος;... "Ω, αν μπορούσε, εκείνη τη στιγμή, η "Εμμου, να
ρίξει μία ματιά στα δάθη της ψυχής της, θα έβλεπε να έχει στη-
σει εκεί μέσα το θρόνο του ο πιο άρρεος και πιο μικρός απ' ο-
λους τους θεούς, ο "Ερως... Κι' ήταν τόσο άγνός ο έρως της,
όσο και μεγάλος. Χωρίς να το νοιώθει ο Σομπέρτ την είχε νοιώσει... Για-
τί;... Γιατί... ναί, το καταλάβαινε πολύ
καλά αυτό—δεν έμοιαζε με τους άλ-
λους ανθρώπους.

—"Εμμου! "Εμμου! ακούστηκε εκείνη
τη στιγμή μία φωνή μέσ' από το σπίτι.
"Ήταν πάλι ο ένευροδανειστής που
ζητούσε την κόρη του.

Η "Εμμου αποτραβήχτηκε γρήγορα-
γρήγορα και πεταχτή, γελαστή, ευ-
τυχισμένη, φώναζε στον Σομπέρτ: «Κα-
λή έπιτυχία!», του έστειλε ένα φιλium
με το χέρι της κ' εξαφανίστηκε μέσα
στο σπίτι.

Ο μουσουργός, κρατώντας τα πολύ-
τιμα ρούχα στα χέρια του, κατέβηκε
τη σκάλα και θύηκε κ' αυτός έξω...
Ευχάριστα συναισθήματα τον πλημ-
μύριζαν κι' αυτόν. "Ισως να μην ήταν
έρωτευμένος. Μά ένοιωσε ότι είχε βρη
στην "Εμμου κάτι περισσότερο από μία
φίλη: τη γυναίκα που ένοσκόρει έ-
πάνω της και τη φίλη και τη μητέρα και την αδελφή.

Στο ανάκτορο της πριγκιπίσσης Κίνσκυ... Οι πρώτοι προσκα-
λεσμένοι είχαν αρχίσει να φτάνουν. Μεγαλοπρεπείς υπηρέτες
με χρυσόστολιστες λιθόρες τους υποδεχόντουσαν στη μηχανιώ-
δη είσοδο του μεγάρου...

Ήταν δλο το άθος της άριστοκρατίας της Βιέννης. Αυτό-
κρατορικοί αρχιδούκες, πάμπλουτοι Ούγγροι πρίγκιπες, που
περινούσαν τον μισό χρόνο στ' απέραντα κτήματά τους και τον
άλλο μισό στα παλάτια τους της Βιέννης, κόμητες της αλλής,
στρατηγοί, ύπουργοι. Κανένας από τους προσκαλεσμένους δεν
ήταν χωρίς τίτλο... Πολλές φορές τις έσπεριδες αυτές τις είχε
τιμήσει κι' ο ίδιος ο αυτοκράτωρ. Κι' αυτό ίσως ήταν ένας από
τους λόγους για τους οποίους η μουσική έσπεριδες της πριγκι-
πίσσης Κίνσκυ θεωρούντο ως το σπουδαιότερο κοσμικό και
καλλιτεχνικό γεγονός της Βιέννης.

Η πριγκιπίσσα, η οποία, παρ' όλες τις προσπάθειες που
κατέβαλε για να διατηρήσει τα τελευταία ίχνη μιας νεότητος
που είχε φύγει πρό πολλού, φαινόταν πως είχε περάσει τα πε-
νήντα—δεχόταν τους προσκαλεσμένους με την κάπως αγέρωχη
και αδόκητη εκείνη ευγένεια, με την όποιαν δέχονται οι βασι-
λεις τους αλλοίους τους. Μόλις καταδεχόταν να χαμογελάσει ο-
δους απ' αυτούς της ήταν περισσότερο συμπαθείς. Καθισμένη
σε μία μεγαλοπρεπή πολυθρόνα, τους κύτταζε έναν-έναν με τα
φασμαίν της, τους άπλωνε ήγεμονικά το χέρι της για να το
φιλήσουν και κουνούσε ελαφρά το κεφάλι της. Κατόπιν γύριζε
πρός τον αρχιμουσικό της, ο οποίος στεκόταν σε στάσι διαρ-

κούς υπόκλισης δίπλα της, και του απηύθυνε διάφορες έρω-
σεις...

—Λέτε πως αυτός ο νέος που θ' ακούσουμε σήμερα θα με
προκαλέσει καμιά ευχάριστη έκπληξη;...

—Έλπίζω, "Υψηλοτάτη... απάντησε ο αρχιμουσικός. "Όσοι
τους συνδέλφους μου άκουσαν τα έργα του, εξέφρασαν
ευμένεστα γι' αυτά...

—Θά' ιδούμε...

Οι προσκαλεσμένοι είχαν πειά καθίσει στις θέσεις τους. Δι-
έλειπε πειά κανένας. "Η μάλλον έλειπε μία, που η άποψη
της έκανε αίσθησι πρό πάντων στους νέους: η νεαρή Καρλό-
νη, η κόρη του Ούγγρου πρίγκιπος "Εστεργάζι, για τον ο-
ποϊον έλεγαν πως ήταν πιο πλούσιος κι' από τον αυτοκράτο-
ρα. "Η νέα αυτή ήταν το χαϊδεμένο παιδί και το είδωλο της
άριστοκρατίας της αυτοκρατορίας... Μά πάντα άργούσε έτσι.

Οι μουσικοί θρισκόντουσαν στις θέσεις τους και ο ένας
θema του αρχιμουσικού άρχισαν να παίζουν ένα κλασσικό κα-
μάτι. Κατόπιν, άμα τελείωναν, θα έρχόταν η σειρά του Σο-
μπέρτ, όπως άνήγγελε το πρόγραμμα της συναλλας.

Κι' άκριβώς εκείνη τη στιγμή ο Σομπέρτ έφτανε στο μέ-
γαρο. Ο υπηρέτης στην αρχή τον κύτταζε κάπως εφασμαίν-
νοι. Ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος που έφτανε χωρίς άμει; Μά
δταν τους έδειξε την κάρτα της προσκλήσεώς του, υπόκλι-
σαν ελαφρά και τον άφησαν να περάσει...

Μόλις όμως τους προσπέρασε, δει-
μύρεσαν να συγκρατήσουν ένα ελαφρύ
κό χαμόγελο στα αδοσπρά πρόσωπα
τους. Και το χαμόγελο αυτό έβλεπε
τονώτερο, έγινε σχεδόν γέλιο, όταν κα-
τάζοντας στην πλάτη του, είδαν να κρέ-
μεται απ' αυτή μία χαρτονένια ταμπέ-
λα με τον αριθμό 69. Μία άλλη, μικρό-
τερη όμως, ταμπέλλα, με τον ίδιο αριθ-
μό κρεμόταν και πίσω απ' το καπέλο
του, που ο μουσικός το κρατούσε στα
χέρια...

Μά τί ήταν λοιπόν η ταμπέλλα αυ-
τές; "Απλούστατα, ήταν η ταμπέλλα
που ο κ. Πόττινγκερ κρεμούσε στα διά-
φορα πράγματα, τα οποία του άφταναν
ως ενέχυρο για να μην μπορή να τα ξεχω-
ρίσει μεταξύ τους...

Η "Εμμου, μέσ' στη θία της, είχε ξε-
χάσει να θυγάη τις πινακίδες απ' τα
ρούχα κι' ο Σομπέρτ πάλι ούτε τις εί-
χε προσέξει καθόλου...

Στον αντίθάλμο, ένας υπηρέτης που
ήταν το καπέλο του και τον δοήθηκε να θυγάη το έπαυλο
ρι του. Μά μία άλλη ακόμα ταμπέλλα κρεμόταν από το σκε-
κάκι του. Ο υπηρέτης την είδε και θέλησε να είδοποίηση τον
Σομπέρτ, μά δεν τον πρόλαβε... Βιαστικός, γιατί ήταν κα-
θυστερημένος μερικές στιγμές, ο Σομπέρτ είχε προχωρήσει
κιόλας προς την αίθουσα της έσπεριδος...

"Ενας άλλος υπηρέτης του άνοιξε την πόρτα της κι' ο μου-
σουργός προχώρησε μέσα. "Εκείνη τη στιγμή ακριβώς είχε τε-
λειώσει το κομμάτι που έπαιζε η όρχηστρα. Ήταν η σειρά
του.

Στάθηκε μία στιγμή, χαϊρέθηκε την λαμπρή όμήγυρι με
μία αξιοπρεπή και σοβαρή υπόκλιση κ' έπειτα, προχωρώντας
προς την πριγκιπίσσα, επανέλαβε και μπροστά της την ίδια
υπόκλιση...

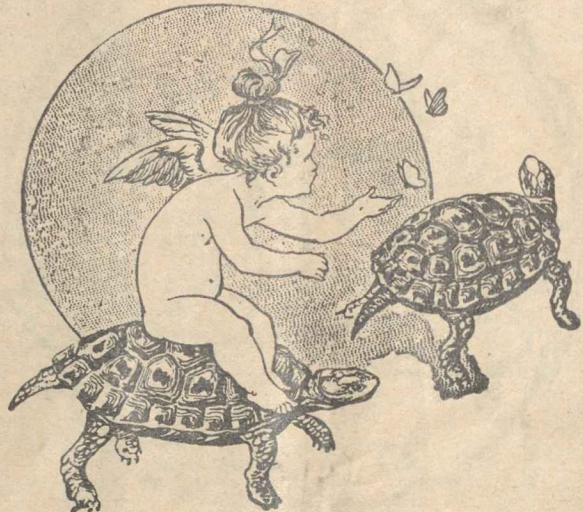
—"Α! έσείς είσθε ο κ. Σομπέρτ; Έκανε εκείνη με το ψυγρό
της ύφος. Χαίρω πολύ. Έλπίζω πως θα μας ευχαριστήσετε.
Και με το βλέμμα της του έδειξε το πιάνο, το οποίο θρισκό-
ταν σε μία εξέδρα στη μέση της αίθουσας, σαν να του έλεγε
πως εκεί ήταν η θέσι του.

Ο Σομπέρτ έκοιμε μία δεύτερη υπόκλιση... Μά την ίδιαστι-
μή, τα πνιχτά γέλια των προσκεκλημένων ακούστηκαν πίσω
του...

Η πριγκιπίσσα άντελήφθη αυτήν την θυμηδία κ' έριξε ένα
βλέμμα γόρω της...

Τί συνέβαινε λοιπόν;

"Απλούστατα, οι προσκεκλημένοι είχαν δη την καρτέλλα του
κρεμότανε πίσω στη ράχη του μουσουργού... ("Ακολουθεί)

ΕΦΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΤΗΣ ΣΟΥΖΥ

«Άγαπητή μου Ζερμαίν,
Μου γράφεις ότι δεν μπορείς να καταλάβεις για
ποιο λόγο χώρισε η Σούζυ από τον άνδρα της. Μά-
θε λοιπόν ότι είναι μία κομικοτραγική ιστορία, που
άξίζει τον κόπο να σου την διηγηθώ...

Θυμάσαι την παλιά Σούζυ, την καλή μας φίλη, με τ' ατέλειωτα νε-
νηματά της και τις μακρές πουδρες της, που στόλιζαν με χάρη το
δουσερό και συμπαθητικό πρόσωπό της; Ποιός μπορούσε να φαντα-
σθή, άγαπητή μου Ζερμαίν, ότι αυτό το σεινό και ήσυχο κορίτσι είχε
μια τρελλή φαντασία κι' ότι έκανε τα πιο έξωφρενακά δνειρα, πασι-
λόντας να ληρωθή από τη μονότονη ζωή της επαρχίας;

Τι να σου πω;... Έχω τώρα ένα σωρό μαρτυρικές τύψεις, γιατί έ-
κείνη τον καιρό καθόμουν ώρες δλόκληρες και της μιλούσα με πάθος
για τη μαγεία που έχουν η έξωτικές χώρες, για τα μεθυστικά άρωμα-
τα των παράξενων λουλουδιών τους, για τα δνειρώδη ροδόδενδρά τους
και για τα φαντασμαγορικά παγώνια τους και τα παραδείσια πουλιά
τους...

Η Σούζυ μ' άκουγε μ' ανοιχτό στόμα και κάθε τόσο ψιθύριζε με
θαυμασμό: «Θεέ μου! "Υπάρχουν λοιπόν τόσες ωμορφίες στον κόσμο!
Θεέ μου! "Ας ήταν να ζήσω κι' εγώ μία μέρα εκεί κάτω στις έξωτικές
χώρες, που τα όνειράτά τους με μεθούνε σαν μία παράξενη και νοσταλ-
γική μουσική!...»

Τι αυτό λοιπόν, όταν ο δύστηνος Ρομπέρ Μακάρ γύρισε από την 'Ιν-
δοκίνα και ζήτησε το χέρι της, τρέμοντας κρυφά για τα μαλλιά του,
που άρχιζαν ν' άσπρίζουν και για το κίτρινο χρώμα του προσώπου του,
η Σούζυ δεν διάστασε ούτε στιγμή να του απαντήσει: «ναί», έχοντας
στο νου της το μαγικό ταξίδι που θα έκανε, για να φτάσει εκεί κάτω,
όταν θα ξαναγύριζε στη θέσι του ο Ρομπέρ, και την κατάσταση κι' έξω-
τική βίλλα, που την περιέμενε στις όχθες του Κόκκινου Ποταμού, αδια-
φορώντας αν δεν θα κατάφερνε ποτέ ν' άγαθήση τον άνδρα της.

Και νά, η Σούζυ έφυγε μία μέρα για το μακρινό ταξίδι της. Πέ-
ρασε από τα ευτυχήματα κι' όνειρώδη άκρογάλια της Μεσογείου, να-
νούριστηκε από το τραγούδι των κυμάτων της, έφτασε κοντά στη γυ-
νή και φλογερή 'Αραβία, εδιν την έξωτική Κενύα που με τα πελώρια
και μεθυστικά λουλούδια, χάριζε το θέαμα της Σιγκαπούρης, που είναι
πιο πολύχρωμη από την παλέτα ενός ζωγράφου, κι' έφτασε μαγεμένη
στα μυστηριώδη κι' άγρια παράλια του 'Αννάμ...

Εγώ τότε βρισκόμουν εκεί κάτω με τον άνδρα μου. Την υποδέχτηκε
λοιπόν μ' ανοιχτή άγκαλιά κι' έκανα δ,τι πενούσε από το χέρι μου για
να της εύκολύνω την εγκατάστασή της.

Η Σούζυ λαμπακοπούσε από την ευχαρίστησι, τη χαρά, την ευτυχία.
Η κατάσταση βίλλα της ήταν ένα δνειρο! "Η φίλη μας την στόλιζε
με κομψότητα και γούστο και συνήθισε γρήγορα στην καινούρια της
ζωή. Μέσα σε λίγες μέρες έμαθε να δείχνει την υπεροχή της άριστο-
κρατικής φύλης της και να φέρεται
σαν βασίλισσα, ανάμεσα στους σιω-
πηλούς και προσεχτικούς Ιθαγενείς
υπηρέτες της.

Ο Ρομπέρ, θαμνωμένος, έβλεπε
τη γυναίκα του ν' άνθίζει σαν ένα
άπο από τα πιο όμορφα και τα πιο με-
θυστικά λουλούδια του έξωτικού κή-
που του.

Η Σούζυ εκεί κάτω, στην 'Ινδο-
κίνα, έγινε πεντάμορφη... Αυτό τα
μυστηριώδη θαύματα δεν είναι άσυ-
νηστα στις τροπικές χώρες. Μά
δεν την έκανε πεντάμορφη μονάχα
το κλίμα κι' η παραινέθεια της
ζωής... Έκανε κι' ο έρως το θαύμα
του... "Ενας όμορφος λοχαγός του
άπαικτικού στρατού της σαγγινέρε,
με τα μεγάλα και φλογερά μάτια
του...

Η Σούζυ, μεθυσμένη από τη γο-
ητεία του τροπικού ειδυλλίου της,
έβλεπε τον Ρομπέρ κι' άφρασε την
καρδιά της να την παρσώσει στην
τρελλή περιπέτεια... Ο Ρομπέρ, φυ-
σικά, δεν υπομείδαν τίποτα... "Α-
παύσως με πάθος την όμορφη γυ-
ναίκα του και νόμιζε ο δύστηνος ο-
τι μονάχα αυτός μπορούσε να την
καλή ευτυχισμένη. Ούτε λογόριαζε
όλο τον λοχαγό του άπαικτικού
στρατού...

Μία μέρα του παρουσιάστηκε μία
ξερική δουλειά. "Επρεπε να φύγει

άμέσως και να λείψει ένα δλόκληρο ήμερονύχτιο
από το σπίτι του. Τα μάτια της Σούζυ έλαμψαν
τότε παράξενα... «Μία δλόκληρη νύχτα», «Η νύ-
χτα είναι δική μας!... Αυτό τα τραγούδια τ' ά-
κούει κανείς παντού, άκόμα και στην 'Ινδοκίνα!...
"Ο πολυγαμημένος της λοιπόν είδοποίησε άμέ-
σως κι' έτοιμάστηκε, όπως καταλαβαίνεις, ένα υπέροχο γλέντι.

Τέλος, η όρες πέρασαν κι' ήρθε το μεγάλο βράδυ. Η Σούζυ στολί-
στηκε σαν βασίλισσα, παρφουμαρίστηκε με το πιο εκλεκτό και το πιο
μεθυστικό άρωμά της και, τρέμοντας απ' την άγωνία της, βγήκε κρυ-
φά από την κατάσταση βίλλα της, πήδηξε πάνω σ' ένα πούος - πούος,
σ' ένα ψάθινο άμαξάκι των Ιθαγενών, τράβηξε βιαστικά για το σπίτι
του όμορφου λοχαγού με τα σαγηνευτικά μάτια κι' όταν έφτασε εκεί
πέρα, μπήκε μέσα γρήγορα, για να μην την δι κανείς, ξεγυώντας από
την παρική της να πληρώσει τον Ιθαγενή με τ' άμαξάκι.

Ο 'Ινδοκινέζος, βλέποντας ότι η κυρία δεν τον πληρώσει, νόμιζε ότι
έπρεπε να την περιμένη κι' έγειρε μ' άπάθεια κοντά στ' άμαξάκι του,
όπου δεν άργησε ν' άποκοιμηθή κάτω από τα τροπικά άστρα...

"Όταν άρχισε να χαράζει και ν' άπλώνονται στον ούρανό τα τριαν-
ταφύλλα μεταξία της αύγης, η Σούζυ ξύπνησε από το έρωτικό της
δνειρο...

Ήταν καιρός πειά.

Η πρωινή αύρα, που λίκνιζε τους πολύχρωμους κάλικες των λουλου-
διών, την χτύπησε στο φλογισμένο πρόσωπό της και την έκανε να συ-
νέλθι.

Ντροπαλή τότε και τρέμοντας άκόμη από τα τροπικά χάρδια του ά-
γαπημένου της, βγήκε από την έρωτική φωλιά της και δίχως να το
περιμένη, βρήκε στην πόρτα το πούος - πούος.

Τι τυχερή που ήταν!

Ο Ιθαγενής ήξερε που έπρεπε να πάη... Δίχως λοιπόν να ρωτήσει
τίποτα, την μετέφερε άμέσως στην άσηρη βίλλα της. Η Σούζυ άλλαξε
άμέσως τουαλέτα κι' έπειτα, ήσυχη, περιέμενε το γνισμό του Ρομπέρ.

«Αλλοίμονο! "Η ώρα της καταστροφής είχε σημάνει...
Η Σούζυ μία στιγμή, εκεί που χτένιζε τα μαλλιά της μπροστά στον
καθρέφτη, άκουσε άξαφνα φωνές από τον άδοιμένο κήπο. Τί συνέ-
βαινε άραγε; Μήπως μαλώνανε οι υπηρέτες; Τί παράξενες στριγγλίες
ήταν εκείνες;

Η Σούζυ, περιέργη, βγήκε στο παράθυρο...

"Α! να εύτυχώς ο Ρομπέρ, που γυρίζει από το ταξίδι του. Τώρα
θα βάλει όλα τα πράγματα στη θέσι τους, με τη συνηθισμένη αίσθησή
του.

Θεέ μου! Μά τί θέλει εκεί στη μέση ο 'Ινδοκινέζος με το πούος -
πούος; Η Σούζυ, κατάκλιση, τον άκούει να έξηγη στον άνδρα της:

—Εγώ έπληγα χτες το βράδυ την κυρία στο σπίτι του κυρίου λοχα-
γο... Έγώ δεν πληρώθηκα... Έγώ περιμένα απ' έξω όλη τη νύχτα...

«Εγώ έφερα πίσω την κυρία το
πρωί... Η κυρία μου έδωσε ένα
φράγκο... Έγώ κάνω πασάνα...
Έγώ θέλω δυο πασάνα...

Μαντεύεις τώρα, άγαπητή μου
Ζερμαίν, τη συνέχεια... Η Σούζυ
με την άφηρημά της κατάσταση
με μέσα σε μία νύχτα όλη την ε-
τυχία της ζωής της! Μ' εκείνη
την τρέλλα της, έχασε για πάντα
τον έξωτικό παράδεισό της.

Η κακή γλώσσα λέγε ότι έ-
κείνος που βγήκε κερδοσιμένος ά-
πό αυτήν την περιπέτεια ήταν ο
λοχαγός του άπαικτικού στρατού
γιατί ύστερ' από λίγες μέρες με-
τατέθηκε σε μία άλλη φρουρά, κι
έτσι έδωσε ένα γρήγορο τέλος
στο τροπικό ειδύλλιο του, που εί-
χε γίνει άξαφνα τόσο επάλυνδο.

Βλέπεις, λοιπόν, άγαπητή μου
Ζερμαίν; Δεν έχω δίκιο, που σου
είπα ότι το διαζύγιο της Σούζυ
έχει μία κομικοτραγική ιστορία;
"Η καιμένη η Σούζυ! Πόσο έχει
μετανοήσει πικρά!... Μά τώρα
πειά δεν μπορεί να γίνη τίποτα...

Α. ΑΡΜΠΟΥΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΠΙΛΛ Ο ΑΣΠΡΟΧΕΡΗΣ

Ι καιρός, μωρέ παιδιά, τί διαβολό-
καιρος! Εμούγκρισε ο Μπέν Γουδ-
κλιφ μπαίνοντας στο μαγαζί και κλει-
νοντας πίσω του την πόρτα. Τί δια-
βολόκρυσ και τί θροχή! "Εγινά μου-
σκίδι, λές κ' επέρασα τον Νιαγάρα
κολυμπώντας. Μά την πίστι μου, θαρ-
ρεύς κι' ο Θεός θέλει να με τιμωρή-
ση, γιατί δεν άφησα ποτέ νερό να
περάσει από το λαρόγγι μου. Θέλει
να μου τὸ ρίξη απ' έξω στο στομά-
χι. Μά δεν θά το καταφέρη! Αί,
Μπέλλ Κνάπ, παληόφιλε, φέρε μου
ένα ούτσκι με λεμόνι.

Λέγοντας αυτά τα λόγια ο Μπέν
Γουδκλιφ, έθγαλε τὸ πέτσινο διάδρομό του, τὸ κρέμασε στον
τοίχο να στραγγίση, έθγαλε τις πέτρινες γκέτες του, έκρέμα-
σε τὸ καπέλλο του και με μιά ζεστή πετσέτα έσκούπισε τὸ
πρόσωπό του... Καί ὦ τοῦ θαύματος! "Εκεί πού έμοιαζε σάν
ληστής με άγριεμένη και θλοσυρή φάτσα, με τὸ σκούπισμα
πούκανε έφάνηκεν ένα συμπαθητικό και τιμιο πρόσωπο, με ουο
γαλανά μάτια, γεμάτα ειλικρινία. Μόνο τὸ παχύ ξανθὸ μου-
στάκι του, πού άρχιζε λές από μέσα από τὴ μύτη του κ' έπε-
φτε σκεπάζοντας τὸ στόμα του, έδειχνε πώς ήταν ὁ ίδιος άν-
θρωπος.

Κατόπιν ὁ Μπέν κάθησε κοντά στη φωτιά να στεγνώση, μά
θλέποντας πώς έκινδύνευε να κάηη τὰ ρούχα του, πού έθγαζαν
σύννεφα ὀλόκληρα άγνιού, έθάλθηκε να ζεσταθῇ εσωτερικά, πού
ήταν θολικώτερο, κατεβάχοντας άπάνωτὰ ποτήρια ούτσκι.

Σιωπῇ έπικρατοῦσε μέσα στο μαγαζί, τὸ γεμάτο καπνούς.
"Η κρεμαστές λάμπες τοῦ πετρελαίου έρριχναν μέσα στη θο-
λούρα τοῦ καπνοῦ δέσμες φωτεινές και μέσα σ' αυτές τὰ πρό-
σωπα τῶν πελατῶν φαινότουσαν σάν πῆλινα, με τ' άδρά τους
χαρακτηριστικά.

Οι άνδρες πού έπαίζαν χαρτιά, εσήκωσαν τώρα τὰ κεφάλια
τους, σάν να περίμεναν κάτι.

Κι' άξαφνα ὁ Κέντρικ, ὁ περισσότερον άνυπόμονος, εἶπε:

—Γιά τὸν Μπιλλ τὸν "Ασπροχέρη, έμαθες τίποτε, Μπέν;

"Ο Μπέν Γουδκλιφ έγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κέντρικ, ά-
δειασε τὸ ποτήρι του, άναψεν ένα τσιγάρο κ' έτοιμάσθηκε να
μιλήσῃ, σάν άνθρωπος πού ξέρει πώς τὰ λόγια του έχουν ση-
μασία.

—"Ο Μπιλλ ὁ "Ασπροχέρης, εἶ-
πεν, έφυγεν από τὴ χώρα, καθὼς
λένε. Μά ἡ θέσι του δεν χηρεῖ.
"Η συμμορία πού ἦρθε να τὸν
άντικαταστήσῃ, έθάλθηκε ν' άπο-
δειξῇ πώς δεν εἶνε κατώτερή του.
Γυρίζει έδῶ γύρω και προψές έ-
πῃγε κ' έγδυσε τὸ μαγαζί τοῦ
Μάκ Γρεγκόρ, με ὅλους τοὺς
πελάτες...

Τὰ λόγια αυτά έκαμαν μεγά-
λη εντύπωσι. Οι άνδρες πού θρι-
σκόντουσαν μέσα στο μαγαζί,
κυττάχθηκαν σιωπηλά. Τὸ παι-
γνίδι εστομάχησε.

"Η εἰδησι ήταν σοβαρή. "Εδῶ
κ' έξη μῆνες ὅλη ἡ περιοχή έ-
τρομοκρατεῖτο από ένα ληστή...
μεγάλης περιωπής, από τὸν
Μπιλλ τὸν "Ασπροχέρη, πού χρω-
στοῦσε αὐτὸ του τὸ παρασούκλι
στο γεγονός, ὅτι φοροῦσε πάντο-
τε γάντια κι' ὅσοι είχαν τὴν ά-
τυχία να ἰδοῦν γυμνά τὰ χέρια
του έβεβαίναν πώς ήταν λεπτά
και κατάλευκα σάν γυναικέα.
"Αλλ' αν άρκετο — αλλοιμονό
τους, γιατί πάντα σέ κακὸ τοὺς
έθγαῖνε—είδαν τὰ χέρια του, κα-
νεῖς ποτέ δεν μπόρεσε να ἰδῇ τὸ
πρόσωπό του, γιατί ποτέ δεν έ-
θγαζε τὴ μαύρη μάσκα πού φο-
ροῦσε. "Απὸ ξεπεσμένος εὐγενής,
έγινε ληστής τῶν μεγάλων δρό-
μῶν, προτιμώντας τὴν περιπετει-
ώδη ζωὴ τοῦ υπαίθρου από τὴν
άνιαρή και πεζή ζωὴ μέσα σ' έ-
να γραφεῖο Τραπεζίης, ὅπου θά
περνούσεν ὡς τραπεζιτικός ὁ
πάλληςος. Τὰ θύματά του ήταν

—Ψηλά τὰ χέρια!... φώναξε ὁ άνθρῖπος με τὴ μάσκα.

πολλά στην περιφέρεια αὐτή.

Νά, όμως, πού μόλις εξαφανίστηκε απ' τὴν περιφέρεια, τὸ
τόπο του έπῃγε μιά ἄλλη συμμορία. Καί γιά τοὺς άνδρες
αὐτοὺς, πού έπιναν κ' εχαρτόπαιζαν μέσα στο μαγαζί και
ήσαν ὅλοι γαιοκτήμονες και κτηνητρόφοι τῆς περιφέρειας,
δηοι αὐτὴ δεν τοὺς έκαλοφάνηκε...

"Εμειναν άρκετές στιγμές σκεπτικοί και σιωπηλοί. Τέλο
γέρο—"Ολκοτ δέικοψε τὴν σιωπῇ:

—Τὸ κάτω-κάτω, έδῶ πού θρισκόμαστε τώρα, εἰμαστε
χοι και ασφαλές, εἶπε. Οι καταραμένοι οι λησται άς παρ-
νουν μέσα στο κρύο και στη θροχή. "Εμεις καλά τὰ
στρωμένο τώρα δῶ μέσα!...

"Η καταιγίς λυσομανοῦσεν έξω και ἡ θροχή χτυποῦσε
νατὰ τὴ στέγη και τὰ τεῖχια. Με τὰ μάτια καρφωμένα
φωτιά, οι πελάτες τοῦ μαγαζιοῦ άκουγαν τὸν άγέρα πού
μούγκριζε και άπελάμθαναν τὴ ζεστασιά και τὴν ασφάλεια.
"Αξαφνα άκούσθηκεν έξω ὁ θόρυβος ἑνὸς άμαξιοῦ... Τέτο
ώρα ήταν υποπτη ἡ εμφάνισι άμαξιοῦ σ' έκείνα τὰ μέρη
οι άνδρες τοῦ μαγαζιοῦ κυττάχθηκαν με άνησυα.

Τὸ κύλιμα τῶν τροχῶν σταμάτησε μπρὸς τὴν πόρτα
μαγαζιοῦ και σέ δυὸ λεπτά κάποιος προσπῆλθε ν' άνοιξῇ
έξω. Βρίσκοντας ὅμως τὴν πόρτα κλειδωμένη, έχτύπησε με
χέρι του δυνατὰ να τοῦ άνοιξοῦν. Τρεῖς άνδρες έσηκώσαν
μέσα στο μαγαζί και με κατσουφιασμένα τὰ φρύδια, με
χέρι στα πιστόλια προχώρησαν πρὸς τὴν πόρτα. Οι ὅλοι
ρίσαν τις καρέκλες τους πρὸς τὴν εἰσοδο κ' έπεριμεναν τὴν
πογίνη, ξεκουμπώνοντας τις θήκες τῶν πιστηρόφων τους.

"Η πόρτα έχτύπησεν ἄλλη μιά φορά απ' έξω δυνατῶς
μιά δυνατὴ φωνὴ άκούσθηκε:

—"Ανοίχτε, γιά τὸ Θεό! Εἰμαι θρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο.

"Ο Στέτσον, ὁ μαγαζάτορας, κρατώντας πάντα τὸ πισ-
του έτοιμο, έγύγωσε σὴν πόρτα κ' έρώτησε:

—Ποῖος εἶσαι και τί θέλεις;

—Διαθῆτης εἰμαι και θέλω να περάσω έδῶ τὴ νύχτα.
κρίθηκεν απ' έξω ἡ άγνωστη φωνή.

"Ο Στέτσον, παίρνοντας ξαφνικά τὴν άπόφασί του, άνοιξε
τὸ πόρτα.

Στὸ κατῶφι φάνηκε τότε ένας νέος, τοῦ ὁποῖο ὁ πῶς
μανδίας ετοῖαε ποτάμι τὰ νερά. Κρατώντας τὸ μουσκε-
καπέλλο του στο χέρι, ὁ άγνωστος νέος έπροχώρησε μέσα
μαγαζί, λέγοντας:

—Καλησπέρα στους κυρίους! Τί διαβολόκαιρος, αἰθέρα!

Δεν τοῦ άπάντησε κανέ-
πελάτης τοῦ μαγαζιοῦ.
πόντουσαν τώρα γιά τὸν
μο πού είχαν πάρε και
θυμωμένοι εναντίον τοῦ
πὸ χωρίς να τὸ θέλῃ
τὸ ξέρει, τοὺς είχε γελώ-
σει στο ἴδιον τους τὰ μάτια
γύρισαν σιωπηλοί σὴς
τους, ενώ ὁ καταστηματο-
ρωτοῦσε τὸν ξένο:

—Και τί ζητάει ὁ κύριε;

"Ο νέος έθγαλε τὸν μου-
του κι' άφησε να φαῖν ὅσο
σα ένα λυγρό και νεύ-
σῶμα. Γυρίζοντας κατὰ
τὸν καταστηματοῦ, τοῦ
τησε:

—Ζητάω ένα δαμάτιο
ρικὲς ἡμέρες, ένα ούτσκι
κι' ὅ,τι βρίσκεται γιά
Μιλώντας έτσι, έπροχώ-
πρὸς τὸ τζάκι, εξέτασε
ρια του κ' έπρόσθεσε:

—"Εχω και τ' ἄλλο.
Πρέπει κάποιος να τὸ
απὸ τ' άμάξι και να τὸ
νά φάσῃ.

—Λυποῦμαι πολύ, άπό
ὁ Στέτσον, μά τὸ πῶς
σταῦλου λείπει και δεν
κανεῖς ἄλλος γι' αὐτὴ
λειά...

—Διάβολε! εἶπεν ὁ νέος.
Μά γυρίζοντας άμέσως
έναν από τοὺς πελάτες,
Κέλλυ, πού θρισκόταν

κοντὰ του, εἶπε:

—"Αν κανεῖς από τὸν
ρίους ἤθελε να ξεῖμῃ

ευστρίσι τὸ ἄλογο...

Αὐτὴ ἡ φράσι έπρόσβαλε τοὺς πελάτες, πού είχαν άνακτῇ-
σει πειὰ τὴν ψυχραιμία τους και διατηροῦσαν κάποια δυσαρ-
σκεια εναντίον τοῦ νεοφερμένου... "Ο Τζιμ Κέλλυ, μάλιστα, έ-
θύμωσε περισσότερο απ' ὅλους, έκύτταξε με περιφρόνησι τὸ
νέο από τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια κ' ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸν
Μπέν Γουδκλιφ, τοῦ εἶπε:

—Τέκουσε; "Ο μορφονιός απ' έδῶ δεν ξέρει, φαίνεται, τις
συνθησεις τοῦ τόπου.

—"Εδῶ ὁ καθένας ευστρίζει μόνος του τ' ἄλογο του! έθε-
θαῖσεν ὁ Μπέν.

—Δεν θέλει κανεῖς; έρώτησε πάλι ὁ νέος, σάν να μὴν άκου-
σε τίποτα. Δίνα ένα δολλάριο γιά τὸ εὔστρισμα τοῦ ἄλογου
μου.

"Ολοι έσκασαν στα γέλια. Γουστόζος φαινόταν ὁ "μορφο-
νιός" αὐτός. "Ο Κέλλυ, γελώντας πῶς πολλὸ απ' ὅλους, τοῦ εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται πὸς θα ευστρίσω εσένα, μορφονιέ μου, να σέ
μάθω να μιλάς κιόλας.

"Ο νέος, πού ζεσταίνονταν σὴν φωτιά, έγύρισε και θρέθηκε
άντιμέτωπος τοῦ Κέλλυ.

—Μοῦ φαίνεται πὸς εἰγὼ θα σὰς μάθω να φέρνεστε, κύριέ
μου! τοῦ εἶπε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κέλλυ έγινε κατακόκκινο. "Επετάχθηκεν ὁ-
θιος κ' έπιασε τὸ νεὸ από τὸ γιακά, ενώ οι ἄλλοι άφησαν τις
θέσεις τους κ' έπῃγαν κοντὰ στο σύντροφό τους. Μά ὁ νέος με
μιά γροθιά στο πρόσωπο έρριξε κάτω τὸν Κέλλυ. "Επεσαν ὁ-
λοι άπάντα του τότε. "Αλλά ὁ Κέλλυ σηκώ-
θηκε και τοὺς συνεκράτησε:

—"Οχι, ὄχι, εὐχαριστῶ γιά τὴ συνδρομή
σας, μὴ τὸν άγγίξει κανεῖς. Μαζύ μου θά
λογαριασθῇ! φώναξε.

Καί άρχισε ν' άνασκουμπῶν τὰ μανί-
κια του. "Ο νέος έθγαλε τὸ σακκάκι του
κ' εσταθῆκεν έτοιμος άπέναντι τοῦ άντιπά-
λου του. Οι ἄλλοι έκαναν κύκλο γύρω και
ὁ Σάμ "Ολκοτ έδωσε τὸ παράγγελμα γιά
ν' άρχισῇ ἡ πυγμαχία...

Μά τὴ στιγμή εκείνη, ἡ πόρτα τοῦ μα-
γαζιοῦ άνοιξε ξαφνικά με μιά γερὴ κλω-
τσιὰ απ' έξω κ' ένας άνδρας με μάσκα έ-
φάνηκε στο κατῶφι, προβάλλοντας τὸ πι-
στόλι.

—Ψηλά τὰ χέρια! έφώναξε.
"Ολοι εσήκωσαν ψηλά τὰ χέρια, εκτός
τοῦ Μπέν Γουδκλιφ, πού θέλησε να ὀρ-
μίσῃ πρὸς τὴν πόρτα. Μιά σφαῖρα ὅμως τὸν
εστόλωσε κάτω.

—"Ας τὰ θλέπουν οι ἄλλοι! έφώναξεν ὁ
άνθρωπος με τὴ μάσκα. Καί τώρα εμπρός,
εἰς έργον!

Δυὸ ἄλλοι άνδρες, με μάσκες κι' αὐτοί,
έμπῃκαν στο μαγαζί. "Ο ένας έτρεξε σὸν
μπαζατὰ τοῦ καταστηματοῦ, ενώ ὁ ἄλ-
λος έψαχνε τοὺς πελάτες, πού τρομοκρα-
τημένοι από τὸ πάθημα τοῦ Μπέν, δεν έ-
φερναν καμμιάν αντίστασι.

"Ο νέος στεκόταν με τις πλάτες άκουμπι-
σμένες στο τεῖχάκι, μισοκρυμμένος πίσω
απὸ τὸν Κέλλυ, πού είχε μείνει άπολιθω-
μένος με τὰ χέρια ψηλά. "Ετσι κρυβό-
μενος πίσω του πήρε από τὴν τσέπη τοῦ σακ-
κακιου του τὸ πιστόλι του, χωρίς να τὸν
άντιληφθῇ ὁ προσωπιδοφόρος πού στεκό-
τανε σὴν πόρτα, κρατώντας κάτω από τὴ
θωθερά τοῦ πιστολιοῦ του ὅλους τοὺς πελάτες, εσκόπευσε σὴν
στιγμὴ κ' έπυροβόλησε...

"Ο προσωπιδοφόρος πού στεκότανε σὴν πόρτα, χτυπήθηκε κι'
έπεσε κάτω νεκρός. "Αμέσως τότε οι πελάτες τοῦ μαγαζιοῦ,
παίρνοντας θάρρος, έρρίχθηκαν εναντίον τῶν δυὸ ἄλλων προ-
σωπιδοφόρων, πού τοὺς έψαχναν, μά ὁ ένας απ' αὐτοὺς έπρό-
λαβε και τραβώντας τὸ πιστόλι του έπυροβόλησεν.

"Ενας στεναγμός άκούσθηκε κι' ὁ νέος έγγειρε πάνω σ' ένα
τραπέζι, κατάχλωμος, με τὰ δόντια σφιγμένα. "Ο Κέλλυ έτρεξε
και τὸν έπῃρε σὴν άγκαλιά του. Οι ἄλλοι έπιασαν τοὺς δυὸ
προσωπιδοφόρους, τοὺς έδεσαν γερὰ, κ' ὕστερα περιεκύκλωσαν
τὸν Κέλλυ, πού κρατώντας τὸ νεο, τοῦ άνοιγε τὸ ποικάμισο
στο στήθος.

—Λίγο νερὸ και ούτσκι φέρτε γρήγορα! έφώναξε. Εἶνε θα-
ρεῖα πληγωμένος.

—Κρίμα στο παλληκάρη!

—Χωρίς αὐτόν, θά μὰς είχαν γδῦσει ὅλους οι λησται.

—Μπορεῖ να γλυτώσῃ, εἶπε κάποιος.

"Ο νέος τὸ άκουσε. "Ανοιξε λίγο τὰ μάτια του, έχανογέλα-
σε και ψιθύρισε:

—"Οχι! "Οχι! Μ' έπῃρε γιά καλά!...

Τὸν εστόλωσαν μπροστὰ σὴν φωτιά. Τὸ κεφάλι του τὸ κρα-
τοῦσε με στοργὴ στα γόνατά του ὁ Κέλλυ, πού λίγες στιγμές

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η ΣΤ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,

Οι κερδίσαντες άριθμοί και τὰ δῶρα

Στις 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 8 'Ιανουαρίου έγινεν εἰς τὰ
Γραφεῖα μὰς, ἡ Σ' κλήρωσις διά τὴν διανομὴν τῶν δῶρων τοῦ "Εβδο-
μαδιαίου Λαχείου τοῦ "Μπουκέτου", παρισταμένων τῶν λογίων και δη-
μοσιογράφων κ. κ. Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, τῶν ἀνα-
γνωστῶν μὰς κ. κ. Μιχαήλ Μυρτίλου, Τουφεξή, κλπ.

"Απὸ τὴν κληρωτῖδα, εἰς τὴν ὁποίαν είχαν τεθῇ ὅλοι οι άριθμοί οι δη-
μοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ "Μπουκέτου", άνεσῶθησαν κατὰ σειρὰν
οι έξῆς άριθμοί :

Ἄριθμὸς	44916	κερδίζει	δῶρ.	500
Ἄ α'	25947	»	»	150
Ἄ β'	3079	»	»	100
Ἄ γ'	25889	»	»	50
Ἄ δ'	11358	»	»	50
Ἄ ε'	5347	»	»	50
Ἄ ς'	20089	»	»	50
Ἄ ζ'	22214	»	»	50

"Εἰσὺς πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εἰς 16 (ἦτοι εἰς τὰ δυὸ τε-
λευταία ψηφία τοῦ α' άριθμοῦ 44916), κερδίζουν ἀνὰ ἐν "Ημερολόγιον
τοῦ "Μπουκέτου" τῆς ἀρεσκείας τῶν κερδίζοντων.

Οι ἀναγνώσται μὰς, οι έχοντες φύλλα με τοὺς ἀνωτέρω άριθμοὺς,
πρέπει να τὰ φέρον εἰς τὰ Γραφεῖα μὰς, διά να
πάρουν τὰ δῶρα τῶν, έχοντες μαζύ τῶν και δελ-
τίον ταυτότητος.

"Οσοι ἐκ τῶν ἐπαρχίων κερδίζουν χρηματικὰ
ποσά, πρέπει να μὰς άποστέλλουν τὰ δελτία, τῶν
ὁποίων οι άριθμοί κερδίζουν, και θά λάβουν τὰ
δῶρα τῶν.

"Η Σ' κλήρωσις τοῦ "Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ
"Μπουκέτου" θά γίνη και πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα
μὰς (Λέκα 7), τὴν 5 μ.μ. τῆς Τετάρτης 10 'Ια-
νουαρίου. "Οσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται να παρενε-
θοῦν εἰς αὐτήν.

"Εἰσὺς ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρ-
χιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μὰς στέλλουν τὰ
σχετικὰ δελτία με τοὺς κερδίζοντας άριθμοὺς, ά-
ναγράφοντας ἐπὶ τοῦ δελτίου και τὸ ὄνομα τῶν
καθαρά. Θά παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία τῶν από
τὰ "Υπογραφοῦσα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁ-
ποῖα θ' άποσταλῇ — ἐπὶ τούτῳ — μετὰ σχετικῶν
ὀνομαστικῶν καταλόγων, και ἐπεξηγηματικῇ ἐγκύ-
κλιος.

(Τὰ ὀνόματα τῶν τυχερῶν στο προσεχές)

ποῖν, στεκότανε άπέναντί του, με τις γρο-
θιές σφιγμένες. "Ο νέος έκαμε μιά προσπά-
θεια να σηκωθῇ, δεν μπόρεσε όμως κ' ὕ-
στερα άπλωσε τὸ χέρι του κ' έπιασε τὸ
χέρι τοῦ Κέλλυ.

"Α! έτραύλισε. Εἶνε εὐγενικό αὐτὸ ἀ-
πὸ μέρος σας. Δεν μοῦ κρατᾶτε κακία αἰ;

—Κακία; Νά σοῦ κρατήσω εσένα κακία,
παλληκάρη μου, πού θυσίασθηκες γιά να
μὰς γλυτώσῃς από τοὺς ληστές;

"Ο Κέλλυ ἦθελε κι' ἄλλα να πῇ, μά ἡ
συγκίνησι τὸν έπῃγε. Πρώτη φορά σὴν ζωὴ
του, ένοιωθε τέτοια πρῶφερη συγκίνησι, τέ-
τοια λύπη, τὸ δάλεμα τοῦ θρόλωσε και στο
πρόσωπό του εσταθῆκεν ένα δάκρυ. Με μιά μηχανική
κίνησι, έθγαλε τὸ καπέλλο του. Οι ἄλλοι τὸν έμυμήθηκαν άφῶνοι.

"Ο άγέρας είχε πάψει έξω και ἡ θροχή είχε σταματήσει. Σὴν
γὴ ἀπόλυτη έθασίλευε. Σὴν θρησκευτικῇ.

—Κρίμα! άκούσθηκε σὲ κάποια στιγμή να ψελλίσῃ ὁ νέος.

"Ανάσινε τώρα με κόπο, άνοιξε μερικὲς φορές τὰ μάτια του,
τοὺς κατῶσεν ὅλους γύρω και συγκεντρώνοντας ὅση δύναμι
και ζωὴ τοῦ απόμεινε ακόμα, εἶπε:

—Μά... πρὶν με κλάψετε, κύριε, πρέπει να σὰς πῶ, πρέπει να
σὰς συστήθῃ. Δεν με γνωρίζετε...καί ἴσως...

—Τι μὰς νοιάζει πὸς σε λένε; εἶπε συγκινημένος ὁ μαγαζά-
τορας. Εἶσαι ένα γεναῖο παλληκάρη κ' εἰμαστε περήφανοι πού
σε γνωρίσαμε...

—Εὐχαριστῶ, καλοῖ μου φίλοι...μα περιμένετε να σὰς πῶ...

"Ενα κύμα αἵματος τοῦ έθαψε κόκκινο τὸ γνέφο.

—Εἰμαι...εἰμαι ὁ Μπιλλ με τ' ἄσπρα χέρια! τραύλισε ὁ νέος.

Κ' ενώ ἡ κατάπληξις ζωγραφίζονταν σ' ὅλων τὰ πρόσωπα, ὁ
νέος με τὸ εὐγενικό πρόσωπο και τὰ κατάλευκα χέρια, ὁ λή-
σταρχος Μπιλλ ὁ "Ασπροχέρης έσοῖξε τὸ ροζαρισμένο χέρι τοῦ

Κέλλυ, πού κρατοῦσε μέσα στο δικὸ του κ' έξεψύχονε!...

ΠΙΕΡ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΥ ΝΟΥ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΘΡΥΛΙΚΗΣ ΚΑΣΤΙΛΙΟΝΕ

Η μανία των θεατρικών παραστάσεων στο Παρίσι, επί Δευτέρου Αυτακτορά, η φιλανθρωπική παράστασις της κομωδίας Τάσερ. Πώς εξασφάλισε τη συμμετοχή της κομωδίας ντε Καστιλιόν. Η μεγάλη βραδεία. Πώς άπογενησε η κομωδία στην Παρισινή άριστοκρατία. Το πρώτο σφύριγμα. «Είστε καληνάνθρωποι !», κλπ.

σεως σ' ένα από τα πιο άριστοκρατικά σπίτια της Γαλλικής πρωτεύουσας.

Την εποχή εκείνη — αυτοκράτορας της Γαλλίας ήταν τότε ο Ναπολέων Γ' και αυτοκράτειρα η θρυλική Εύγενια — η άριστοκρατία των Παρισίων είχε κυριευθεί από μανία θεατρικών παραστάσεων. Δεν περνούσε βδομάδα, που να μη δοθεί στην αθούσα ενός μεγάλου, καταπληκτικού διαρρηκτικού, και μια παράστασις με έρασιτεχνά ήθοιους, που άνηκαν στις πιο ένδοξες και ιστορικές οικογένειες της Γαλλίας. Στις καλλιτεχνικές αυτές επιδείξεις, που γινόντουσαν με έργα μονόπρακτα ως επί το πλείστον, αλλά γραμμένα από λογοτέχνες άνευνο-ρισμένους, όπως ο Θεόφιλος Γκωτιέ, ο Έδμόνδος Άμπου, η Γεωργία Σάνδη, ο Άλέξανδρος Δουμάς πατέρας και γιός και άλλοι, συμμετείχαν και προσεβνται και στρατηγοί και επιστήμονες. Και η θεατρική στήλη των εφημερίδων «ήσυχολοντο» περισσότερο με τις έρασιτεχνικές αυτές παραστάσεις, παρά με τ' άνευνορισμένα δημόσια θεάματα.

Στην ώραία αυτή κίνησι πρωτοστατούσε η κομωδία Τάσερ, η οποία είχε οργανώσει στο μέγαρό της μερικώς από τις πιο επιτυχημένες «κοσμικές παραστάσεις».

Μια μέρα η Τάσερ σκέφτηκε να δώσει μια έκτακτη καλλιτεχνική παράστασι για ένα φιλανθρωπικό σκοπό. Άφου εξασφάλισε την συνεργασία των καλύτερων μουσουργών, επιθεωρησεογράφων και έρασιτεχνών ήθοιων, σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να πεισθεί και την κομωδία ντε Καστιλιόν — την γυναίκα αυτή, που είχε γίνει θρυλική στο Παρίσι για την ωμορφιά της — να λάβη μέρος στην παράστασι. Της έστειλε μια έπιστολή, ζητώντας την συμμετοχή της. Η Καστιλιόν της αποκρίθηκε ότι εινε πρόθυμη να την βοηθήσει στην ευγενή αυτή προσπάθειά της, αφού πρόκειται περί καλλιτεχνικού σκοπού... «Όστόσο», η Τάσερ, γνωρίζοντας πόσο ευμετάβολη ήταν η Καστιλιόν, αποφάσισε, για ενά την δέση καλύτερα, να την επισκεφθεί στο κομμά της μέγαρο, στο Πασσύ, για να συνεννοηθεί άριστικά μαζί της για τις λεπτομέρειες της παραστάσεως. Βρήκε την ώραία Φλωρεντίνη με τα παράξενα, μυτηριώδη μάτια, ξαπλωμένη σε μια σαλ — λόγκ. Το ντύσιμο της οικοδεσποίνης ήταν παράδοξο, όπως και ο χαρακτήρ της. Φορούσε στο κεφάλι ένα διάδημα, όμοιο με της Μαρίας Στουάρτ, από το οποίο βινος κρεμόταν ένας μακρός πέπλος με λωρίδες από άσπρο και μαύρο μεταξοτό ύφασμα. Μια άσπρη ρούπα σκέπαζε το άγλυματώδες σώμα της και από το λαιμό της ήταν περασμένο ένα εφτάδιπλο μαργαριταρένιο κολλίε. Γύρω της, στους τοίχους, στα έπιπλα και σ' αυτό άκόμα το πάτωμα, ήταν τοποθετημένες εκατοντάδες φωτογραφίες της, που παρουσίαζαν τον θηλικό αυτόν Νάρκισσο σ' όλες τις στάσεις, μ' όλες τις τουαλέτες.

Όταν η Καστιλιόν έμαθε το σκοπό της επισκέψεως της κομωδίας Τάσερ, της έδωσε το λόγο της ότι θα λάβη εξάπαντος μέρος στη φιλανθρωπική της παράστασι και ότι θα εμφανισθεί σε δύο νούμερα : «Ως Λυσιόμοινα, τραγουδώντας τη ρωμάντσα της 'Ιτιάς, και ως 'Ερένια τών Δρυϊδών».

Για το δεύτερο νούμερο, συμπλήρωσε η κομωδία ντε Καστιλιόν, θα φορέσω ένα κοστούμι, με το οποίο είχα εμφανισθεί κάποτε σ' ένα χορό σ' ένα άνακτορα του Κεραμεικού. Το κοστούμι αυτό το βρήκανε τότε λιγνά... ντεκόλε. Δεν φαντάζομαι όμως να δείξουν την ίδια σεμνοτυφία και αυτοί που θα παρακολουθήσουν τη θεατρική αυτή παράστασι...

Η Τάσερ έφυγε γοητευμένη από το σπίτι της Καστιλιόν. Τώρα που κατόρθωσε να εξασφάλισή τη συμμετοχή της Καστιλιόν, ήταν βεβαία ότι η παράστασις θα σημείωνε θριαμβευτική επιτυχία. Πράγματι, μόλις έγινε γνωστό στους κοσμικούς κύκλους της Γαλλικής πρωτεύουσας ότι η κομωδία ντε Καστιλιόν θα εμφανιζόταν μισόγυμνη σ' ένα νούμερο, παρατηρήθηκε τέτοια ζήτσης εισιτηρίων, ώστε η Τάσερ αναγκάστηκε να αναγγείλ ότι η παράστασις θα επαναληφθεί τρεις φορές, για

να μπορέσουν να την παρακολουθήσουν όλοι.

Μά η Καστιλιόν έδειξε για μια άκόμα φορά τον ιδιότροπο χαρακτήρα της. Την τελευταία στιγμή πληροφορήθηκε την κομωδία Τάσερ, η οποία να λάβει τον κόπο να δικαιολογήσει την απόφασί της, ότι θα εμφανιζότανε μονάχα στην τρίτη παράστασι — και υπό τον όρο να της πωθούν έναν ειδικό διάκοσμο, που θα παρίστανε μια σπηλιά. Θεωρητικώς περιττό να σάς πούμε ότι η οργανωτική έπιτροπή της θεατρικής παραστάσεως δεν τόλμησε καν να συζητήσει τό... φερεμένα της έκκεντρης κομωδίας.

Δεν περιγράφεται η άδημονία, με την οποία οι κάτοχοι των εισιτηρίων περιέμεναν την τρίτη και τελευταία παράστασι, για να παρακολουθήσουν να θαυμάσουν τα κάλλη της άθέατης Καστιλιόν, της έρασιτεχνικής αυτής γυναίκας, η οποία είχε τόσο μεγάλη ιδέα για την κομωδία της, ώστε κάθε φορά που έδειχνε το πρόσωπό της στους κοσμικούς θνητούς, νόμιζε πως τους προσέφερε ένα ανεκτίμητο δώρο... Όλοσος θρύλος είχε δημιουργηθεί στο Παρίσι γύρω από τη θεατρική κομωδία της κομωδίας ντε Καστιλιόν. Νά, όμως, που μ' ελάχιστη επεφάρα, θα μπορούσαν πολλοί τυχεροί θνητοί να χαρούν το υπέροχο αυτό θέαμα. Την εποχή εκείνη ο κόσμος δεν είχε ν' ασχοληθεί μ' άλλα προβλήματα, πιο σοβαρά. Μοναδική του έγνοια ήταν η διασκέδασις, το όλοσος, η λαιρεία του ωραίου σ' όλες του τις εκδηλώσεις...

Τέλος, έφτασε η μεγάλη βραδεία.

Η θεία κομωδία πήγε στο μέγαρό της Τάσερ με το κεφάλι τυλιγμένο, κατά τη συνήθειά της, σε πυκνούς πέπλους — για να μη μπορεί κανείς να την κοιτάξει. Άνθρωπος ν' αντιπάρη τη θεατρική της δραστηριότητα της. Διήλθε άμέσως πως εινε φερειά άρροστη και ζήτησε ένα δωμάτιο, στο οποίο κλειδώθηκε, λέγοντας ότι θα εμφανιζότανε μονάχα όταν θαρχόταν η σειρά της να κάνει το νούμερό της.

Σεβάστηκαν και αυτήν την ιδιότητα της Καστιλιόν. Και η οικοδέσποινα περίμενε, τρέμοντας από άγωνία, τη στιγμή που θα παρουσιαζόταν η κομωδία ντε Καστιλιόν στο άνω μέρος του κομωδίου. Μήπως η Καστιλιόν... μετανόηση και δεν εμφανισθεί στη σκηνή... Στο μεταξύ, στη μεγάλη αίθουσα του χορού, που είχε διαρρηκτική καταλήλας, η πιο έκλεκτη μερίς της Παρισινης ανωνίας και των ξένων παρισχιών άφανε να σπνούν σχεδόν άπαράκλητα τα διάφορα νούμερα, άναμεινοντας την θεία κομωδία.

Τρία χτυπήματα άκούστηκαν και η αίθουσα ένοιξε. Ούτε θόρυβος άναπνοής δεν άκουσθηκε πειά στην αίθουσα...

Ο διάκοσμος παρίστανε μια σπηλιά, σύμφωνα με την επιθυμία που είχε εκφράσει η Καστιλιόν. Η μουσική άρχισε να παίζει ένα βαρύ και μαυροχολικό κομμάτι, που έμοιαζε με θλιμμένη προσοχή. Καί, ξαφνικά, μέσα στη γενική σιωπή, η κομωδία ντε Καστιλιόν παρουσιάστηκε στη σκηνή με άργα και έπισομα βήματα.

Κατάπληξε και άπογοήτευσι !...

Όλοι εκείνοι που άγωνίστηκαν να πάνε

στην έπιθυμία που είχε εκφράσει η Καστιλιόν, με την άποψη ότι θα έβλεπαν την κομωδία ντε Καστιλιόν, έβλεπαν μια άσπρη ρούπα σκέπαζε το άγλυματώδες σώμα της και από το λαιμό της ήταν περασμένο ένα εφτάδιπλο μαργαριταρένιο κολλίε. Γύρω της, στους τοίχους, στα έπιπλα και σ' αυτό άκόμα το πάτωμα, ήταν τοποθετημένες εκατοντάδες φωτογραφίες της, που παρουσίαζαν τον θηλικό αυτόν Νάρκισσο σ' όλες τις στάσεις, μ' όλες τις τουαλέτες.

Όταν η Καστιλιόν έμαθε το σκοπό της επισκέψεως της κομωδίας Τάσερ, της έδωσε το λόγο της ότι θα λάβη εξάπαντος μέρος στη φιλανθρωπική της παράστασι και ότι θα εμφανισθεί σε δύο νούμερα : «Ως Λυσιόμοινα, τραγουδώντας τη ρωμάντσα της 'Ιτιάς, και ως 'Ερένια τών Δρυϊδών».

Για το δεύτερο νούμερο, συμπλήρωσε η κομωδία ντε Καστιλιόν, θα φορέσω ένα κοστούμι, με το οποίο είχα εμφανισθεί κάποτε σ' ένα χορό σ' ένα άνακτορα του Κεραμεικού. Το κοστούμι αυτό το βρήκανε τότε λιγνά... ντεκόλε. Δεν φαντάζομαι όμως να δείξουν την ίδια σεμνοτυφία και αυτοί που θα παρακολουθήσουν τη θεατρική αυτή παράστασι...

Η Τάσερ έφυγε γοητευμένη από το σπίτι της Καστιλιόν. Τώρα που κατόρθωσε να εξασφάλισή τη συμμετοχή της Καστιλιόν, ήταν βεβαία ότι η παράστασις θα σημείωνε θριαμβευτική επιτυχία. Πράγματι, μόλις έγινε γνωστό στους κοσμικούς κύκλους της Γαλλικής πρωτεύουσας ότι η κομωδία ντε Καστιλιόν θα εμφανιζόταν μισόγυμνη σ' ένα νούμερο, παρατηρήθηκε τέτοια ζήτσης εισιτηρίων, ώστε η Τάσερ αναγκάστηκε να αναγγείλ ότι η παράστασις θα επαναληφθεί τρεις φορές, για να μπορέσουν να την παρακολουθήσουν όλοι.

Η κομωδία ντε Καστιλιόν στάθηκε άκίνητη. Είχε γίνει καταπληκτικό από το θυμό της. Τολμούσαν να σφύριξουν αυτήν, την άραστήρι

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό]

ΣΦΑΛΩΣ θάχετε διαβάσει και θα ξέρετε ότι η περισσότερες βεντέτες του κινηματογράφου παραπονούνται συχνά για τα βάσανα του έπαγγέλματός των, για την κοπιαστική εργασία μέσα στα στούντιο, για την έννευριστική προσπάθεια ν' ανταποκριθούν στα γούστα του κοινού, για τα τεράστια έξοδα παραστάσεως και ντυσίματος, ιδίως δε γιατί η άπαιτησις του κινηματογράφου δεν συμβιβάζεται με τις άπαιτήσεις της καρδιάς.

Μια ήθοποιος της θόνης, η Μαίρη Γκλόρυ, δεν έχει σχετικώς κανένα παράπονο. Δεν νομίζει, έδωλασε σ' ένα γαλλικό περιοδικό, ότι εινε άδύνατον να συμβιβασθούν η καλλιτεχνικές υποχρεώσεις με τις αισθηματικές κλίσεις μιας βεντέτας. Εινε δε τόσο ένθουσιασμένη με τον κινηματογράφο, ώστε και τα παιδιά της, αν άποχτήση ποτέ, θα τα κάνει ήθοποιους της θόνης.

Η Γκλόρια Σάνσον καταδικάστηκε να πληρώσει 31.000 δολάρια, συμπληρωματικό φόρο εισοδήματος για το 1928. Φαντασθήτε δηλαδή τι εισοδήματα είχε κι' έχει !...

Ο Γκάρι Κούπερ άρραβωνιάστηκε με τη Βερόνικα Μπάλφ, η οποία λάμπει στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ υπό το ψευδώνυμο Σάντρα Σόου.

Η Γερμανική Κινηματογραφική Έταιρεία Κλάγκ Φίλμ έξώδεσε περισσότερα από ένα έκατομμύριο μάρκα για να έγκρατισθή νέα άτελιέ και στούντιο.

Ένα νέο άστρο ανέτειλε και άνεβαίνει στο στερέωμα του Γαλλικού κινηματογράφου. Η Ζινέτ Γκωμπέρ. Γεννημένη στη Λυών, ξαθή, ψηλή κι' άφρατα, εργάστηκε στην άρχή στο θέατρο του Μαξιμ, ύστερα έπηρε το βραδέιο καλολής στη Νέα Υόρκη και κατόπιν άφοσιώθηκε στον κινηματογράφο. Η Γκωμπέρ έχει το ωραιότερο δέρμα του κόσμου, άνάστημα θαυμάσιο, μα εινε... γκρινιάρη! Διάρκως παραπονείται.

Θάθελα, λέγει, νάμαι λιγνή, πολύ λιγνή, σαν τη Λίλιαν Χάρβεϊ, που μπορεί κανείς κι' άπό πάνω άπό το φόρεμά της να της μετρήσει τις πλευρές! "Όσο για άνάστημα, έχω άρκετό... Ο κινηματογράφος δεν άνέχεται, παρά λιγνές γυναίκες. Λύ-

ναίκα του κόσμου !... Πώς τους πέρασε από το μυαλό η ιδέα ότι θα τους έπρεπε ν' άποθαμιάσουν όλους τους χυφούς θησαυρούς της ;... Για ποιάν την πέρασαν, έπιτέλους !... Η άλήθεια εινε ότι είχαν υποσχεθεί να εμφανισθούν στη σκηνή ντυμένη... κάπως έλαφρά, μα την τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη... Διαιωμά της δεν ήταν ; Το σφύριγμα επανέληφθη στη σάλλα.

Η Καστιλιόν κατεκεράυνωσε τότε τους παρισταιμένους μ' ένα βλέμμα, που πετούσε σπίνες άγνης και, χωρίς να συλλογισθεί ότι στην αίθουσα παρευρισχόταν το άνθος της παλιάς Γαλλικής άριστοκρατίας, δν πιο ένδοξα και ιστορικά δνόματα της Γαλλίας, τους πέταξε στο πρόσωπο, με λίσσα, τη λέξι :

— Παληνάνθρωποι !...

Και ύστερα χάθηκε από τη σκηνή, πήγε στο δωμάτιό της, άλλαξε φορέματα κι' έφυγε από το μέγαρο, χωρίς να ζήτηση να δει την κομωδία Τάσερ, για να της δώσει έγκλησις...

Καταλαβαίνετε τώρα τι σκάνδαλο δημιουργήθηκε. Έβδομάδες όλοκληρες δεν έκαναν στα κοσμικά σαλόνια της Γαλλικής πρωτεύουσας τίποτε άλλο, παρά να συζητούν την άνάγκη της διαγωγής της Καστιλιόν. Τα σατυρικά περιοδικά άφούσανε εις βάρος της... Πολλοί από εκείνους που ήταν παρόντες στην ιστορική εκείνη θεατρική παράστασι ζήτησαν να μάθουν αν η κομωδία έχει στην 'Ιταλία κανένα συγγενή για να τον προκαλέσουν σε... μονομαχία !...

Η άλήθεια εινε ότι η Καστιλιόν τιμωρήθηκε πολύ άστυρά για την άπρέπια της. Όταν μια μέρα πήγε να επισκεφθεί την αυτοκράτειρα σ' άνάκτορα του Κεραμεικού, η Εύγενια, η οποία είχε πληροφορηθεί βέβαια το έπεισόδιο, διέταξε τον αλάρχη της ν' άναγκάσει στην κομωδία ότι δεν μπορούσε να την δεχθεί, ύστερ άπό το θόρυβο, που δημιουργήθηκε εις βάρος της...

το εινε άποδεδειγμένο. Θά μου πείτε για τη Μαίη Γουέστ... Μά η Μαίη Γουέστ άποτελεί εξαίρεσι. Και μεταξύ αυτής και των λιγνών μέους όρος δεν υπάρχει στον κινηματογράφο...

Ξέρετε ποιά όφείλει την άνάδειξί της η Λίλιαν Χάρβεϊ; Σ' ένα... πέσιμό της!

Γεννήθηκε στην Άγγλία από γονείς Γερμανούς. Μικρούλα ήταν ζωρή, εκκίνητη, έπαιζε με τ' άγόρια, άνέβαινε στα δένδρα και δεν είχε καμιά κλίσι για τον κινηματογράφο, ούτε και για το θέατρο. Στά 1914, πέντε έτών κοριτσάκι, έπληγε με τους γονείς της στη Γερμανία κι' άποκλείσθηκαν εκεί άπό τον πόλεμο. Δεκαέξ έτών προσελήφθη ως χορεύτρια σ' ένα μιούζικ χόλλ. Σε μια πρόβα έδωσε τόση φόρα στα χοροπηδήματά της, ώστε έπεσε πάνω στη γκράν-κάσα...

Μ' αυτό το πέσιμό της, χωρίς βέβαια να το θέλη, ούτε να το υποτιμήσει, προσείλκυσε την προσοχή του σκηνοθέτη Ρόμπερτ Λάντ, που παρίστατο στις δοκιμές. Ο Λάντ την έβγαλε στο βωδέο κινηματογράφου, όπου έπαιξε με τον Βίλλυ Φρίτς κι' άγαπηθήκα... Η μεταξύ τους δε συμπάθεια διατηρείται ακόμα, γιατί ο Βίλλυ Φρίτς, καθώς έγραψαμε και πρό ήμερών, έπαρελόμενος των διακοπών για τις γιορτές, έπρόκειτο να πάν στο Χόλλυγουντ για να ίδι τη λατρεία του Λίλιαν.

Αν ηγυγέθη ήδη ότι η Γκρέτα Γκάρμπο τά έγάλασε με το μηχανικό, με τον όποιον έπρόκειτο να πανδρευθή και άρραβωνιάστηκε η πρόκειται ν' άρραβωνιαστή το γνωστό σκηνοθέτη του Χόλλυγουντ Ρούμπα Μαμουλιάν, ο όποιος έσκηνοθέτησε και τη νέα δημιουργία της Γκάρμπο, τη «Βασίλισσα Χριστίνα» της Σουηδίας.

Και ο μηχανικός που έχτιζε το σπίτι όπου θα έγκαθίσταντο με τη Γκρέτα, μετά το γάμο τους, μένει έτσι στα κρύα του λουτρού...

Ψιθυρίζεται στο Χόλλυγουντ ότι η Γκρέτα Γκάρμπο, άμα πανδρευθή το Μαμουλιάν, θα φύγη για την πατρίδα της Σουηδίας, όπου θα γυρίση ένα φίλμ Σουηδικής υποθέσεως, υπό την διεύθυνσι και τη σκηνοθεσία του συζύγου της. Ο Μαμουλιάν θα γυρίση επίσης στη Γαλλία ένα φίλμ με υπόθεσι τον Ρώσο-πολωνικό πόλεμο που έγινε πρό 200 έτών. Θά χρησιμοποιήση δε και τον ένδοξο Ρώσο βαθύφωνο Σαλιόπιν, για να τραγουδήσει μερικά παλιά τραγούδια της εποχής εκείνης.

Αυτές τις μέρες, στη Γερμανία, η Ούφα γυρίζει την «Πριγκίπισσα της Τζάρδας», από την όμώνυμη όπερέττα του Κάλλμα. Η ταινία αυτή θα παιχθεί και Γαλλικά, με τη Μέλκ Λεμονιέ.

Ο Ντικ Πόγγουελ εινε προφανώς ο πιο άπαιτητικός από τους άρρενας άστέρους του κινηματογράφου στο ζήτημα του έρωτος και του γάμου. Ωραίος, χαριτωμένος, διάσημος πειά, τινυρίζεται συστικά από πολλές έρωτες και μελαγχρινές του Χόλλυγουντ. Μά ο Ντικ έχει αξιώσεις πολλές.

—Τη γυναίκα που θα πανδρευθεί, έλεπε σε μια συνέντευξί του, την άνερπειύομαι άφρατα. Όχι άφρατα, όπως έννοουν εδώ στο Χόλλυγουντ, μα με φυσική ωμορφία. Νάνα δηλαδή χαριτωμένη, έξυπνη και με καλή ανατροφή. Νά της άρεση το διάβασμα, άλλα να ξέρη και από μαγειρεία. Δεν λέω νάνα μαγειρίσσει περίφημη, άλλα να ξέρη τέλος πάντων να μιά φτιάξη ένα πιό άτο φαί. Ιδίως όυελέττα με ζαμπόν, για την όποια τρελλάνομαι. Πρό πάντος όμως ν' άφοσιωθή σε μένα κι' αν εινε κι' αυτή ηθοποιός, ν' αφήση το έπαγγέλμα της και ν' άφιερωθή στη δική μου επιτυχία...

Τα προσόντα αυτά ο Ντικ τα άναγήτησεν ως τώρα σε πολλές. (Επί άρκετον μάλαςτα καιρό έγυρίζε στο Χόλλυγουντ με την ώραία Μαίρη Μπράντ κι' έμπαρρίζετο πως θα πανδρεύονταν, μα η Μαίρη έδωλασε πως δεν της έφταναν ένας μόνον άνδρας, έστο κι' αν αυτός ήταν ο Ντικ, που τόσο άγαπούσε, κι' έτσι τα έχαλασαν. Ύστερα ήρθεν η σειρά της νεαρής Πατρίτσας 'Ελλις. Μα ούτε αυτή έδέχθη τους βαρείς όρους του Ντικ, ο όποιος, δοκιμάσει τώρα να πείσει την κομωδία Νά Φράσσο, την όποια έγκατέλειψεν ο Γκάρι Κούπερ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΤΑΝ Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΗΤΑΝ ΜΑΝΙΚΙΟΥΡΙΣΤΑ...

["Αγνωστες αναμνήσεις του Κάρλ Μπρισσόν για τη ζωή της "Σφιγγας του Χόλλυγουντ" στο "Όσο της Σουήδας"

Κάρλ Μπρισσόν είναι ο άνθρωπος που ανακάλυψε την Γκρέτα Γκάρμπο. Είναι ένας μεγάλος Σουηδός καλλιτέχνης, που έζησε πολλά χρόνια στην Αγγλία, όπου έκανε την κινηματογραφική του «καριέρα» κι όπου είχε δημοφιλέστατος. Ο ρόλος του στην «Πριγκίπισσα των δολαρίων», στον «Πέρ Γκόντ» και στην «Εύθυμη χήρα» είναι μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της θόδης, που τον έκανε διάσημο.

Αυτές τις μέρες, λοιπόν, ο Σουηδός ηθοποιός, πριν φύγει πάλι για το Χόλλυγουντ, έδωσε μία συνταρακτική συνέντευξη στους Λονδρέζους ρεπόρτερ. Απεκάλυψε για πρώτη φορά, πώς βρήκε και πώς έκανε ηθοποιό του κινηματογράφου την σημερινή μεγάλη γόρσα της θόδης με το μοιραίο κι άκατανικτο «σέξ-άππλ». Η Γκρέτα Γκάρμπο χρωστάει σε δύο ανθρώπους την τύχη της στον κινηματογράφο. Πρώτα στον φίλο της Κάρλ Μπρισσόν κι' έπειτα στον περίφημο σκηνοθέτη Μάουριτς Στίλλερ...

Τι ήταν η σαγηνευτική Γκρέτα πριν της δοθεί η ευκαιρία να παίξει στην θόδη; «Όλοι οι θαυμαστές της μέχρι σήμερα ξέρουν, ότι ήταν μία μικρή υπάλληλος σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια! Ο Κάρλ Μπρισσόν στη συνέντευξή του το διαψεύδει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο και μας παρουσιάζει μία άγνωστη ζωή της μεγάλης «θεντέτας».

«Η Γκρέτα Γκάρμπο, είπε στους Λονδρέζους ρεπόρτερ, πριν την γνωρίσω, ήταν ένα μικρό κι' άσημο κορίτσι, που εργαζόταν ως μανικιουρίστα σ' ένα καλό κουρείο του "Όσλο».

«Η Γκάρμπο μανικιουρίστα! Τι περίεργο επάγγελμα για μία νέα, που είχε μέσα της το μεγαλύτερο ταλέντο του κινηματογράφου! Είναι άπιστο!... Οι περισσότεροι «άστερες» ξεκίνησαν για να κάνουν την κινηματογραφική «καριέρα» τους είτε από μία δραματική σχολή, είτε από κάποιο θέατρο. Άλλοι πάλι έπαιζαν ως ερασιτέχνες ηθοποιοί ή σημείωναν κάποια επιτυχία με το χορό τους στα μιούζικ-χόλ.

«Η Γκρέτα Γκάρμπο ξεκίνησε για να κάνει τον δνειρώδη δρόμο της προς την παγκόσμια δόξα από ένα κουρείο... Έκείνη την εποχή, κατά το 1923 περίπου, η Γκρέτα ήταν ένα φτωχό κορίτσι, που ζούσε με τη μητέρα του μία δύσκολη ζωή γεμάτη στερήσεις και στενοχώριες. Πώς μπορούσε να συντηρήσει τον εαυτό της και την μητέρα της και ν' αντιμετωπίσει όλα τα έξοδα του σπιτιού με τον μικρό μισθό μιας μανικιουρίστας; Η Γκρέτα προσπαθούσε να διπλασιάσει τα έσοδά της με τα πουριπουάρ των πελατών της. Έκανε μανικιούρ τόσο στις κυρίες, όσο και στους άνδρες. Παρ' όλη, ωστόσο, την δειλία της και το φρόνιμο ύψος της, η ζωή την ανάγκασε να κάνει την υποχρεωτική, την εύχρηστη, την εύθυμη... Έπρεπε με κάποια υπόσχεση στη ματιά, μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο, μ' ένα σαγηνευτικό λόγο, να προσελκύει όσο μπορούσε περισσότερους πελάτες του κουρείου και να κάνει μανικιούρ σ' όσο το δυνατόν περισσότερα χέρια...

«Η Γκρέτα τότε, όσο άσημη κι' αν ήταν, είχε κάτι, ένα παράξενο «σίκ», που δεν την άφηνε να περάσει αδιάφορη. «Όσο κοινά ήταν τα δειλά λόγια της, είχαν μία γοητεία που προκαλούσε κατάπληξη. Έχετε προσέξει τα χείλη της; Μπορούν να σας κάνουν μία ατέλειωτη ερωτική εξομολόγηση δίχως να προφέρουν μία λέξη με τις νευρικές και παράξενες συσπάσεις τους, με το ηδονικό άνοιγμα τους, με τις ερωτικές προκλήσεις τους. Καταλαβαίνετε από το σχήμα που παίρνουν

Η τελευταία φωτογραφία της Γκρέτας Γκάρμπο

στι ζητούν να φιληθούν. Αυτά λοιπόν τα άσυγκριτα χείλη της Γκάρμπο μ' έκαναν να την προσέξω για πρώτη φορά και να μαντέψω, ότι μέσα στο στήθος της έκαιγε η φλόγα της γαλής τέχνης.

«Ένα απόγευμα, πριν πάω στο θέατρο, μπήκα τυχαία στο κουρείο, όπου εργαζόταν η Γκρέτα για να ξυριστώ και να περιποιηθώ τα χέρια μου. Όταν κάθισα μπροστά στο τραπέζι της μανικιουρίστας, δίχως να την προσέξω διόλου, άκουσα θερμή και κάπως δειλή φωνή να λέει:

«Ο κύριος έχει πολύ όμορφα δάχτυλα... Μά και τα χέρια του είναι χέρια καλλιτέχνου! Μήπως ο κύριος είναι ηθοποιός;»

Σήκωσα τότε περίεργος τα μάτια μου κι' είδα κατάπληκτος να με κυττάζουν δυο δεινράδη μάτια γεμάτα παρθενική αφέλεια...πολύ επικίνδυνη. Υπάρχουν άγγελικές ματιές που έχουν κάτι το σατανικό, το επικίνδυνο, το μοιραίο. Τέτοιον παρθενικό θλέμμα έκλεινης της μικρής μανικιουρίστας. Ποιά ήταν, λοιπόν, την έλεγαν;

«Από το παρουσιαστικό της, που είχε μία χαρακτηριστική ευγένεια, κατάλαβα ότι δεν ήταν κανένα τρελλό κι' έλειπε κορίτσι. Η δειλία της μου έδειχνε καθαρά, ότι δεν είχε άσχημα χέρια κι' ότι περνούσε δύσκολη ζωή. Μία άλαφρα ατακτική λύτση έκανε πάλι γλυκό και πιο συμπαθητικό το κάπως άσχημο πρόσωπό της. «Τι περίεργο κορίτσι!» συλλογίστηκα...

«Άρχισα να την ρωτάω για τη ζωή της και δεν άργησα να καταλάβω, ότι η μικρή μανικιουρίστα μου έδινε ψεύτικες απαντήσεις κι' ότι της άρεσε να δημιουργή ένα φανταστικό κόσμο. Μου είπε, ότι η οικογένειά της ήταν εύπορη κι' ότι έμενε τότε ως μανικιουρίστα γιατί έπληττε και δεν ήξερε πώς να περάσει τις ώρες της. Μου μίλησε για τη νυχτερινή ζωή του "Όσλο, για την κοσμική κίνηση, για τα σπάρ που έκανε στις ώρες της, έμεναν ελεύθερες από το κουρείο και δεν δίστασαν ποτέ πη, ότι ήταν η καλύτερη τεχνουργούμης της γυναίκας της οχής της!»

Δεν θα μπορούσα ποτέ να ξεχάσω, με πόση...πριγκίπισσα διαφορία μου μιλούσε γι' αυτή την φανταστική ζωή της. Έπαιξε τόσο θαυμάσια το ρόλο της! Για να δώ λοιπόν το πραγματικό χαρακτήρα της, την αληθινή ψυχή της, άσχετα με την εποχή...

—Θα θέλατε, μίς, ν' αλλάξετε «άσχολια» και να κερδίσετε πενήντα κορόνες κάθε βράδυ;

«Η παράξενη μανικιουρίστα έγινε κατακόκκινη από ένα κύμα αίματος που ανέβηκε από τα πόδια στο πρόσωπό της και ξεχύθηκε στην...εξορία της, μου απάντησε με μισοσβυστή φωνή:

—«Ω! Ναι... κύριε! Θα ήθελα πολύ να κερδίζω αυτές τις πενήντα κορόνες... Μά δεν θα θέλα να με έκβη η καινούρια μου άσχολια...»

—Δεν σας προτείνω, της είπα τότε, κανένα υποπο επάγγελμα. Είμαι μανάτζερ του κουρείου «Περροκέ»... Θέλετε να εργαστείτε εκεί πέρα ως χορεύτρια; Αυτό το επάγγελμα ταίριαζε περισσότερο στην...προσωπικότητά σας.

«Η μικρή μανικιουρίστα χατέλωσε τα μάτια της και ψιθύρισε πάλι σαν να μιλούσε στον εαυτό της:

—Χορεύτρια... Μ' αυτό άσχετο είναι τ' όνειρό μου! Μεροβίζει ωστόσο η νυχτερινή ζωή του καμπαρέ με τα άπληστα της και τις επικίνδυνες αγελαίες της.

—Βασισθήτε σ' έμένα μίς, την απάντησα, για να της δώσω θάρρος. Ο Κάρλ Μπρισσόν είναι ένας τίμιος άνθρωπος... Δεν έρω γιατί μου κάνετε μία τόσο εξαιρετική εντύπωση. Μαντεύω τι αν θα ήσαστε ν' ακολουθήσετε τις συμβουλές μου, θα κάνατε μία πρώτης τάξεως καλλιτεχνική «καριέρα». Έλάτε το βράδυ στο «Περροκέ». Θα σας γνωρίσω στον διευθυντή του και θα σ' ε-

πείσω να πάτε μαζί μου στο θέατρο. Θα σας γνωρίσω στον διευθυντή του και θα σ' ε-

ΣΕΡΒΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ

Στη Σερβία διηγούνται το έξης παραμύθι, για να δείξουν πόσο ο Σερβικός λαός τηρεί με θρησκευτική ευλάβεια και με μεγάλες θυσίες τις υποχρεώσεις της φιλοξενίας:

«Ένα βράδυ, που το φεγγάρι άσχημα με τις αχτίδες του τις χιονισμένες πεδιάδες, άνοιξε η πόρτα του σπιτιού του φτωχού χωρικού Λαζάρου και μπήκε μέσα κάποιος ξένος. Μικρό και φτωχικό ήταν το σπίτι, μά μεγάλη κι' άνοιχτη η καρδιά του φτωχού Λαζάρου, ο οποίος, μόλις είδε τον ξένο, σηκώθηκε άμέσως πάνω και του είπε:

—Καλώς όρισες, ξένε, στο φτωχικό μας! Είθε να φέρης την ευλογία του Θεού μαζί σου!... «Όποιος κι' αν είσαι, έλα, κάθισε δίπλα στο τζάκι να ζεσταθής...»

Ο ξένος κάθισε κοντά στο τζάκι.

Κι' ο Λάζαρος, γυρίζοντας τότε στη γυναίκα του Λιομπίτσα της είπε:

—Λιομπίτσα, βάλε ξύλα στο τζάκι, σιγά-σιγά, να φωτιά και βάλε το τσιγάρο να μαγειρέψης τίποτα να φάη ο ξένος.

—Το δάσος είναι άπέραντο, απάντησε η Λιομπίτσα, ξύλα έχει να χορταίνει όλος ο κόσμος κι' η φωτιά υποτιμώνται στο τζάκι. Μά στο τσιγάρο τι να βάλω να βράση; Δεν μ'άς έχει μείνει τίποτα για φαί κι' έχωμε δυο μέρες που δεν βάλαμε τίποτα στο στόμα μας.

Ο φτωχός Λάζαρος, κατακόκκινος τότε απ' τη ντροπή του, δεν ήξερε τι να κάνει και τι να πη.

Τότε ο ξένος μίλησε έτσι:

—Είσαι Σέρβος, ελε στο φτωχό Λάζαρο, και δεν δίνεις τίποτα στον ξένο σου να φάη;

Ο Λάζαρος έβαλε άμέσως το κεφάλι, έπληξε στη μικρή αποθήκη του σπιτιού κι' έσκάλισε σε κάθε γωνιά. Δεν βρήκε όμως ούτε ένα κομμάτι ψωμί, ούτε ένα σπείρι σιτάρι, ούτε ένα κροτίδο, τίποτα, τίποτα... Έγύρισε λοιπόν κοντά στον ξένο κατατρομασμένος και στενοχωρημένος.

Ο ξένος έβαλε τότε το χέρι του πάνω στο κεφάλι του Λάζαρου, του μικρού παιδιού του Λαζάρου, που είχε κατακόκκινα μάγουλα, γαλανά μάτια και ξανθά κατσαρά μαλλιά, και είπε:

—Νά, κράς φρέσκο για να μαγειρέψης και να φάγης το μοναχάκι σου, αν σέβεται τις υποχρεώσεις της φιλοξενίας, σαν αληθινός Σέρβος.

Η Λιομπίτσα χάρταξε με λαχτάρα το παιδί της, ύστερα τον άνδρα της, το Λάζαρο, έβγαλε μια δυνατή φωνή κι' έπεσε κάτω ανάσπλητη. Μά και το Λάζαρο την καρδιά την έσφιξε ο πόνος. Νά σφάξη το γιό του, τον αγαπημένο!...

Ωστόσο, πήρε την απόφαση του και φώναξε:

—«Οχι, ποτέ, ποτέ δεν θα βρεθεί κανείς να πη πως εγώ, ένας Σέρβος, δεν έξετέλεσα πιστά τα χρέη της φιλοξενίας.

Και άραζοντας το παιδί του, τώσφαζε σαν άρνι! Μόνος του το μαγέρεψε στο τσιγάρο και το βάλε στον ξένο να δευρήση. Ύστερα κοιμήθηκαν. Ο φτωχός Λάζαρος έβαλε τον ξένο να κοιμηθεί κοντά στο τζάκι κι' αυτός έπληξαζε πάρα πέρα.

Κι' έκαιγε οϊγανά, για να μην τον άρνηση ο ξένος, έκαιγε με πόνο το σπαρμένο παιδί του, ώσπου τον έπληξε ο πόνος.

Κατά τα μεσάνυχτα ο φτωχός Λάζαρος έξυπνησε, γιατί άκουσε στον ύπνο του κάποιον να του φωνάζει. Ήταν ο ξένος, που του μίλησε:

—Λάζαρε, έβηνα και σήκα! Εγώ είμαι ο Σωτήρ σου και Θεός σου. Δεν ντύνισες τη Σερβική φιλοξενία και για να περιποιηθής το μισαγένη σου έσφαξες και το μοναχάκι σου. Μά μί, ληπάσα. Το παιδί σου άναστήθηκε, και νάτο!... Κι' από τώρα και στο έξης η άφθονία και η ευτυχία θα βασιλεύη στο σπίτι σου. Εύλογημένος ός είσαι και σ' και η γυναίκα σου, η Λιομπίτσα και το αγαπημένο σου άγόρακι, ο Λάνα, με τα κατσαρά μαλλιά, τα γαλανά μάτια και τα ξανθά κατσαρά μαλλιά!...

Αυτά τα λόγια είπε ο ξένος κι' έγινε άφαντος.

Κι' απ' τη μέρα αυτή η ευτυχία και η χαρά βασιλεύουν στο σπίτι του Λαζάρου, πούχε τόσο καλή, τόσο μεγάλη καρδιά!...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Η φίλη μου έμεινε με τα παλιά βιβλία, τα οποία καθιστά πούλημα ο χρόνος.

—Ο λιγότερο κοπιώδης τρόπος για να μάθης κανείς είναι ν' άκούη.

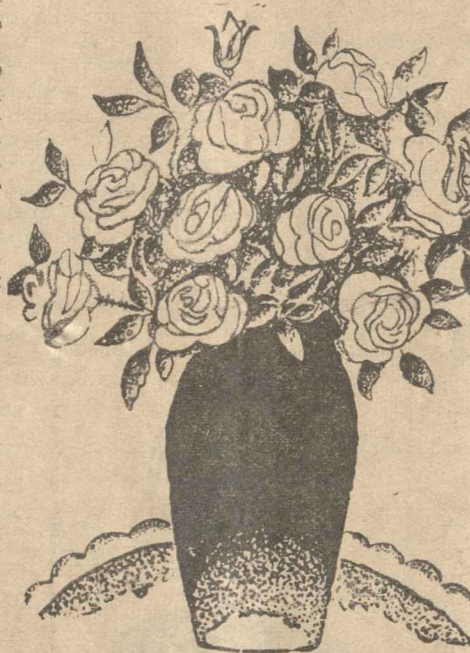
—Τά ζώα που ζεθεύουν τον περισσότερο καιρό για τον καλύτερό τους, είναι η γάτα και η...γυναίκα!

—Όταν σου κάνουν καλό, να το θυμάσαι. Όταν κάνουν έσ' νά το λησιμονή.

—Φίλια είναι μά ψυχή, που κατοικεί μέσα σε δύο σώματα.

—Όλα μπορείς να τα κρηνής απ' τη γυναίκα, εκτός από τον...εραστή.

—Πολύ λίγων γυναικών η άξία διασκεύει περισσότερο από τον άλλος των.

Κι' έκαιγε οϊγανά, για να μην τον άρνηση ο ξένος, έκαιγε με πόνο το σπαρμένο παιδί του, ώσπου τον έπληξε ο πόνος.

Κατά τα μεσάνυχτα ο φτωχός Λάζαρος έξυπνησε, γιατί άκουσε στον ύπνο του κάποιον να του φωνάζει. Ήταν ο ξένος, που του μίλησε:

—Λάζαρε, έβηνα και σήκα! Εγώ είμαι ο Σωτήρ σου και Θεός σου. Δεν ντύνισες τη Σερβική φιλοξενία και για να περιποιηθής το μισαγένη σου έσφαξες και το μοναχάκι σου. Μά μί, ληπάσα. Το παιδί σου άναστήθηκε, και νάτο!... Κι' από τώρα και στο έξης η άφθονία και η ευτυχία θα βασιλεύη στο σπίτι σου. Εύλογημένος ός είσαι και σ' και η γυναίκα σου, η Λιομπίτσα και το αγαπημένο σου άγόρακι, ο Λάνα, με τα κατσαρά μαλλιά, τα γαλανά μάτια και τα ξανθά κατσαρά μαλλιά!...

Αυτά τα λόγια είπε ο ξένος κι' έγινε άφαντος.

Κι' απ' τη μέρα αυτή η ευτυχία και η χαρά βασιλεύουν στο σπίτι του Λαζάρου, πούχε τόσο καλή, τόσο μεγάλη καρδιά!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Λίγες γυναίκες είναι τόσο τέλειες, ώστε οι άντρες τους να μη μετανοούν, μία φορά την ημέρα τουλάχιστον, γιατί τις παντρεύτηκαν. (Ουίλντντς)

—Η ιστορία αναφέρει βασίλεις που παντρεύτηκαν βασίλοπούλες. Είπε ζήτημα όμως αν θα θρίσκουνταν σήμερα δοσκοπούλες τόσο άπλοϊκές, ώστε να δεχθούν να παντρευτούν θα αλεις!

—Το δυσάρεστο σ' ένα γάμο, είναι όταν ο ένας από τους ου ζυγους αγαπά κι' ο άλλος όχι. «Οταν όμως οι δυο σύζυγοι δεν αγαπούνται καθόλου, τότε μπορούν να ζήσουν πολύ ευτυχισμένοι.

—Α' λφρέδος Καπός

—Η ώρατες γυναίκες πεθαίνουν δυο φορές.

ΦΟΝΤΕΝΕΛ

ΙΣΤΟΡΙΑΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΟΥΝ!...

ΤΟΥ R. M. AYRES

Γιαρ... τι συμβαίνει, αλήθεια, νάχουν κι' οι δυο το ίδιο δνομα-και τα μάτια της τότε γέμизαν δάκρυα... "Ω! ήταν φοβερό το πάθημα της άτυχης τηλεφωνήτριας!

"Επτά δλόκληρα χρόνια αγαπούσε τον Τζώρτζ, ένα πρόσχαρο, καλό κι' εργατικό παλληκάρι και ή φτωχή νέα περίμενε με λαχτάρα την ευτυχισμένη μέρα του γάμου τους. "Ωστόσο, τελευταία, ενώ ο Τζώρτζ είχε προθυμότητα κι' ενώ ο Ικανοποιητικός μισθός του θά τους επέτρεπε ν' ανοίξουν σπίτι δικό τους... ξεάφνα ο αγαπημένος της έμπλεξε και ξελογιάστηκε με μία άλλη. "Αχ! αυτή ή άλλη! "Η τηλεφωνήτρια είχε παραμονεύει και την είδε μία μέρα... Ναι, δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν κάμορφο κορίτσι... πιο όμορφη απ' αυτήν και... πιο νέα! "Η άτυχη τηλεφωνήτρια είχε θυσιάσει σε μάταιες ελπίδες τα καλύτερα χρόνια της ζωής της...

Την ημέρα που ο Τζώρτζ της ώμολόγησε πως αγαπούσε μίαν άλλη και ντροπιασμένος της ζήτησε συνώμνη για την απιστία του, εκείνη δεν μπόρεσε ούτε καν νά απαντήσει, τόσο ήταν ταραγμένη!... Μά τη νύχτα δεν μπόρεσε νά κοιμηθι καθόλου. Στριφογύριζε αδιάκοπα στο κρεβάτι της και, όταν, την άλλη μέρα, πήγε, όπως πάντοτε, στο γραφείο όπου εργαζότανε, οι συνάδελφοί της δεν τόλμησαν νά τη ρωτήσουν τί είχε... Είχαν καταλάβει...

Κάθε πρωί, λοιπόν, σε μία ώρισιμένη ώρα, ή τηλεφωνήτρια παρακολουθούσε την τηλεφωνική συνομιλία του κ. Τζώρτζ Ντάνμπαρα με την μίς Λένι Γκρέισαμ. Στην αρχή, ο Τζώρτζ και ή Λένι μιλούσαν σαν άπλοι γνώριμοι. Μά σιγά-σιγά με τον καιρό, ή συνομιλία τους άρχισε νά γίνεται πιο τρυφερή. "Ετσι ή τηλεφωνήτρια κατόρθωσε νά μάθι την ιστορία του έρωτός τους. "Ο Τζώρτζ Ντάνμπαρα, ο οποίος ήταν παντρεμένος με μία γυναίκα εγωίστρια, σπάταλη, άπονη και ελαφρόμυαλη που τον βασάνιζε, με τις άδικοτες γκρινιές της και τις απαιτήσεις της, είχε γνωρίσει μία μέρα, σε κάποιο σπίτι με τη Λένι. "Όταν λοιπόν είδε πως ή νέα αυτή είχε τις ίδιες μ' αυτόν ιδέες, αποφάσισε νά ζητήσει το διαζύγιο και νά ξαναφτιάξει τη ζωή του. Μά ή γυναίκα του, έξω φρενών, γιατί ο Τζώρτζ δεν την αγαπούσε πια και γιατί είχε βρη τη σύντροφό που του ταίριαζε, αρνιόταν νά δώσει το διαζύγιο.

"Ωστόσο, ο Τζώρτζ και ή Λένι εξακολουθούσαν νά ελπίζουν...

"Αλλά! "Αλλά! Σας παρακαλώ, δεσποινίς, δώστε μου τον αριθμό τριάντα-τέσσερα-όγδοντα-δύο...

Πρόθυμα ή τηλεφωνήτρια έδινε τον αριθμό που της ζητούσε, αλλά... παραμελούσε την άλλη εργασία της, για νά παρακολουθήσει μ' ενδιαφέρον τη συνδιάλεξη των δυο νέων.

"Καλημέρα, αγάπη μου, πότε θά σε ιδω;

"Όχι, σήμερα, Τζώρτζ, δεν τ'ο κρίνω φρόνιμο!

"Μά... εινε τόσες μέρες τώρα που δεν συναντηθήκαμε... μία εβδομάδα σχεδόν!

"Τό ξέρω... Θά ήθελα κι' εγώ πολύ νά περάσουμε τη βραδεία μαζί.

"Αγαπημένη μου, μ' αγαπάς;

"Σοσ! θά σ' ακούση ή τηλεφωνήτρια!

"Δεν πιστεύω, έχει τόσο δουλειά, ώστε δεν της μένει καιρός για χάσιμο!

"Μά, μπορεί ν' ακούη;

"Εί! και σάν μ' ακούει; Μήπως ξέρει ποιοι είμαστε;

Σ' αυτό ο Τζώρτζ είχε δίκιο. "Η τηλεφωνήτρια δεν τους γνώριζε... "Αλλά, που νά φαντασθι ο Τζώρτζ πως ή τηλεφωνήτρια παρακολουθούσε με πάθος το ρομάντσο τους, σάν νά επρόκειτο για το δικό της... το άποτυχημένο ρομάντσο της!

"Θέλεις ν' ανταμωθούμε αύριο, Τζώρτζ;

"Καλά!-αποκρίθηκε γρήγορα ο νέος, σάν νά φοβήθηκε μήπως ή Λένι άλλαξει γνώμη. "Στις όκτώ, λοιπόν! Στο ίδιο μέρος.

"Ποιό απ' όλα; "Εχουμε συναντηθι σε τόσα μέρη ως τώρα!

Τότε ο Τζώρτζ ώρισε νά συναντηθουν σ' ένα μικρό, ήσυχο εστιατόριο στο Σόχο, όπου «δεν υπήρχε ενοχλητική μουσική και

όπου ο ξενοδόχος, ο κ. Ρουλιέ, ήταν πολύ διακριτικός κι' έκανε πως δεν έβλεπε όταν οι δυο νέοι φιλιόντουσαν!...

Κάθε βράδυ, στις όκτώ, ή τηλεφωνήτρια τελείωνε τη δουλειά της. "Εκείνο το βράδυ, έβρεχε κι' έκανε πολύ κρύο. Παρά τη συνήθειά της, ή τηλεφωνήτρια αποφάσισε νά βάλει στο Σόχο, στο μικρό εκείνο εστιατόριο, «όπου δεν υπήρχε ενοχλητική μουσική και του οποίου ο διευθυντής, ο κ. Ρουλιέ, εινε τόσο διακριτικός, όταν ένα έρωτευμένο ζευγάρι φιλιότανε, μιά απόμειρη γωνιά...»

Ξεπαισιωμένη, ή νέα μπήκε στη θερμή αίθουσα, διάβηκε τη ρεσεψιόν που ήθελε και παράγγειλε το λιτό δείπνο της. Κεί που καθόταν, ή τηλεφωνήτρια παρακολουθούσε το έργο μένο ζευγάρι που καθόταν στο διπλανό τραπέζι. "Ασφαλώς, τοι ήσαν! Τί χαριτωμένοι που φαινότανε και πόσο τρυφεροί!

"Ω! άς τελειώνω καλά το είδύλλιο τους, κι' άς μιλήσω νά τους βοηθήσω! — σκέφθηκε ή νέα καθώς θυμήθηκε με τη δική της απογοήτευση.

"Μά την άλλη μέρα, στο τηλέφωνο, με λύπη άκουσε τη μείνη φωνή του Τζώρτζ, ο οποίος έλεγε στη Λένι:

"Αγάπη μου! Είμαι τόσο δυστυχής! "Εκανα ό,τι μπόρεσα, μά ή γυναίκα μου δεν έννοει νά μου δώσει το διαζύγιο!

"Από τότε πέρασαν πολλές μέρες, χωρίς οι δυο έρωτευμένοι νά μιλήσουν στο τηλέφωνο. "Η τηλεφωνήτρια ήταν άπελπιστη και θαρρούσε πως ξαναζούσε τις τραγικές ώρες της δικής της άτυχίας. Και όταν μετά δυο εβδομάδες άκουσε πάλι τη φωνή του Τζώρτζ, ή καρδιά της άρχισε νά χτυπά δυνατά. Γρήγορα δωσε τον αριθμό και με λαχτάρα περίμενε ν' άκούσι τη Λένι.

"Ο Τζώρτζ είπε πως ή γυναίκα του είχε κληρονομήσει από το πατέρα της, πως τώρα ήταν πλούσια, έδινε το διαζύγιο κι' έφευγε για μακρινό ταξίδι.

"Ωστε;.. Είσαι ελεύθερος, Τζώρτζ; — ναι, ή Λένι με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση και χαρά.

"Ναι, αγάπη μου, και θέλω νά σε ιδω. Νά πάω; ο διώτολος το τηλέφωνο!.. Θέλω σέ φιλήσω!...

"Σοσ! Σόπα, Τζώρτζ! Σ' άκούν!

"Τί με μέλλει! "Αφοδ σ' αγαπά!

"Η καρδιά της τηλεφωνήτριας τετούσε από χαρά. Μετά μιά βδομάδα, ο Τζώρτζ πήγε Λένι στο τηλέφωνο και, γελώντας, της έδειξε πως ή γυναίκα του ζητούσε νά συμφωνήσουν μαζί του, με τη δικαιολογία πως τώρα έαφθονα χρήματα και δεν θά τον γκρινιούσε πια.

"Τζώρτζ! — αποκρίθηκε ή Λένι, με άλλο μείνη φωνή, — μήπως... θέλεις... νά συμφωνήσω σέ φιλήσω!...

θής;... "Ισως άργότερα μετανοήσεις!.. Δεν θέλω νά γίνω τίς...νά...!

"Η φωνή της νέας κόπηκε ξαφνικά κι' ένας λυγμός άπαστηκε. "Η τηλεφωνήτρια δεν στάθηκε ν' άκούση περισσότερα. Πέταξε το ακουστικό και έξοπασε σε κλάματα. Μία συντομία της, προσπάθησε νά την παρηγορήσει, νομίζοντας πως κλαίει για τον δικό της Τζώρτζ.

"Αφσέ με, — είπε ή τηλεφωνήτρια—δεν ξέρεις, ... δεν μπορείς νά καταλάβης!

Δυο μέρες κατόπιν, μιά γυναικεία στριγγή φωνή ζητούσε πείμονα τον αριθμό του Τζώρτζ. "Η τηλεφωνήτρια υπομνήσθηκε πως θά ήταν ή γυναίκα του Τζώρτζ. Για μιά στιγμή στάθηκε να αποφασισθι και κατόπιν είπε άπότομα:

—Δεν άπαντούν!

Νευριασμένη, ή φωνή εξακολουθούσε:

—Δεσποινίς, εινε ανάγκη! "Επιμένετε! Πρέπει!... Εινε ανάγκη!...

—Δεν άπαντούν!

Μά εκείνη που τηλεφωνούσε δεν κατάλαβε, φαίνεται, τί έλεγε ή τηλεφωνήτρια και άρχισε νά λέη:

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

—Τζώρτζ! που είσαι; Είμαι ή γυναίκα σου... "Ακουσε!

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"Η ιστορική του στρατάρχει ντε Καστελλάν. Πώς του την έφτιασαν, αλλά και πως την έπαθαν οι άνδρες του. "Η κομική του Μπαλζάν. Γιατί έμεινε τελευταίος στο σπίτι του Ουγκώ. "Η τελευταία του γκάφα. Μία βροχή πριγκιπικών φιλιών επί των παρειών της "Αδελίνας Πάτι!... Τα χρόνια του λοχαγού Στρίκ. "Η γκάφα του γιατρού της πριγκιπισσας Κουρακέν, κλπ. κλπ.

στρατάρχει ντε Καστελλάν είχε τη συνήθεια νά ρωτά ή στερεοτύπως όλους τους αξιωματικούς του:

—Πώς εινε ο πατέρας σας; Τί εινε ή μητέρα σας; Τί δουλειά κάνει ή αδελφή σας;

Οι αξιωματικοί του λοιπόν συνεννοήθηκαν μιά μέρα, κι' όταν ο ντε Καστελλάν έκανε στον πρώτο από αυτούς την στερεοτυπη ερώτησι, εκείνος του άπάντησε:

—"Ο πατέρας μου εινε μπαλωματής, ή μητέρα μου ξεπλύνει κι' ή αδελφή μου εινε κορίτσι του δρόμου...

"Ο δεύτερος άπάντησε το ίδιο, ο τρίτος κι' ο τέταρτος το ίδιο. Φιάνοντας στον πέμπτο, ο στρατάρχεις έκανε την ίδια ερώτησι:

—"Ο πατέρας μου εινε μπαλωματής... άρχισε νά λέη κι' αυτός.

—"Εξω, έξω, ο πατέρας σας εινε μπαλωματής, ή μητέρα σας ξεπλύνει, ή αδελφή σας εινε κορίτσι του δρόμου... και σεις όλοι τιμωρείστε με δεκαπενθήμερη φυλάκισι!...

Μά ο ντε Καστελλάν τον διέκοψε έξω φρενών:

—Ξέω, ξέω, ο πατέρας σας εινε μπαλωματής, ή μητέρα σας ξεπλύνει, ή αδελφή σας εινε κορίτσι του δρόμου... και σεις όλοι τιμωρείστε με δεκαπενθήμερη φυλάκισι!...

"Ο Μπαλζάν ατέφνευε νά πηγαίνη σε κομικές συγκινήσεις. Πότε - πότε πήγαινε σε φιλολογικές εσπερίδες, πού έδινε ο Βίκτωρ Ουγκώ, μ' έφευγε πάλι σε λίγη ώρα. Μιά βραδεία όμως έμεινε εκεί τελευταίος. "Ο Ουγκώ, όταν οι άλλοι προσκαλεσμένοι έφυγαν, τον πλησίασε και του είπε:

—"Κύριε Μπαλζάν, σάς ευχαριστώ πάρα πολύ που θυσιάσατε για μās τόσες πολύτιμες ώρες σας...

—Δεν είν' αυτό, άπάντησε τότε ο Μπαλζάν, μά όταν ήρθα κάθησα πάνω σε κάπιο καπέλο κι' έμεινα εδω, όσπου νά φύγουν όλοι...

—Μά τίνας καπέλο εινε; ρώτησε ο Ουγκώ. Πώς δεν τ'ο ζήτησε κανένας απ' αυτούς που έφυγαν;

—Ξέω κι' εγώ; εινε ο Μπαλζάν, σηκώνόμενος. Νά, κυτάχτε!...

Το καπέλο ήταν του ίδιου του Ουγκώ και είχε γίνει...πλήττα!

"Από τότε ο Μπαλζάν δεν ξαναπάτησε το πόδι του σε ξένο σπίτι!...

"Όταν ήταν στις δώδεξ της ή μεγάλη αιδιός "Αδελίνα Πάτι, την καλέσανε ένα βράδυ νά τραγουδήσει στα άνακτορα της Μαδρίτης. "Ο τότε νεαρός διάδοχος του "Ισπανικού θρόνου έμεινε τόσο μαγεμένος από το τραγούδι της, ώστε όταν τ'ο δόθηκε ή ευκαιρία, της εξέφρασε τον θαυμασμό και την ευχαρίστησή του με θερμά λόγια. Κατασυντημένη τότε ή εξακουσμένη όχι μόνο για την τέχνη της, αλλά και για την όμορφιά της αιδιός, έπασε το χέρι του νεαρού

είδύλλιο και υποφέρει άλλη τον άβάσταχτο δικό της πόνο...

Τό ίδιο βράδυ, προτού μπη στον ύπνογειο σιδηροδρόμο για νά πάη στο σπίτι της, ή τηλεφωνήτρια αγόρασε, όπως κάθε βράδυ, την εφημερίδα. Στο βαγόνι άρχισε νά διαβάζη. Ξαφνικά ή νέα χλώμιασε και με κόπο κατόρθωσε νά διαβάση τ'α έξις:

ΠΝΙΓΜΟΣ ΕΠΙΒΑΤΙΩΣ

"Ενώ το άτμόπλοιο «Ζυμπάνα» άπομακρυνόταν από το λιμάνι, μιά επιβάτις, ή κ. Τζώρτζ Ντάνμπαρα, ρίχτηκε από την γέφυρα στη θάλασσα. "Αμέσως ο πλοίαρχος διέταξε νά κατεβάσουν μιά βάρκα, αλλά όταν ανασύρθη ή επιβάτις ήταν κιάλα νεκρή... "Αγνωστοι παραμένουν ακόμα οι λόγοι του άπεγνωσμένου διαζυγίου της...

Παγωμένη από φρίκη, ή τηλεφωνήτρια άφησε την εφημερίδα νά πέση από τ'α χέρια της. Δεν άντισταθόνταν τί γινόταν γύρω της, ως ότου ένας υπάλληλος του σιδηροδρόμου φώναξε:

—"Τέρας!

Μέ άργό θήμα, ή τηλεφωνήτρια διευθυνόταν στο σπίτι της. Μπροστά στην πόρτα της, μέσα στο μισοσκόταδο διέκρινε μιά γνωστή σιλουέττα. "Όταν πλησίασε, μιά γνωστή φωνή, ή αγαπημένη φωνή του Τζώρτζ—του δικού της Τζώρτζ—έλεγε:

—"Αργήσε νά γυρίσης απόψε, αγαπημένη μου, και ήμουν άνησυχος... "Ακουσε! Συγχώρεσε με! "Εσφαλα... έσένα αγαπούσα πάντοτε! Θέλεις νά τ'α ξαναφτιάξουμε;.. Θέλεις;..

Στασιμμένη, μπροστά στην ανέλπιστη εύτυχία της, ή τηλεφωνήτρια άσπασε το νέο νά την άγκαλιάσει και μονάχα ψιθύριζε:

—"Ω, Τζώρτζ!.. "Ω, Τζώρτζ!..

πριγκίπισς και τ'ο φίλησε.

"Η βασίλισσα, όταν τ'ο είδε αυτό, έπε στην αιδιό:

—Ξενόδα, εινε άδύνατον νά έχη τ'ο παιδί μου μεγάλη έλλειψη φιλοφροσύνης, ώστε νά έπιτρέψη σε μιά "Ισπανίδα νά τ'ο φιλήση το χέρι, χωρίς νά της τ'ο ανταποδώση. "Επιτρέψατέ του, λοιπόν, νά σας δώση ένα φίλημα...

"Αλλ' ο μικρός πριγκίπις ήταν περισσότερο φιλόφρων από ό,τι πίστευε ή μητέρα του. Ρίχτηκε λοιπόν άκράτητος άπάντα στην πανέμορφη καλλιτέχνηδα, κρεμάστηκε απ' τ'ο λαιμό της και της γέμισε τ'α μάγουλα, τ'α μάτια και τ'α χείλη με φλογερότατα φιλά!...

—Πόσων ετών είσθε; ρώτησε κάποτε ο στρατάρχεις Μποσομπιέρο τον λοχαγό Στρίκ.

—"Η τριάντα όκτώ ή σαράντα όκτώ!... τ'ο άποκρίθηκε ο Στρίκ.

—Τί λογαριασμός είν' αυτός, λοχαγέ; —τό ξαναρώτησε καταπληκτος ο στρατάρχεις.

—Στρατάρχα μου, τ'ο άπάντησε ήρεμα ο Στρίκ, μετρώ τ'α χοιμάτά μου, τ'α άσπινάκια μου, τ'α εισοδήματά μου, γιατί φοβάμαι μήπως τ'α χάσω. "Αλλά τ'α χρόνια μου για πού λόγο νά τ'α μετρώσω;

—Μη μού μιλάτε για την ήλικία μου... Είμαι... εκατό χρόνων! φώναξε κάποτε θυμωμένη ή πριγκιπισσα Κουρακέν στο γιατρό της.

—Νά σάς πω, πριγκιπισσα, της άπάντησε τότε ο πνευματώδης γιατρός της, από την βεβαιώσι σας περι τ'ας ήλικίας σας πιστεύω μόνο την...μιαή!

"Όπως ήταν φυσικό, κατόπιν αυτού, ο άσπυλλογιστος γιατρός διώχτηκε άμέσως από τ'ο μέγαρο της φιλάρετης πριγκιπισσας.

"Επί Λουδοβίκου ΙΕ' ήταν της μόδας νά οδηγούν όλες ή άριστοκρατίσες μόνες τους τ'α μικρά τους άμάξια.

"Ετσι, δεν περνούσε μέρα, χωρίς νά γίνονε ένα-δυο δυστυχήματα.

Κατόπιν αυτού ο βασιλεύς έκάλεσε τον διευθυντή της άστυνομίας ντ' "Αρζανσόν και τόν διέταξε νά λάβη ριζικά μέτρα προς περιορισμό των κακοιών.

Την άλλη μέρα λοιπόν εξέδόθη μιά διαταγή, διά της οποίας απαγορευότανε στις κυρίες που ήσαν μικρότερες των τριάντα ετών νά οδηγούν άμάξια.

Μόλις κοινοποιήθηκε ή διαταγή αυτή, έσπαιναν άμέσως όλες ή κυρίες νά ήνοχηούν. Γιατί καμιά δεν θέλησε νά δηλώση ή δημοσίως ότι ήταν μεγαλύτερη των τριάντα ετών!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΟ... ΤΣΙΓΑΡΟ

"Ο Κάρολος Σπουρζόν, ο οποίος ήτορξεν ο ευλαττώτερος ιεροκήρυξ της "Αγγλικανικής εκκλησίας, παρεστήθη μιά μέρα και είπε, καθώς έκίνητε τον λόγον του Θεού:

—Τη νύχτα αυτή θά καπνίσω ένα τσιγάρο για νά ήμνησι τον Θεό!

Τό άκρατησιό του τσιγάρισε απ' τ'α χείλη απτά, που τ'α θεώρησε άσεβέστατα, και την άλλη μέρα ο δεινός ιεροκήρυξ αναγκάστηκε νά δικαιολογήθι απ' τις στήλες των εφημερίδων:

«Χθές έπεισθην άποραδάντως, έγραψε μεταξύ των άλλων ο Κάρολος Σπουρζόν, για την εθνεγερτική επίδρασι, που έχει τ'ο τσιγάρο στον άνθρωπο. Κι' όταν βεβαιώθηκα ότι ένα μόνον τσιγάρο έχει την δύναμιν νά καταπνήξι τ'ους πόνους του σώματος, νά ξεκουράζη και νά προσέσκη τ'ο μυαλό και νά μās ήρήνη ύπνο γήινωτατο, άσθάνθηκα μέσα στην ψυχή μου μιά άπειρη ευγνωμοσύνη στον Θεό κι' ετόλμησα τ'ο άνομά Του!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Σ' αυτόν τον κόσμο τίποτε δεν εινε άσφατερο απ' τ'ον έρωτα και τίποτε άληθινότερο απ' τ'ον πόνο.

—"Ο...περίπατος της γλώσσας εινε ή φιλαρία.

—"Η έλεημοσύνη εινε αδελφή της προσευχής.

—"Η στοργή μετατρέπει τ'α άσπία σε χαρά.

—"Η άρετή εινε πανοφύρι που μās άποκείνει πάντα στις κακοκαίριες.

—"Η αλήθεια εινε κόρη τ'ου χρόνου.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Άθηναίος μεγαλέμπορος Μπριλλάντης βρίσκεται οικονομικά στο χείλος του κρημνού. Έχει πτωχεύσει, χρωστάει μεγάλα ποσά, τον περιμένει η δυστυχία, η φυλακή, ή ατιμία!... Ένα μόνον μέσον σωτηρίας υπάρχει: Νά παντρευτεί η κόρη του Φλώρα — ένα εξωτικό λουλούδι όμορφιάς — τον βαθύπλουτο βιομήχανο Κωστή Άρτέμη, έναν εξητάχρο χήρο, που έχει πεθάνει η γυναίκα του με τη σκληρότητα και την απανθρωπία του κι έχει παιδί είκοσι ετών. Ο Άρτέμης, που λαχταράει τη Φλώρα, κάνει την πρόταση αυτή στον Μπριλλάντη. Κι' ο δύστυχος πατέρας, μετά νυχτιές αγωνίας, καλεί ιδιαιτέρως την κόρη του και της τ' αποκαλύπτει όλα, με βουρκωμένα μάτια. Η Φλώρα εξαγριώνεται, κλαίει, απαράδεκτα, μ' δέχεται στο τέλος να θυσιάσει στην πατέρα της, χάριν της οικογενείας της. Και την μεσομένη συναντά έναν νέο, τον Μίμη, με τον οποίο είχε άσπασει να πλέκει τον τελευταίο καιρό ένα ιδανικό ειδύλλιο, και αποφασίζει να του ανοίξει την καρδιά της και να τον χαιρετήσει για τελευταία φορά. Μα ο Μίμης δεν συγκινείται καθόλου και η Φλώρα γυρίζει σπίτι της πιο απελπισμένη και απογοητευμένη απ' όλα. Αποφασίζει δέ πλέον ν' αυτοκτονήσει την παραμονή ακριβώς του άτακτου γάμου της και κλέβει για το σκοπό αυτό ένα περιττρόφορτο, το οποίο του πατέρα της. Στο μεταξύ αυτό επισημαίνεται τη Φλώρα: Ο Άρτέμης κατ' επανάληψη. Στην τελευταία του μέλισσα επίσκεψη παίρνει μαζί του και τον γιο του, τον Λεάνδρο. Ο Λεάνδρος Άρτέμης κάνει πολύ καλή εντύπωση στη Φλώρα. Είναι μια χρυσή και πονεμένη καρδιά, σαν τη δική της. Μα ενώ μιλούσαν, η Φλώρα αντιλαμβάνεται άεσφα τον Άρτέμη να κυττάει το γιο του με ζήλεια, με κακία. Αυτό την τρομάζει, της γεννάει διάφορες υποψίες και αποφασίζει να μισή λεπτομερώς πάλι να φέρει τον Άρτέμη. Πηγαίνει λοιπόν κι' επισκέπτεται την κ. Ρεντίδη, φίλη της μητέρας της και έμπιστη φίλη της μακαρίτισσας συζύγου του Άρτέμη. Απ' την Ρεντίδη μαθαίνει η Φλώρα όλα την τραγωδία της γυναίκας του Άρτέμη, την οποία ο άνδρας της σκότωσε ένα βράδυ, χωρίς άφορη σχέδον, γιατί την ζήλευε φρικτά. Το τρομερό αυτό κακούρηγμα έμεινε κρυφό, γιατί η ίδια η έτοιμοθάνατη ζήτησε να μη καταγγείλουν τον φονιά σύζυγό της, χάριν του παιδιού της. Απελπισμένη πιο πολύ τώρα η Φλώρα, γυρίζει σπίτι της, με την άσπαση ν' αποφυγή την ένοχη της με τον Άρτέμη. Τις σκέψεις της όμως αυτές τις ανατρέπει μια άπροσπτη σύμπτωση της με τον Λεάνδρο. Με θερμά και συγκινητικά λόγια ο Λεάνδρος την παρακαλεί να δεχθεί να γίνει μητέρα του. Τα μάτια του βουρκώνουν, ενώ μιλάει, και η Φλώρα αναγκάζεται να πη το «ναί», αν και μαντεύει, με τρόμο, ότι ο νέος δεν την συμπαθεί απλώς ως μέλλουσα μητέρα του. Κι' άνοιχουν πειά η έτοιμσας για το γάμο, ο οποίος θα γίνει τα Χριστούγεννα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Λεάνδρος είναι κατευχαριστημένος, πλέει σε πελάγη εὐτυχίας. Νομίζει κανείς πως πρόκειται να μέ πάρη αυτός κι' όχι ο πατέρας του.

Ή γαρά του νέου αυτού με φοβίζει, με φοβίζει πολύ. Κι' όμως δεν ξέρω ακριβώς γιατί. Φοβούμαι πως κάτι άλλο συμβαίνει, κάτι φοβερό, κάτι απόκρυφο...

Ο ίδιος ο Λεάνδρος, δεν δείχνει όσoςo τ' αισθήματά του, δεν φανερώνει τις μυστικές του σκέψεις. Κι' όμως, μαντεύω, δεν ήσυχάζονται πώς κάποια μεγάλη φωτιά κρυφοκαίει στην καρδιά του, μια φωτιά που θα μ' ας κάμη αργότερα και τους δυό.

Τρέμω στη σκέψη της αύριον. Αν ο Άρτέμης υποψιασθή, τι μαντεύω και υποψιάζομαι; Εγώ από τώρα, είναι ικανός να κάμη ένα ακόμα έγκλημα. Αυτός που σκότωσε για το τίποτα, τη γυναίκα του, είναι ικανός να σκοτώσει και το παιδί του, το παιδί του που τόσο μισεί!...

Δεν είναι άπλως ένας σκληρός άνθρωπος. Είναι επί πλέον έρωτευμένος μαζί μου. Είναι δυο φορές επικίνδυνος.

Ο Θεός να βάλει το χέρι του!...

Όταν καρφώνει τα βλέμματά του άπάνω μου, γεμάτα πάθος και λαχτάρα, νοιώθω την καρδιά μου να σφίγγεται, σαν να βρίσκομαι κάτω από τα νύχια κανενός αιμοβόρου θηρίου. Το άγγιγμα του χεριού του μου φέρνει ανατριχίλα!

Δεν ξέρω αν μαντεύει τα αισθήματά μου, μά είμαι βέβαιη πως αύριο, όταν βρεθούμε παν-

*Ηρθε σπίτι, κρατώντας μια άγκαλιά τριαντάφυλλα...

τρεμένοι, δεν θα μπορέσω πειά να υποκρίνωμαι. Τότε θα ταλάσσει τί γίνεται στην καρδιά μου, τί γίνεται στη σκέψη μου. Και θα εμψήσουν μέσα του όλα του τ' άγρια ένστικτα.

Τό γράφα έδω, με αγωνία, και παρακαλώ το Θεό να με βοηθή!

Η καταστροφή που φοβάμαι, θα μ' ας παρασύρει, όταν έρθει, όλους μας...

Έχω την εντύπωση πως κάθουμαι άπάνω σε μια ύλη, ή όποια πρόκειται να έκραγι, από στιγμή σε στιγμή. Κι' όμως, η φίλες μου με θεωρούν εύτυχισμένη. Η φίλες μου με λένουν...

Είνε άστείο και τραγικό μαζί...

[Απ' το Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντης]
Συνέχεια.—Όλα είναι πειά έτοιμα για το γάμο. Είναι αλήθεια πως ο Άρτέμης έδωσε το χρέμα του με τη φουγά για να μέ εύχαριστη.

Δεν άφησε τους γονείς μου να κάμουν το παραμικρό έλεον, αν και έδωσε στον πατέρα μου, υπό τύπον δανείου, ένα ποσό στο ποσό.

Τό νυφικό μου φόρεμα στοίχισε πολλές χιλιάδες. Είναι όμορφο και πριγκιπικό!...

Κι' όμως τίποτα-τίποτα δεν μέ συγκινεί. Μου φαίνεται το μου τοίμασαν τό φόρεμα αυτό για να μέ νεκροστολίσουν στην κηδεία μου!...

Τίποτε δεν συγκινεί τόσο μια κόρη, όσο τ' ατολίδια της τα μπιζού. Κι' όμως, κυττάω τα βαρύτιμα κοσμήματα μου χάρισε ο Άρτέμης, με κρύα καρδιά...

Ζω μέσα σε μια παραζάλη.

Συγγενείς και γνωστοί έρχονται σπίτι και μέ συγκαλούν και μέ γεμίζουν ευχές...

Κανέναν δεν μαντεύει την τραγωδία μου... Μα όχι. Δεν είν' αλήθεια αυτό. Υπάρχει κάποιος που μαντεύει όλα και προσπαθεί να μου δώση θάρρος. Κι' ο οποίος αυτός είν' ο Λεάνδρος.

Τί συμβαίνει—Θεέ μου!—στην καρδιά αυτού του παιδιού!

*Ηρθε χτες σπίτι, κρατώντας μια άγκαλιά τριαντάφυλλα από θερμοκήπιο. Με πλησίασε ταχαρούμενος και μου τ' άπασε επάνω μου.
"Εσκυψε έπειτα, μου φίλησε τ' άχρια και μου είπε, με γλυκειά και συμπαθητική φωνή του:

—Σας εύχομαι να περάσετε όλη σας τη ζωή, πατώντας πάνω σε ρόδα!...

Για να μη τόν λησώ, τον ποιήθηκα την εύχαριστημένη... —Λίγες ημέρες ακόμα, ξανάπε σε λίγο, και θα είσαι η άγαπημένη μου μητέρα... Τό λαχταρώ τη στιγμή αυτή!

Παρακάλεσα τον πατέρα μου να συνεννοηθί με τον Άρτέμη και για τις ελάχιστες λεπτομέρειες του γάμου. Δεν θέλω να οδύνα λόγο, να παραστή τον κόσμο κατά την τέλει του στήριου. Έπιθυμώ να είμαστε, όσο τό δυνατόν ολιγότεροι, και κι' έμεις που λένε...

[Απ' το Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντης]
Γενάρης.—Όλα τελειώ-

πεια... "Επια τό ποτήρι ως τό τέλος... "Εκαμα, χωρίς να διαμαρτυρηθώ, τη θυσία που υποσχέθηκα στον πατέρα μου...

Είμαι τώρα πειά ή κυρία Άρτέμη. Είμαι ή γυναίκα ενός ανθρώπου που ποτέ δεν τόν αγάπησά!

Μά είμαι πραγματικά γυναίκα του; Γράφω αυτή την αλλόκοτη φράση στο Ημερολόγιό μου, γιατί θέλω να πιστέψουν όσοι τό διαβάσουν μια μέρα, ότι έκαμα ότι μπορώ για να άποφύγω την άγκαλιά ενός συζύγου που δεν τόν συμπαθώ καθόλου.

Ναι, τη στιγμή αυτή που γράφω έδω τις σκέψεις μου και τ' άσπασά μου, είμαι λευκή κι' άνέγγιχτη, όπως ήμουν και πρό του γάμου μου.

Δεν έδωσα στο σύζυγό μου ούτε την καρδιά μου, ούτε τό σώμα μου.

Ο Θεός θα μέ συγχωρήσει γι' αυτό, είμαι βέβαιη, όπως θα μέ συγχωρήσουν κι' οι άνθρωποι...

Ας διηγηθώ όμως τ' άπράγματα με τη σειρά...

Μετά τόν άρραθώνα, ο γάμος μου έγινε γρήγορα-γρήγορα, σ' ένα έξοχικό έκκλησάκι, πιό πέρα από τόν Ποδονίφτη, παραταμένων όλγων συγγενών μας.

Σ' όλο τό διάστημα της τελέσεως του μυστηρίου έτρεμα σάγκωρη κι' αισθανόμουν δυνατά ρίγη...

Ήμουν τόσο χλωμή, τόσο νευρικά χλωμή, ώστε ή μητέρα μου τό έπρόσεξε κι' άνησύχησε...

Ποθούσε να μέ πλησιάσει και να μου μιλήσει, κι' όταν ο πατέρας έμεινε τό "Ησσία χόρευε μαζί πέρασα μπρός της, μού ψιθύρισε:

—Θάρρος, κόρη μου!... Θάρρος!...

Θάρρος; Πού να τό εύρω; Τά είχα κυριολεκτικώς χαμένα!... Όλα στριφογυρίζαν γύρω μου. Νόμια πως θα σπασιστώ κάτω-ξερή...

Κι' όμως τό κουράγιο μου έπεράσθηκε.

Δεν ήθελα να μαντέψουν οι παρισταμένοι όλη μου τη δυστυχία...

Συγκρατήθηκα. Και τό μυστήριο έτελειώσε...

Όταν ήρθαν να μέ φιλήσουν οι καλεσμένοι μας, νόμισα πως ήμουν νεκρή και μού διναν τόν τελευταίο άσπασμό, τό φιλι του παντοτεινού αποχαιρετισμού.

Τά ρίγη πονούνοθα είχαν δυναμώσει. Ήμουν κρύα σαν τόν πάγο!...

Οι γονείς μου τό έκατάλαθαν. Έμάντεψαν την άγωνία μου τη θανάσιμη. Είδα τό σαγόνι του πατέρα μου να τρέμει, σαν ναχε περυστό και της μητέρας μου τ' άχρια να βουρκώνουν...

Τί γάμος, Θεέ μου!...

Μά κι' ένας άλλος ακόμα κατάλαβε την ταραχή μου. Ο Λεάνδρος. Και προσπαθούσε να μέ έμψυχώσει με τό θλέμμα του...

Μόνον ο Άρτέμης δεν είχε αντίληψη τίποτα. Απέδιδε όμως την χλωμάδα μου στην παρθενητική μου ντροπή και συγκίνηση...

Εφάρσε κι' ή στιγμή του άποχωρισμού. Ο Άρτέμης μάς είπε πως θα περάσουμε τόν μήνα του μέλιτος σε μια έπαυλή του έξω από την Κηφισιά.

Η άγωνία μου μεγαλώνει. Δίνω και δέχομαι φιλήματα, με τ' άχρια μου γεμάτα δάκρυα.

—Παιδί μου, Φλώρα μου, μού ψιθυρίζει ή μητέρα μου, ενώ σκύβει να μέ φιλήσει, θάρρος, παιδί μου!... Θάρρος!... Ο Θεός μαζί σου!...

Ο πατέρας μου μ' αποχαιρετά, χωρίς να μπορέ να μου μιλήσει απ' τη συγκίνησή του...

Ο Λεάνδρος φαίνεται τώρα ταχαρούμενος κι' άνησυχος. Γιατί... Κυττάει τόν πατέρα του μ' ένα θλέμμα γεμάτο όδύνη και λύσσα...

Φοβούμαι, πως κάτι τό άπρόσπτο, κάτι τό φοβερό πρόκειται να γίνει. Και δεν θέλω πειά τήν ώρα να φύγωμε...

Ενα πολυτελέστατο αυτοκίνητο μάς περιμένει. Μπαίνουμε μέσα σ' αυτό και χανόμαστε στο σκοτάδι, ενώ άνησυχούν πίσω μας και σβύνουν στον άέρα ή ευχές των συγγε-

νών...

Στριγωμένη στη γωνία του αυτοκινήτου, μακριά απ' τό σύζυγό μου, δεν μιλώ καθόλου. Ανατριχίλες περνούν τό κορμί μου και τό κεφάλι μου είναι θαρό, θαρό σαν μολύβι.

Ούτε κι' ο Άρτέμης λέει λέξι. Τί να σκέφτεται, άραγε;

Τόν μαντεύω, μέσα στο σκοτός, στην άντικρυνή άκρη του αυτοκινήτου, σαν τεράστιο άγρίμι που πρόκειται να χυμύξει από στιγμή σε στιγμή άπάνω μου...

Η δουδαμάρια αυτή μ' εύχαριστεί...

Θάθελα να διαρκέσει τό ταξείδι αυτό έναν αιώνα, ως την τελευταία στιγμή της ζωής μου. Μα τό αυτοκίνητο τρέχει, τρέχει σαν δαιμονισμένο. Πλησιάζουμε στο Μαρούσι... Τό φτάνουμε και περνούμε...

"Εχω την εντύπωση, πως μέ οδηγούν στον τόπο του μαρτυρίου, πως είμαι καταδικασμένη στον πιό όδυνηρό και ντροπιασμένο θάνατο...

Αξαφνα, ο Άρτέμης κινείται, σκύβει κοντά μου, νοιώθω την άσπασή του στο πρόσωπό μου και φρίττω!...

—Τί έχεις, Φλώρα; μού ψιθυρίζει.

—Τίποτε, άπαντώ με σιγανή φωνή.

—Φαίνεται άρρωστη.

—Όχι, όχι, δεν έχω τίποτε...

"Απλώνει τό χέρι του και πιάνει τό δικό μου. Θέλω να τό τραβήξω, μά δεν έχω τό κουράγιο.

Τό χέρι του είναι ζεστό, ενώ τό δικό μου είναι παγωμένο. Τό άντιλαμβάνεται αυτό κι' άνησυχεί —Φλώρα!... Είσαι παγωμένη, παιδί μου!... μού λέει μ' ένδιαφέρον.

—Δεν είναι τίποτα... Θά περάσει... ψιθυρίζω.

—Είσαι άρρωστη;

—Όχι. Λίγο αδιάθετη ίσως.

—Είσαι άρρωστη, άγάπη μου! Είσαι καταπαγωμένη... Γιατί δεν μού τό λέγεις;

—Δεν είναι τίποτε. Θά περάσει.

Ο Άρτέμης γυρίζει στο σάφερ και τόν διατάζει να τρέξει περισσότερο. Έχει γίνει πολύ άνησυχος. Κι' όμως τό ένδιαφέρον του αυτό μ' ένοχλεί, μ' ένοχλεί πολύ...

Τό αυτοκίνητο άρχισε να τρέχει ακόμα πιό γοργά μέσα στη νύχτα...

Δεν μιλούσα.

Κρατούσα σφιχτά κλεισμένα τά χέλια μου, για να μην άρχισω να τουρτουρίζω...

Τί είχα;

Ήμουν άρρωστη, κουρασμένη ή έτρεμα από τό φόβο μου ή τ' είχα όλα μαζί αυτά;

Μάντεψα τόν άνδρα μου πλάι μου ταχαρούμενο κι' άνήσυχος. Σε μια στιγμή φώναξε πάλι μ' όργη στο σάφερ:

—Τρέξε, τρέξε, όσο πιο γρήγορα μπορείς!

Έπειτα γύρισε σε μένα και με ρώτησε:

—Είσαι καλύτερα, άγάπητή μου;

—Ναι, ψιθύρισα.

Μά δεν μέ πίστεψε.

Μούπιασε πάλι τό χέρι, ξαφνιαστική πιο πολύ τώρα και μού είπε, με φωνή που προσπαθούσε να τήν κάμη όσον τό δυνατόν πιο γλυκειά:

—Θεέ να σου δώσω να ρίξεις επάνω σου τό επανόφρι μου!

—Όχι, εύχαριστώ, άπάντησα.

Δεν έπέμεινε.

—Μην άνησυχής, μού είπε σε λίγο. Όπου και να εί φτάνουμε.

—Εύχαριστώ, έψέλλισα.

—Θά στείλω να φωνάξει άμέσως ένα γιατρό.

—Μά δεν είν' ανάγκη... Δεν είναι τίποτα... Θά περάσει... —Όπως θές, άγάπη μου.

Έξασνα τό αυτοκίνητο έκοψε τό όρρο του. Φτάναμε... φτάσαμε...

Η άγωνία μου μεγαλώσε.

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε τέλος, μπρός σε μια πόρτα. Είμαστε μπρός στην έπαυλή του Άρτέμη.

Ο σάφερ χτύπησε δυνατά τό κλάσον και πήδησε κάτω για να μάς άνοίξει να κατέβουμε.

Η έπαυλις ήταν κατάφωτη. Μας περίμεναν.

(*Ακολουθεί)

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμᾶς 4. Ἡ ἀθαίρετος ὑπερτιμῆσις τῶν παρὰ τῶν Ὑποπρακτορίων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστas, δασκis ὑποτίσει, εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν τοιούτων.

τε μιὰ ἰδέα.

ΔΙΑΚΡΙΞΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΣ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁρολογοποιὸς — Χρυσωχέος

Χαριλάου Τρικούπη 50
Τηλ. 24745

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Ρ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

& ΣΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων
εἰς Πλουσιωτάτην Συλ-
λογήν, διὰ Παλτὰ καὶ
Χειμερινὰς Ἐνδυμασίας,
τῶν Καλυτέρων ΑΓΓΛΙ-
ΚΩΝ Ἐργοστασίων
Μετὰς Καλυτέρας Τιμὰς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ
ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-776